

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์

นายสุวิจักขณ์ จันทร์สำราญ

วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
พ.ศ. 2566

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์

นายสุวิจักขณ์ จันทร์สำราญ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
พ.ศ. 2566
สงวนลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ชื่อเรื่อง : ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์
ผู้วิจัย : นายสุวิจักขณ์ จันทร์สำราญ
ปริญญา : ครุศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา)
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อาจารย์ที่ปรึกษา : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปิยะธิดา ปัญญา
ปีที่จบการศึกษา : 2566

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ 2) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ 3) สร้างสมการพยากรณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จำนวน 360 คน โดยการสุ่มแบบแบ่งชั้นตามสัดส่วน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบสอบถามเกี่ยวกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ โดยวิธี Stepwise ผลการวิจัยพบว่า 1) ระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ที่ส่งผลสูงสุด คือ ด้านการปฏิบัติตนของครูผู้สอน ($\overline{X}$ = 4.43, $S.D.$= .58) อยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ ด้านสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ($\overline{X}$ =4.42, $S.D.$= .58) อยู่ในระดับมาก และน้อยที่สุด คือ ด้านความมีวินัยในตนเอง ($\overline{X}$ = 4.11, $S.D.$= .58) อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ 2) ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ มีค่าอยู่ระหว่าง .456 ถึง .848 มีความสัมพันธ์ทางบวก ระดับค่อนข้างสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3. สมการพยากรณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ได้แก่

สมการพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองในรูปแบบคะแนนดิบ

$$Y' = .258 + .181X_3 + .252X_6 + .129X_2 + .167X_1 + .177X_4$$

สมการพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน

$$Z_{Y'} = .189Z_{x3} + .294Z_{x6} + .129Z_{x2} + .171Z_{x1} + .189Z_{x4}$$

คำสำคัญ: ปัจจัย, ความมีวินัยในตนเอง, นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

_____ _____ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

Title : Factors Affecting on Self-discipline of Vocational Certificate Student at Satuk Industrial and Community Education College Buriram Province

Author : Mr. Suvijak Jansamran

Degree : Master of Education (Educational Research and Evaluation) Rajabhat Maha Sarakham University

Advisors : Assistant Professor Dr. Piyatida Panya

Year : 2023

ABSTRACT

The objectives of this research were to 1) study the factors affecting the students' self-discipline. 2) to study the relationship between factors affecting students' self-discipline; 3) construct a forecast equation for factors affecting students' self-discipline. The sample consisted of vocational certificate students. Satuk Industrial and Community Education College, 360 people by Proportional stratified random sampling. The research tool was a questionnaire on students' self-discipline. The statistics used to analyze the data were percentage, mean, standard deviation, Pearson correlation coefficient and multiple regression analysis by stepwise method.

The results showed that 1) The level of factors affecting the students' self-discipline at the vocational certificate level. with the highest effect was the teacher's behavior ($\overline{X}$ = 4.43, $S.D.$ = .58) at a high level, followed by the relationship between students and teachers ($\overline{X}$ = 4.42, $S.D.$ = .58) at a high level. and the least was self-discipline ($\overline{X}$ = 4.11, $S.D.$ = .58) at a high level, respectively. 2. Relationship between factors and self-discipline of students at vocational certificate level values between .456 and .848 were positively correlated. quite high level statistically significant at the .01 level. 3) The equation for predicting factors affecting students' self-discipline are as follows:

The predicted equation in terms of raw score was:

$$Y' = .258 + .181X_3 + .252X_6 + .129X_2 + .167X_1 + .177X_4$$

The predicted equation in terms of standard score was:

$$Z_{Y'} = .189Z_{x3} + .294Z_{x6} + .129Z_{x2} + .171Z_{x1} + .189Z_{x4}$$

Keywords: Factors, Self-Discipline, Vocational Certificate Students

_____ Major Advisor

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างสูงยิ่งจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปิยะธิดา ปัญญา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่กรุณาให้คำปรึกษา ตรวจสอบ ตรวจทาน แก้ไขข้อบกพร่อง เพื่อให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์ พร้อมทั้งคอยดูแลให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดมาด้วยความเอาใจใส่อย่างดียิ่ง ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพศาล วรคำ ประธานกรรมการสอบ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ญาณภัทร สีหะมงคล และอาจารย์ ดร.รัตติกาล สารกอง กรรมการสอบ ที่กรุณาให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะ แก้ไขข้อบกพร่อง เพื่อให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้มีความสมบูรณ์ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างยิ่ง ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ว่าที่ร้อยตรี ดร.อรัญ ซุยกระเดื่อง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จันทร์เพ็ญ ภูโสภา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ บุญส่ง เทียมภักดี อาจารย์ ดร.ศิริภิญญา ตะกูลรัมย์ อาจารย์ต่อศักดิ์ กาญจนทรัพย์สิน ที่ให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ และให้ข้อเสนอแนะอันเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการ และคณะครู วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ทุกคนคอยให้คำปรึกษาคำแนะนำ

ขอขอบพระคุณ บิดา มารดา ผู้ให้ชีวิตและอบรมเลี้ยงดูเป็นอย่างดี ให้การศึกษา คอยให้กำลังใจ คอยช่วยเหลือ และสนับสนุนผู้วิจัยเสมอมา ตลอดจนครู อาจารย์ทุกท่านที่ให้ความรู้และอบรมสั่งสอน คุณงามความดี คุณค่า และประโยชน์อันพึงมีจากการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดา มารดา ตลอดจนครูอาจารย์และผู้มีพระคุณทุกท่าน

นายสุวิจักขณ์ จันทร์สำราญ

สารบัญ

หัวเรื่อง **หน้า**

บทคัดย่อ ..... ก
ABSTRACT ..... ข
กิตติกรรมประกาศ ..... ค
สารบัญตาราง ..... ง
สารบัญภาพ ..... ญ
บทที่ 1 บทนำ 1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา 1
1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย 2
1.3 สมมติฐานการวิจัย 3
1.4 ขอบเขตการวิจัย 3
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ 4
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรม 7
2.1 แนวคิดเกี่ยวกับความมีวินัยในตนเอง 7
2.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเอง 11
2.3 บริบทความมีวินัยของนักเรียนนักศึกษา 17
2.4 บริบทของวิทยาลัยการอาชีพสตึก 23
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องปัจจัยที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเอง 30
2.6 กรอบแนวความคิดในการวิจัย 47
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย 48
3.1 ประชากรและกลุ่มเป้าหมาย 48
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 51
3.3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ 51
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล 53
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล 54
3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล 55
บทที่ 4 ผลการวิจัย 59
4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล 59
4.2 ลำดับขั้นตอนในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล 60

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล 61

หัวเรื่อง **หน้า**

บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ 72
5.1 สรุป 72
5.2 อภิปรายผล 73
5.3 ข้อเสนอแนะ 77
บรรณานุกรม 78
ภาคผนวก 85
ภาคผนวก ก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 86
ภาคผนวก ข คุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 102
ภาคผนวก ค หนังสือขอความอนุเคราะห์..... 113
การเผยแพร่ผลงานวิจัย 120
ประวัติผู้วิจัย 121

สารบัญตาราง

ตารางที่ หน้า

2.1 แสดงรายงานจำนวนนักเรียนนักศึกษาทั้งหมด จำแนกตามประเภทผู้เรียน 28
2.2 แสดงการสังเคราะห์การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยจากเอกสาร
และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 41
3.1 แสดงจำนวนกลุ่มประชากรตัวอย่างที่ใช้ในการเก็บข้อมูลนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
(ปวช.) ปีที่ 1 -3 วิทยาลัยการอาชีพสตึก สาขาต่าง ๆ ประจำปีการศึกษา 2564 50
4.1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเอง
ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ 61
4.2 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยลักษณะมุ่งอนาคตที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเอง
ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ 62
4.3 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยการปฏิบัติตนของครูผู้สอนที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเอง
ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ 63
4.4 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยพฤติกรรมกลุ่มเพื่อนที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ 63
4.5 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยบรรยากาศของสถานศึกษาที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเอง
ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ 64
4.6 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเอง
ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ 65
4.7 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่ส่งผลต่อความมีวินัย
ในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก

จังหวัดบุรีรัมย์ 66
4.8 ผลการวิเคราะห์ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ 67
4.9 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรปัจจัยกับความมีวินัยในตนเอง..... 69
4.10 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
วิทยาลัยการอาชีพสตึก จากตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเอง 70

ตารางที่ หน้า

4.11 ค่าน้ำหนักความสำคัญของตัวแปรพยากรณ์รายปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเอง
ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ 70
ข.1 ผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับตัวแปร ของแบบสอบถาม
เกี่ยวปัจจัยลักษณะมุ่งอนาคต ที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน 103
ข.2 ผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับตัวแปร ของแบบสอบถาม
เกี่ยวปัจจัยการปฏิบัติตนของครูผู้สอน ที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน
104
ข.3 ผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับตัวแปร ของแบบสอบถามเกี่ยวปัจจัย
พฤติกรรมกลุ่มเพื่อน ที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน 105
ข.4 ผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับตัวแปร ของแบบสอบถามเกี่ยวปัจจัย
บรรยากาศของสถานศึกษา ที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน 106
ข.5 ผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับตัวแปร ของแบบสอบถามเกี่ยวปัจจัย
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน .. 107
ข.6 ผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับตัวแปร ของแบบสอบถามเกี่ยวปัจจัย
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน
109
ข.7 ผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับตัวแปร ของแบบสอบถามเกี่ยว
ความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
วิทยาลัยการอาชีพสตึก 110

สารบัญภาพ

ภาพที่ หน้า

2.1 ตราสัญลักษณ์ของวิทยาลัย 24
2.2 กรอบแนวความคิดในการวิจัย 47

บทที่ 1
บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันวินัยของคนในสังคมไทยได้เปลี่ยนแปลงไป ความเจริญก้าวหน้า ด้านเศรษฐกิจ สังคมการศึกษา และเทคโนโลยีได้เข้ามามีบทบาทต่อวิถีการดำเนินชีวิตของคนเรามากขึ้น สังคมไทยให้ความสำคัญกับเรื่องวัตถุนิยม เห็นความสำคัญของสิ่งของมากกว่าบุคคล ส่งผลกระทบต่อความคิด ทัศนคติ ชีวิตความเป็นอยู่ ค่านิยม ตลอดจนวินัยในสังคม วินัยจึงมีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของคนในสังคมเป็นอย่างมาก วินัยในตนเอง คือความสามารถในการควบคุมอารมณ์และความประพฤติของตนเอง ให้ประพฤติไปตามที่มุ่งหวัง โดยการปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ มีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย ตรงต่อเวลา รวมถึงการยอมรับผลของการกระทำของตนเอง นักเรียนเป็นวัยที่อยู่ระหว่างวัยเด็กและวัยผู้ใหญ่ที่มีการเปลี่ยนแปลงทางพัฒนาการทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา เป็นวัยที่อารมณ์เปลี่ยนแปลงง่าย ถ้าหากได้รับการส่งเสริมในทางที่ผิด หรือขาดการไตร่ตรองคิดอย่างรอบคอบก็อาจจะนำไปสู่การเกิดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม (สิริกร สินสม, 2558) จากการศึกษาแนวคิดของนักวิชาการหลายท่านที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน สรุปได้ปัจจัยที่นำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ 1) ลักษณะมุ่งอนาคต 2) การปฏิบัติตนของครูผู้สอน 3) พฤติกรรมกลุ่มเพื่อน 4) บรรยากาศของโรงเรียน 5) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู 6) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ปัจจัยดังกล่าวจึงเป็นตัวช่วยให้บุคคลสามารถควบคุมพฤติกรรมของตนให้ประพฤติปฏิบัติในทางที่พึงปรารถนา ตามความต้องการของตนเองตามระเบียบและกฎเกณฑ์ที่กำหนด เช่น ระเบียบของโรงเรียน ของชุมชน ตามหลักศีลธรรม เป็นต้น โดยที่ไม่ได้ปฏิบัติเพราะได้รับคำสั่งจากคนอื่น ซึ่งนอกเหนือจากจะกระทำในสิ่งที่เหมาะสมแล้วยังยับยั้งการกระทำที่ไม่เหมาะสมด้วย (บุญชม ศรีสะอาด, 2555) ซึ่งวินัยเปรียบเสมือนเครื่องมือในการควบคุมพฤติกรรมของคน เป็นระเบียบแบบแผนสำหรับฝึกฝน ควบคุมความประพฤติของบุคคลให้มีชีวิตที่ดีงาม การที่นักเรียนจะประสบความสำเร็จในชีวิตนั้น นักเรียนจะต้องมีวินัยในตนเองเป็นพื้นฐานเพื่อนำไปสู่การพัฒนาในทุกด้านรวมถึงการเรียนรู้ที่เท่าทันต่อการเปลี่ยนแปลงในทุกด้าน (สมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ (ป.อ.ปยุตโต, 2560)

วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ เป็นสถานศึกษาที่จัดการเรียนการสอนประเภทอาชีวศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง

(ปวส.) ตามมาตรฐานการศึกษาของวิทยาลัยการอาชีพสตึก มาตรฐานที่ 1 หัวข้อที่ 1.3 ด้านคุณธรรม จริยธรรมและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ส่งเสริมให้ผู้สำเร็จการศึกษาอาชีวศึกษามีคุณธรรม จริยธรรม จรรยาบรรณวิชาชีพ เจตคติและกิจนิสัยที่ดี ภูมิใจและรักษาเอกลักษณ์ของชาติไทย เคารพกฎหมาย เคารพสิทธิของผู้อื่น มีความรับผิดชอบตามบทบาทหน้าที่ของตนเองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีจิตสาธารณะ และมีจิตสำนึกรักสิ่งแวดล้อม วิทยาลัยมีการมุ่งเน้น ปลูกฝังจริยธรรมให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (วิทยาลัยการอาชีพสตึก, 2564) ในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นผู้สอน จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนพบว่า นักเรียนยังพบปัญหาการกระทำผิดวินัยเป็นประจำ อาทิเช่น การทิ้งขยะไม่เป็นที่ การขีดเขียนโต๊ะ เก้าอี้ ผนังอาคารเรียน การหนีเรียน การไม่ปิดไฟไม่ปิดพัดลมหลังเลิกเรียน การเล่นโทรศัพท์มือถือในคาบเรียน การแต่งกายไม่ถูกระเบียบ ไม่ส่งการบ้าน การพกอาวุธมาโรงเรียน รวมไปถึงการก่อเหตุทะเลาะวิวาทในวิทยาลัย อีกด้วย ทั้งนี้ในสถานศึกษาไม่ว่าของรัฐหรือของเอกชน พฤติกรรมขาดระเบียบวินัยของนักเรียนในทุกระดับการศึกษา ได้เพิ่มความหนักใจให้แก่ผู้บริหาร ครูและผู้ปกครองของนักเรียนมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะนักเรียนอาชีวศึกษา เพราะนักเรียนในช่วงนี้กำลังมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วมากในทางสังคม ซึ่งสอดคล้องกับหรรษา นิลวิเชียร (2556, น. 8) ที่ได้กล่าวว่า บทบาทของโรงเรียนคือสถาบันการศึกษาที่ต้องรับผิดชอบในการเสริมสร้างระเบียบวินัยแก่เด็กและเยาวชน ซึ่งกิจกรรมนี้เป็นส่วนหนึ่งในกิจการนักเรียน สถานศึกษามีหน้าที่พัฒนาเด็กให้มีคุณภาพ ครูมิใช่เพียงแต่ให้วิชาความรู้แก่เด็กและเยาวชนของชาติเท่านั้น แต่ต้องปลูกฝังด้านจริยธรรมให้เขาเหล่านั้นด้วย

ดังนั้น จากสภาพปัญหา ผู้วิจัยมีความตระหนักและเข้าใจปัญหาข้างต้น และมีความสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ เพื่อหาแนวทางป้องกันแก้ไขปรับปรุง และส่งเสริมพฤติกรรมที่พึงประสงค์ โดยต้องร่วมมือกันหลาย ๆ ฝ่าย โดยเฉพาะผู้ปกครอง และครูในฐานะที่มีบทบาทใกล้ชิดเด็กมากที่สุด เพื่อเป็นแนวทางการพัฒนา การสร้างแบบแผนพฤติกรรมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ และส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก ที่ถูกต้องเป็นที่ยอมรับในสังคมได้ต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์

1.2.2 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองกับความมีวินัยในตนเอง ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์

1.2.3 เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์

1.3 สมมติฐานการวิจัย

1.3.1 ลักษณะมุ่งอนาคต การปฏิบัติตนของครูผู้สอน พฤติกรรมกลุ่มเพื่อน บรรยากาศของสถานศึกษา สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.3.2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.4 ขอบเขตการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของงานวิจัยไว้ดังนี้

1.4.1 ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.4.1.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ปีที่ 1–3 วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ ที่ลงทะเบียนเรียนในปีการศึกษา 2564 รวมทั้งสิ้น 1,404 คน

1.4.1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ปีที่ 1–3 วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ ที่ลงทะเบียนเรียนในปีการศึกษา 2564 จำนวน 311 คน คำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตร ทาโร ยามาเน่ (ไพศาล วรคำ, 2565, น. 101) กำหนดค่าความคลาดเคลื่อนที่ระดับ 0.05 ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 311 คน และในการวิจัยครั้งนี้เพื่อป้องกันการสูญหายและไม่ได้รับแบบตอบกลับ ทางผู้วิจัยจึงเพิ่มขนาดกลุ่มตัวอย่างเป็น 360 คน

1.4.2 ขอบเขตด้านตัวแปรที่ศึกษา ประกอบด้วย

1.4.2.1 ตัวแปรพยากรณ์ คือ ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเอง ประกอบด้วย

1) ลักษณะมุ่งอนาคต

2) การปฏิบัติตนของครูผู้สอน

3) พฤติกรรมกลุ่มเพื่อน

4) บรรยากาศของสถานศึกษา

5) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

6) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

1.4.2.2 ตัวแปรเกณฑ์ คือ ความมีวินัยในตนเอง

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง ความสามารถในการคาดการณ์ไกลและเล็งเห็นความสำคัญของผลดี ผลเสีย ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และสามารถวางแผนปฏิบัติเพื่อรอรับผลดีหรือผลเสียตลอดจนสามารถควบคุมตนเองในการกระทำหรือละเว้นการกระทำบางอย่างตามความต้องการของตนเอง

การปฏิบัติตนของครูผู้สอน หมายถึง พฤติกรรมของครูที่มีบทบาทสำคัญต่อความมีวินัยของนักเรียน ได้แก่ครูปฏิบัติตามระเบียบ วินัยและจรรยาบรรณของวิชาชีพอย่างเคร่งครัด ครูแต่งกายสุภาพเรียบร้อยเหมาะสมกับความเป็นครู ครูมีความรับผิดชอบหน้าที่การสอน ได้แก่ ครูเข้าสอนตรงเวลา ทุ่มเทต่อการสอน ครูเอาใจใส่นักเรียนอย่างต่อเนื่อง ครูตรงต่อเวลา ครูเป็นแบบอย่างที่ดีในการมีวินัย

พฤติกรรมกลุ่มเพื่อน หมายถึง การกระทำของบุคคลในกลุ่มที่มักจะคล้อยตามกันหรือการกระทำพฤติกรรมเช่นเดียวกันเพื่อบงบอกถึงการเป็นสมาชิกภายในกลุ่มนั้นๆ

บรรยากาศของสถานศึกษา หมายถึง สภาวะอันเกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสิ่งแวดล้อมในแล้วส่งผลถึงความรู้สึกของบุคคล เป็นสภาพการณ์ที่ไม่อาจมองเห็นหรือจับต้องได้ แต่เป็นภาพสะท้อนทางความรู้สึกของบุคคล

สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู หมายถึง ครูเอาใจใส่ต่อการเรียนการสอน ครูให้คำปรึกษาต่อการเรียน เรื่องส่วนตัวและสังคมรวม ครูเอาใจใส่พฤติกรรมการแต่งกายและทรงผมเพื่อให้ถูกต้องตามกฎระเบียบของโรงเรียน ครูชมเชยให้กำลังใจเมื่อนักเรียนประพฤติตามกฎระเบียบวินัยของโรงเรียน ครูชมเชยให้กำลังใจเมื่อนักเรียนมีความประพฤติเหมาะสม ครูชมชยเมื่อนักเรียนแสดงความคิดที่เหมาะสมในการนำเสนอรายงานหน้าชั้นเรียน ข่าวสารสถานการณ์ปัจจุบัน ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระเหมาะสม

สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน หมายถึง นักเรียนให้การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ให้กำลังใจกันและกัน ยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคลของเพื่อน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและรับฟังความคิดเห็นของกันและกัน มีความห่วงใยกันและกัน มีความใกล้ชิดสนิท

สนมกันในกลุ่มเพื่อน มีการให้คำปรึกษาการเรียน เรื่องส่วนตัวเรื่องอื่นทางสังคม มีการทำกิจกรรมในห้องเรียนและนอกห้องเรียนร่วมกัน มีการเข้าร่วมกิจกรรมอื่น ๆ ของวิทยาลัยกับเพื่อนอย่างมีความสุข

ความมีวินัยในตนเอง หมายถึง การควบคุมตนเองของบุคคลและปฏิบัติตามระเบียบกฎกติกาที่สังคมยอมรับก่อให้เกิดความสุขสงบเรียบร้อยทั้งต่อตนเองและบุคคลอื่นในสังคม ความร่วมมือและประพฤติปฏิบัติตนในสภาพที่มีระเบียบโดยปกติธรรมดา ซึ่งบุคคลทั่วไปพึงกระทำ

นักเรียน หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ปีการศึกษา 2564

บทที่ 2
การทบทวนวรรณกรรม

ในการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับความมีวินัยในตนเอง
2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเอง
3. บริบทความมีวินัยของนักเรียนนักศึกษา
4. บริบทของวิทยาลัยการอาชีพสตึก
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องปัจจัยที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเอง

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับความมีวินัยในตนเอง

2.1.1 ความหมายของความมีวินัยในตนเอง

ความหมายของวินัยมีผู้ได้ให้ความหมายไว้ ได้แก่

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 วินัย หมายถึง ระเบียบแบบแผนและข้อบังคับ ข้อปฏิบัติสมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ (ป.อ.ปยุตฺโต) (2538, น. 11-17) คำว่าวินัยเป็นคำที่ใหญ่มาก มีความหมายกว้างกว่าที่เราใช้กันทั่วไป เป็นคำศัพท์ที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในทางพระพุทธศาสนา มักใช้ควบคู่กับคำว่า ธรรม ดังคำที่มีคำเรียกพระพุทธศาสนา ว่า ธรรมวินัย การที่จะให้ความจริงของธรรมชาติมีผลในทางปฏิบัติ เป็นประโยชน์แก่หมู่มนุษย์ในสังคม ก็ต้องนำหลักความจริงคือ ธรรม นั้นมาจัดตั้ง วางเป็นระเบียบโดยนำเอาหลักความจริงที่มีอยู่ตามธรรมชาติ มาวางเป็นรูปกฎในหมู่มนุษย์ การจัดตั้งวางระบบระเบียบในหมู่มนุษย์นี้แหละเรียกว่า “วินัย”

พระมหาสมชาย ฐานวุฑฺโฒ (2557, น. 12) วินัย หมายถึง ระเบียบ กฎเกณฑ์ข้อบังคับ สำหรับควบคุมความประพฤติทางกาย วาจา ของคนสังคมให้เรียบร้อยดีงาม เป็นแบบแผน อันหนึ่งอันเดียวกัน จะได้อยู่ร่วมกันด้วยความสุขสบาย ไม่กระทบระทั่งซึ่งกันและกัน วินัยช่วยให้คนในสังคมห่างไกลจากความชั่วทั้งหลาย

สิริกร สินสม (2558, น. 24) ได้ให้แนวคิดของวินัย ไว้ว่า ความมีวินัยในตนเอง หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการควบคุมอารมณ์ หรือพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามที่

มุ่งหวัง การที่บุคคลปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของสังคม ซึ่งเกิดจากจิตสำนึกของตนเองให้มีคุณลักษณะตามที่สังคมยอมรับ เพื่อความสงบสุขของสังคม

บุญชม ศรีสะอาด (2555, น. 4) วินัยในตนเอง เป็นความสามารถของบุคคลในการควบคุมพฤติกรรมของตนให้ประพฤติปฏิบัติในทางที่พึงปรารถนา ตามความต้องการของตนเองตามระเบียบและกฎเกณฑ์ที่กำหนด เช่น ระเบียบของโรงเรียน ของชุมชน ตามหลักศีลธรรม เป็นต้น โดยที่ไม่ได้ปฏิบัติเพราะได้รับคำสั่งจากคนอื่น ซึ่งนอกเหนือจากจะกระทำในสิ่งที่เหมาะสมแล้วยังยับยั้งการกระทำที่ไม่เหมาะสมด้วย

สรุปได้ว่า วินัยในตนเอง หมายถึง ความสามารถในการควบคุมอารมณ์และความประพฤติของตนเอง ให้ประพฤติไปตามที่มุ่งหวัง โดยการปฏิบัติติตามกฎ ระเบียบ มีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย ตรงต่อเวลา รวมถึงการยอมรับผลของการกระทำของตนเอง

2.3.2 คุณลักษณะของผู้มีวินัยในตนเอง

สำนักเลขาธิการสภาการศึกษา (2562, น. 1) การเสริมสร้างวินัยตามองค์ประกอบ ได้แก่

1. การปฏิบัติตนตามกฎระเบียบ หมายถึง การปฏิบัติติตนตามกฎระเบียบของนักเรียนเกี่ยวกับการแต่งกาย การไว้ทรงผม การเข้าห้องเรียน การปฏิบัติทั้งในและนอกห้องเรียน การปฏิบัติตนขณะที่อยู่ในห้องเรียน หรือในเวลาเรียน การดูแลรักษาความสะอาดห้องเรียน การสร้างความรัก ความผูกพันภายในโรงเรียน การนำอุปกรณ์อิเลคทรอนิคส์มาโรงเรียน การนำยานพาหนะมาโรงเรียน การปฏิบัติตนตามกฎจราจรอย่างเคร่งครัดเพื่อความปลอดภัย การขออนุญาตออกนอกบริเวณโรงเรียนหรือกลับบ้านก่อนเวลาเลิกเรียน การรับประทานอาหาร การพักกลางวัน การลาป่วย การลากิจ และการช่วยกันดูแลรักษาความสะอาดห้องเรียน บริเวณโรงเรียนให้สวยงามและปลอดภัย

2. การปฏิบัติตนตามกฎของโรงเรียน หมายถึง การปฏิบัติตนของนักเรียนตามกฎของโรงเรียนเกี่ยวกับการตรงเวลา การเชื่อฟังคำสั่งสอนของผู้ใหญ่ การมีสัมมาคารวะต่อผู้ใหญ่ การใช้ห้องเรียนหรือห้องประกอบการ การมีมารยาทในขณะที่ครูทำการสอน การนำอาหารมารับประทานในห้องเรียน การเล่นให้เป็นเวลา การปฏิบัติตนในห้องเรียน การเดินเมื่อเปลี่ยนห้องเรียน การไม่นำสิ่งของที่อันตรายเข้ามาในโรงเรียน การไม่ยุ่งเกี่ยวกับอบายมุขทุกชนิด การไม่นำอุปกรณ์ เครื่องเล่น เกม หรือสิ่งที่เป็นไปเพื่อความบันเทิงเข้ามาในโรงเรียน และการรักษาความปลอดภัยที่อาจเกิดจากบุคคล ภายนอก

3. การรู้จักกาลเทศะ หมายถึง การวางตนให้ถูกต้องในเรื่องการแต่งกาย การพูด การมีความเกรงใจผู้อื่น การรู้จักให้เกียรติผู้อื่น การแสดงความขอบคุณ หรือขอโทษได้อย่างเหมาะสม การมีมารยาททักทายให้เหมาะสมกับบุคคล การมีกิริยาที่อ่อนน้อม วางตัวให้เหมาะสมกับเวลา บุคคล การรู้จักวางตนให้เหมาะสม รู้จักเด็ก รู้จักผู้ใหญ่ การมีมารยาทในการยืนให้

ถูกต้องเหมาะสมกับโอกาสและบุคคล การมีมารยาทในการเดิน การมีมารยาทในการนั่ง การมีมารยาทในห้องเรียน หรือห้องประชุม การมีมารยาทในการรับประทานอาหาร และการมีมารยาทบนรถโดยสารประจำทาง

4. การเคารพสิทธิของผู้อื่น หมายถึง การรู้จักยอมรับฟังความคิดเห็นและสิทธิของเพื่อนและผู้อื่นในเรื่องการพูด การฟัง การรู้จักคอย การไม่ส่งเสียงดังจนเป็นที่รบกวนเพื่อนและผู้อื่น การระลึกถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล การยอมรับและทำตามกฎ ข้อบังคับของโรงเรียนหรือสังคม เพื่อไม่ให้ผู้อื่นเดือดร้อน การไม่แอบอ้างใช้สิทธิ์ของเพื่อนหรือผู้อื่น เพื่อผลประโยชน์ของตนเอง และการไม่หยิบหรือใช้อุปกรณ์หรือทรัพย์สมบัติของเพื่อหรือผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต

5. ความซื่อสัตย์ หมายถึง ความประพฤติดี ความประพฤติชอบ ประพฤติตรงและการแสดงพฤติกรรมที่เป็นจริง ทั้งกาย วาจา และใจ ทั้งต่อตนเองและต่อผู้อื่น อย่างถูกต้องและดีงาม แบ่งได้เป็น 5 ด้าน ดังนี้

6. การไม่บิดเบือนข้อมูลจากความเป็นจริง หมายถึง การไม่พูดหรือแสดงพฤติกรรมให้ผิดแผก ไปจากสิ่งที่เกิดขึ้น ตามสภาพความเป็นจริงที่จะทำให้เกิดความเสื่อมเสียและเสียหายทั้งต่อตนเอง และผู้อื่น ประกอบด้วย การไม่กระทำอันใดให้ผิดแผกไปจากเดิมหรือข้อเท็จจริง การไม่พูดในสิ่งที่ผิดแผกไปจากเดิมหรือข้อเท็จจริง

7. การละอายและเกรงกลัวต่อการกระทำผิด หมายถึง การรู้สึกอายที่จะทำบาป ทำความชั่วหรือทำสิ่งที่ไม่ถูกที่ควร และความกลัวบาป เกรงกลัวต่อความชั่วหรือผลของกรรมชั่ว เช่น ความละอายและเกรงกลัวที่จะคิด จะพูด หรือกระทำความชั่ว ประกอบด้วย การรู้สึกละอายและเกรงกลัวที่จะคิดในสิ่งที่ไม่ถูกที่ควร รู้สึกละอายและเกรงกลัวที่จะพูดในสิ่งที่ไม่ถูกที่ควร และรู้สึกละอายและเกรงกลัวที่จะทำในสิ่งที่ไม่ถูกไม่ควร

8. การปฏิบัติตามคำมั่นสัญญาในทางที่ถูกต้อง หมายถึง การให้ข้อตกลงหรือคำสัญญาโดยคำนึงถึงความถูกต้องเหมาะสมตามหลักศีลธรรม และแสดงพฤติกรรมในการปฏิบัติตนหรือดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ สอดคล้องกับข้อตกลงหรือคำสัญญาที่ให้ไว้กับตนเอง บุคคล หน่วยงาน และสังคม ประกอบด้วย การให้ข้อตกลงหรือคำสัญญาโดยคำนึงถึงความถูกต้อง และการปฏิบัติสอดคล้องกับข้อตกลงหรือคำสัญญา

9. การไม่เบียดเบียนให้เกิดความเดือดร้อน หมายถึง การไม่คิด ไม่พูด และไม่กระทำการใด ๆ ที่สร้างความเดือดร้อนให้กับตนเองและผู้อื่น ประกอบด้วย การไม่กระทำอันใดที่ก่อให้เกิดความเดือดร้อน ไม่พูดสิ่งใดที่ก่อให้เกิดความเดือดร้อน และไม่คิดสิ่งใดที่ก่อให้เกิดความเดือดร้อน

10. การไม่ประพฤติหาประโยชน์ในทางที่เสื่อมเสีย หมายถึง ไม่ประพฤติปฏิบัติ พูด และคิดในทางที่ไม่ถูกไม่ควร เพื่อให้ได้ตามความต้องการของตนเอง อาจเป็นทรัพย์สิน สิทธิบางอย่างหรือได้รับบริการ ให้ความสะดวกสบายอย่างเป็นพิเศษกว่าคนอื่น ประกอบด้วย การ

ไม่ประพฤติหาผลประโยชน์ในทางที่ไม่ถูกต้อง และไม่พูดเพื่อหาประโยชน์ในทางที่ไม่ถูกต้อง และไม่คิดหาประโยชน์ในทางที่ไม่ถูกต้อง

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2562, น. 1) คุณลักษณะที่ควรเสริมสร้างให้เด็ก คือ

1. มีความรับผิดชอบ หมายถึง ลักษณะของนักเรียนที่แสดงออกถึงความเอาใจใส่ จดจ่อ ตั้งใจ มุ่งมั่นต่อการศึกษาเล่าเรียน และการเป็นอยู่ของตนเอง ตลอดจนสังคมอย่างเต็มความสามารถ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายสำเร็จตามความมุ่งหมายในเวลาที่กำหนด ตลอดจนยอมรับผลการกระทำทั้งผลดีและผลเสียที่เกิดขึ้น รวมทั้งปรับปรุงการปฏิบัติงานให้ดีขึ้นเป็นความผูกพันในการที่จะปฏิบัติหน้าที่ให้สำเร็จลุล่วงไปได้ แบ่งเป็น 3 ลักษณะ ได้แก่ ความรับผิดชอบต่อตนเอง ต่อครอบครัว และต่อสังคม

1.1 รับผิดชอบต่อตนเอง ได้แก่ 1) แต่งกายถูกต้องตามระเบียบ 2) รับผิดชอบต่อหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย 3) ขยันรับผิดชอบต่อการเรียน 4) รักษาสุขภาพอนามัยของตนเอง 5) มีความอดทนเพียรพยามยาม

1.2 รับผิดชอบต่อครอบครัว ได้แก่ 1) ช่วยทำงานบ้าน 2) เคารพเชื่อฟังผู้ปกครอง 3) ไม่นำความเดือดร้อนมาสู่ครอบครัว

1.3 รับผิดชอบต่อสังคม ได้แก่ 1) ช่วยดูแลรักษาสาธารณสมบัติ 2) เข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียน 3) เข้าร่วมกิจกรรมของชุมชน

2. การตรงต่อเวลา หมายถึง ความตรงต่อเวลาในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ทุก ๆ เรื่อง ทั้งเรื่องกิจวัตรประจำวันของตัวนักเรียนเอง และความตรงต่อเวลาในการทำภารกิจที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่น ได้แก่ 1) มาโรงเรียนเข้าร่วมกิจกรรมหน้าเสาธง 2) เข้าเรียนทันเวลา 3) เข้าร่มกิจกรรมตามเวลา 4) ส่งงาน/การบ้านภายในเวลาที่กำหนด 5) เข้าห้องสอบตรงเวลา 6) ไม่ผิดเวลานัด 7) เมื่อยืมของแล้วส่งคืนตามเวลา

หน่วยศึกษานิเทศก์ (2563) พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความมีวินัย ซึ่งแบ่งพฤติกรรมที่แสดงออกเป็น 5 องค์ประกอบ ดังนี้

1. การตรงต่อเวลา หมายถึง การแสดงพฤติกรรมตามกำหนดเวลา สำหรับกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น เข้าห้องเรียนตามกำหนดเวลา รีบมาเข้าแถวเมื่อได้ยินเสียงสัญญาณ มาตรงเวลาในการนัดหมาย ทำงานเสร็จทันเวลา เป็นต้น

2. การทำงานเป็นขั้นตอน และเป็นระบบ หมายถึง พฤติกรรมในการทำงานที่มีวางแผน การทำงาน มีการเตรียมการทำงาน ทำงานเป็นขั้นตอน และมีระบบ ประเมินการนำข้อบกพร่องมาแก้ไข

3. การเคารพซึ่งกันและกัน หมายถึง พฤติกรรมในการแสดงออกที่รู้จักเกรงใจผู้อื่น เข้าใจผู้อื่น ยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น

4. การปฏิบัติตนตามข้อบังคับ กฎ ระเบียบ หมายถึง การแสดงพฤติกรรมเป็นไปตามข้อบังคับ กฎ ระเบียบ เช่น การแต่งกายตามระเบียบของโรงเรียน ปฏิบัติตามกฎจราจร ยอมรับและปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับที่กำหนด

5. การควบคุมตนเอง หมายถึง พฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกโดยใช้เหตุผลควบคุมตนเอง ไม่โกรธง่าย มีอารมณ์มั่นคง ไม่เปลี่ยนแปลงง่าย ไม่ถือตนเป็นใหญ่ รู้จักแก้ปัญหาและตัดสินใจอย่างมีเหตุผล

สำนักปลัดกระทรวงศึกษาธิการ (2560, น. 32) ลักษณะพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกถึงความมีระเบียบวินัย ได้แก่

1. ความรับผิดชอบ หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่แสดงออกถึงความเอาใจใส่ จดจ่อ ตั้งใจ มุ่งมั่นต่อหน้าที่การงาน การศึกษาเล่าเรียน และการเป็นอยู่ของตนเอง และผู้อยู่ในความดูแล ตลอดจนสังคมอย่างเต็มความสามารถด้วยความผูกพัน เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามความมุ่งหมายในเวลาที่กำหนด ยอมรับผลการกระทำทั้งผลดีและผลเสียที่เกิดขึ้น รวมทั้งปรับปรุงการปฏิบัติให้ดีขึ้น ความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะปฏิบัติหน้าที่ต่องานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จด้วยดีด้วยความสนใจ พากเพียรพยายามและละเอียดรอบคอบ เพื่อให้งานบรรลุเป้าหมาย โดยรู้จักหน้าที่ต่อตนเองและต่อผู้อื่น การติดตามผลงานที่ได้ทำไปแล้ว พร้อมพยายามปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น การรักษาสิทธิและหน้าที่ของตน การยอมรับผลแห่งการกระทำของตนด้วยความเต็มใจทั้งในด้านที่เป็นผลดีและผลเสีย

2. ความซื่อสัตย์ หมายถึง การประพฤติอย่างเหมาะสมและตรงต่อความเป็นจริง ประพฤติปฏิบัติอย่างตรงไปตรงมาทั้งกาย วาจา และใจ ทั้งต่อตนเองและผู้อื่น เป็นจริยธรรมที่เน้นความซื่อตรงต่อตนเอง หน้าที่การงาน คำมั่นสัญญา แบบแผน กฎหมาย และความถูกต้องอันดีงาม

3. ความเสียสละ หมายถึง การรู้จักสละผลประโยชน์ส่วนตัวเพื่อส่วนรวม การละความเห็นแก่ตัว การให้แบ่งปันของแก่คนที่ควรให้ด้วยกำลังกาย กำลังทรัพย์ กำลังสติปัญญา

4. ความอดทน หมายถึง คุณลักษณะของบุคคลที่มีความสามารถในการควบคุมอารมณ์ของตนเอง ไม่หวั่นไหวต่อสิ่งต่าง ๆ ที่มากระทบ ใช้สติปัญญาในการควบคุมตนเองให้เป็นคนมีเหตุมีผลอยู่ตลอดเวลา ไม่ท้อถอย ยอมแพ้ เอาชนะอุปสรรค มีความกระตือรือร้น มุ่งมั่นที่จะทำกิจกรรมต่าง ๆ ให้สำเร็จลุล่วงตามเป้าหมายอย่างเต็มใจ โดยไม่ท้อถอยเมื่อประสบความผิดหวัง มีความพากเพียรในการทำงานอย่างสม่ำเสมอ และใช้เวลาให้เกิดประโยชน์มากที่สุด

5. ความมีสัมมาคารวะ หมายถึง การแสดงออกของบุคคลเพื่อแสดงว่าตนยอมรับนับถือบุคคลที่ตนแสดงความเคารพ การรู้จักเคารพและคารวะต่อบุคคล สถานที่ เหตุการณ์ หรือปูชนียวัตถุที่ควรเคารพและคารวะ

2.2 แนวคิดและทฤษฎีปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเอง

2.2.1 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเกิดวินัยในตนเอง

2.2.1.1 ทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเองของเมาเรอร์ (Mowrer)

Mowrer (1960, p. 89) การเกิดวินัยในตนเองของบุคคลนั้น นักจิตวิทยาเชื่อว่าจะต้องมีพื้นฐานมาตั้งแต่แรก เกิดกระทั่งเติบโตขึ้น สิ่งสำคัญคือความสัมพันธ์ระหว่างทารกกับบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดู อันจะเป็นทางนำไปสู่ความสามารถ การให้รางวัลตนเอง หรือความสามารถควบคุมตนเองเมื่อโตขึ้น ซึ่งเมาเรอร์อธิบายว่า ทารกหรือเด็กจะต้องเรียนรู้จากผู้ที่เลี้ยงดูตนเอง โดยการเรียนรู้นี้จะเกิดในสภาพอันเหมาะสมเท่านั้น ซึ่งการเรียนรู้ของเด็กทารกหรือเด็ก จะเกิดขึ้นหลายระดับและมีขั้นตอน

1. บุคคลที่สำคัญต่อการเรียนรู้ของทารกหรือเด็ก คือ บิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดู การที่ทารกจะได้รับการบำบัดความต้องการ จะเกิดความรู้สึกสบายใจ มีความสุข และจะติดอยู่ในสำนึกของทารกไปจนเติบโตขึ้น

2. ความรักและความผูกพันของเด็ก นำไปสู่การปฏิบัติตามการอบรมสั่งสอน หรือการเลียนแบบผู้ที่ตนรักและจริงใจ กล่าวคือ จากความรักและความพอใจของเด็กที่มีต่อบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดู จึงทำให้เด็กเกิดพฤติกรรมเลียนแบบและทำตามจากการเลี้ยงดู การอบรมสั่งสอน การกระทำหรือการพูดจาของบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดู ซึ่งการเลียนแบบผู้เลี้ยงดูของเด็กจะกระทำทั้งทางที่ดีและไม่ดีเท่ากัน ตราบเท่าที่ลักษณะของผู้ที่ตนรักและพอใจ

2.2.1.2 ทฤษฎีแรงจูงใจทางจริยธรรมหรือความมีวินัยในตนเองของเพกและฮาวิกเฮอร์ส (Peck and Havighurst)

Peck and Havighurst (1972, pp. 112-115) เพกและฮาวิกเฮอร์ส เชื่อว่าการควบคุมอีโก (Ego control) และการควบคุมซุปเปอร์อีโก้ (Super Ego Control) ร่วมกัน ช่วยให้เกิดความต้องการแสดงพฤติกรรมเพื่อผู้อื่นได้อย่างสมเหตุสมผล ซึ่งพลังควบคุมของอีโก้และซุปเปอร์อีโก้ของแต่ละบุคคลไม่เท่ากัน เนื่องจากได้รับความรู้ขากจริยธรรมที่ทำให้บุคคลรู้ผลของการกระทำของตนไม่เท่ากัน ส่งผลไปสู้ความมีวินัยในตนเองที่แตกต่างกัน ทั้งนี้ ความแตกต่างของบุคลิกภาพของบุคคลแบ่งออกเป็น 5 ประเภท ดังนี้

1. บุคคลที่ปราศจากจริยธรรม (Amoral Person) หมายถึง บุคคลที่มีพลังควบคุมอีโกและซุปเปอร์อีโกน้อยมาก จะยึดตนเองเป็นศูนย์กลางและเห็นแก่ตัว โดยไม่เรียนรู้ที่จะให้ผู้อื่น ไม่สามารถควบคุมตนเองได้ และกระทำสิ่งต่าง ๆ อย่างไม่ไตร่ตรอง

2. บุคคลที่เอาแต่ได้ (Expedient person) หมายถึง บุคคลที่มีพลังควบคุมอีโก้น้อยแต่พลังควบคุมซุปเปอร์อีโก้มากขึ้นในระดับปานกลางค่อนข้างน้อย จะยึดตนเองเป็นศูนย์กลางและทำทุกอย่างเพื่อความพึงพอใจและเพื่อผลประโยชน์ของตน ใจจริงใจ ยอมอยู่ภายใต้

การควบคุมองผู้มีอำนาจ ถ้าหากทำให้ตนได้รับผลประโยชน์ ลักษณะนี้จะปรากฏตั้งแต่วัยเด็กตอนต้นและบางคนจะติดตัวไปตลอดชีวิต

3. บุคคลที่คล้อยตาม (Conforming Person) หมายถึง บุคคลที่มีพลังควบคุมอีโก้น้อยเหมือนสองประเภทแรก แต่มีพลังควบคุมซุปเปอร์อีโก้มากกว่า ในระดับปานกลางค่อนข้างมาก จะยึดพวกพ้องเป็นหลักและคล้อยตามผู้อื่นโดยไม่ไตร่ตรอง จะอยู่ภายใต้การควบคุมของสังคมและกลุ่ม

4. บุคคลที่ตั้งใจจริงแต่ขาดเหตุผล (Irrational Conscientious Person) หมายถึง บุคคลที่มีพลังควบคุม อีโก้ปานกลาง แต่มีพลังควบคุมซุปเปอร์อีโก้มาก จะเป็นผู้ที่ยอมรับกฎเกณฑ์และกฎหมายอย่างยึดมั่นและศรัทธา ถูกควบคุมโดยค่านิยมและบรรทัดฐานของสังคม ทำตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด แม้ว่าจะก่อให้เกิดความเสียหายต่อผู้อื่นก็จะไม่สนใจ ขาดการยืดหยุ่นอย่างมีเหตุผล

5. บุคคลที่เห็นแก่ผู้อื่นอย่างมีเหตุผล (Rational Altruistic Person) หมายถึง บุคคลที่มีพลังควบคุมอีโก้และซุปเปอร์อีโก้มาก เกิดความสมดุลระหว่างการทำตามกฎเกณฑ์ของสังคมและความสมเหตุสมผล เห็นแก่ผู้อื่น สามารถควบคุมตนเองอย่างมีเหตุผล ไม่ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของกลุ่มในสังคม หรือตกอยู่ใต้อิทธิพลของกฎเกณฑ์อย่างปราศจากเหตุผล ตระหนักถึงผลการกระทำของตนที่มีต่อผู้อื่น พิจารณาไตร่ตรองก่อนตัดสินใจกระทำ ให้ความร่วมมือกับสังคม มีความรับผิดชอบ ให้ความเคารพเพื่อนมนุษย์ เสียสละ และเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม ซึ่งมีไม่มากนักในสังคม เป็นการพัฒนาบุคลิกภาพที่ระดับสูงสุด

2.2.2 แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัย

2.2.2.1 ลักษณะมุ่งอนาคต

อ้อมเดือน สดมณี (2553, น. 55) ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง พฤติกรรมการเพิ่มความตะหนักในความสำคัญของสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และบังคับตนเองให้อดได้รอได้ หรือเลือกที่จะไม่รับผลประโยชน์เล็กน้อยในทันที แต่จะรอรับประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่กว่าหรือสำคัญกว่าที่เกิดขึ้นในอนาคต และสามารถวางแผนการปฏิบัติเพื่อรับผลดีหรือป้องกันผลเสีย ที่จะเกิดในอนาคตและละเว้นการกระทำบางชนิดหรือความสามารถที่จะเริ่มกระทำพฤติกรรมที่ต้องการ ความเสียสละหรืออดทนในปริมาณและในคุณภาพที่เหมาะสมเป็นเวลานานพอที่จะนำไปสู้เป้าหมายที่ดีงามที่วางไว้สำหรับอนาคตได้ มีงานวิจัยของ

เบญญาภา หลวงราช (2560, น. 133) ที่กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคตส่งผลต่อความมีวินัยของนักเรียน เพราะผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคต มีการจัดเตรียมอุปกรณ์การเรียน วางเป้าหมายการเรียนในอนาคต รวมถึงคาดการณ์อนาคตข้างหน้าเกี่ยวกับการประกอบอาชีพ เช่น วางแผนเป้าหมายการทำงานในอนาคต มีความมานะอดทนต่อการเรียน ตั้งใจเรียนหนังสือเพื่อที่จะได้ทำงานที่ดีในอนาคต

2.2.2.2 การปฏิบัติตนของครูผู้สอน

“ครู” หมายความว่า บุคคลซึ่งประกอบวิชาชีพหลักทางด้านการเรียนการสอนและการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนด้วยวิธีการต่าง ๆ ในสถานศึกษาปฐมวัย ขั้นพื้นฐาน และอุดมศึกษาที่ต่ำกว่าปริญญาทั้งของรัฐและของเอกชน

“มาตรฐานวิชาชีพทางการศึกษา” หมายความว่า ข้อกำหนดเกี่ยวกับคุณลักษณะ และคุณภาพที่พึงประสงค์ในการประกอบวิชาชีพทางการศึกษา ซึ่งผู้ประกอบวิชาชีพทางการศึกษา ต้องประพฤติปฏิบัติตามประกอบด้วย มาตรฐานความรู้และประสบการณ์วิชาชีพ มาตรฐานการปฏิบัติงานและมาตรฐานการปฏิบัติตน

หน้าที่และคุณลักษณะของการเป็นครูที่ดี

ครูต้องมีหน้าที่ สร้างความอยู่รอดของสังคม โดยการให้การศึกษาที่สมบูรณ์แก่ศิษย์ การศึกษาที่สมบูรณ์เป็นการศึกษาที่ครบองค์สาม อันได้แก่

1. ให้ความรู้ทางโลก หมายถึง การเรียนหนังสือ เพื่อพัฒนาสติปัญญาและการเรียนวิชาชีพ เพื่อให้สามารถอยู่รอดทางกาย

2. ให้ความรู้ทางธรรม เพื่อให้ใจอยู่รอด คือรอดพ้นจากความครอบงำของกิเลส มีความเป็นมนุษย์ คือใจสูง ใจสว่าง ใจสงบ

3. ให้รู้จักทำตนให้เป็นประโยชน์ ทั้งต่อตนเองและต่อสังคม

ครูที่ดีควรมีลักษณะ ดังต่อไปนี้

1. ครูต้องมีลักษณะบากบั่น ต่อสู้ อดทน สร้างคนให้เป็นคนดีได้

2. ครูต้องมีลักษณะครบถ้วนทุกด้าน ให้สมกับที่คนยกย่องนับถือว่ามีใจประเสริฐ

3. ครูต้องงดเว้นอบายมุขทุกอย่าง เช่น การดื่มเหล้า เล่นการพนัน

4. ครูต้องเป็นคนมีน้ำใจสะอาด มีความเสียสละมาก ไม่จำเป็นต้องมีปริญญาการศึกษาสูง เสมอไป ขอเพียงแต่มีความจริงใจ มีใจรักในความเป็นครู

5. ครูควรให้เวลาแก่เด็กนักเรียน การที่จะศึกษาปัญหาต่าง ๆ และฟังความคิดเห็นของเด็กบ้าง

6. ครูควรทำตัวให้ดี มีนิสัยดี เพื่อลบล้างข่าวที่เกี่ยวกับครูตามที่ปรากฏในสื่อมวลชนต่าง ๆ

7. ครูไม่ควรถือตัว เข้ากับทุกคนแม้จะเป็นคนยากจนก็ตาม

8. ครูควรมีลักษณะพร้อมที่จะสร้างคนให้เป็นคนดี มีความรู้ ความคิด และเป็นคนดี

9. ครูต้องเป็นคนสามารถสร้างสรรค์สังคมและช่วยเหลือประเทศชาติเป็นอันดับแรก ดังนั้น ครูต้องขยันอย่างน้อยให้ใกล้เคียงกับคนที่ทำงานธนาคาร

10. ในด้านความรู้ ชาวบ้านมีความศรัทธาว่า ครูมีความรู้ดีอยู่แล้ว แต่สิ่งที่ครูควรจะมีให้มากคือด้านความประพฤติ

เจษฎาวัลย์ ปลงใจ (2561, น. 45) อีกทั้งงานวิจัยต่าง ๆ ได้กล่าวถึงการปฏิบัติตนของผู้สอนที่มีส่งเสริมความมีวินัยของนักเรียนไว้มากมาย อาทิเช่น สิริกร สินสม (2558, น. 88) กล่าวว่า คุณครูควรหาสื่อหรือกิจกรรมต่าง ๆ ที่ทำให้นักเรียนเข้าใจในบทเรียนได้ง่ายขึ้น ให้มีการกำหนดบทลงโทษอย่างชัดเจนสำหรับนักเรียนที่หนีเรียน ควรจัดกิจกรรมปลูกจิตสำนึก หาสื่อการสอนที่ทำให้นักเรียนมีความตระหนักในความสำคัญของการศึกษา และให้มีความรับผิดชอบต่อตนเอง

2.2.2.3 พฤติกรรมกลุ่มเพื่อน

พฤติกรรมกลุ่มเพื่อน หมายถึง การกระทำของบุคคลในกลุ่มที่มักจะคล้อยตามกันหรือกระทำพฤติกรรมเช่นเดียวกันเพื่อบ่งบอกการเป็นสมาชิกภายในกลุ่มนั้น ๆ มีงานวิจัยกล่าวถึงพฤติกรรมกลุ่มเพื่อน ไว้ว่า สิริกร สินสม (2558, น. 93) กล่าวว่า พฤติกรรมกลุ่มเพื่อน มีผลต่อความมีวินัยของนักเรียน เนื่องจากวัยรุ่นมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทั้งทางร่างกาย อารมณ์และสังคม มีความต้องการอิสระ อยากเป็นตัวของตัวเอง คิดตัดสินใจด้วยตนเอง บางครั้งมีความขัดแย้งกับผู้ใหญ่ เริ่มทำตามกลุ่มเพื่อน ไม่ว่าจะเป็นการแต่งตัว กิจกรรมหรือความสนใจด้านอื่น ๆ อิทธิพลจากเพื่อนนั้นมีมาก โดยเฉพาะช่วงวัยรุ่น เพราะวัยรุ่นต้องการการยอมรับจากเพื่อน อิทธิพลจากเพื่อนมีทั้งด้านดีและด้านเสียด้วยเช่นกัน ดังเช่น กุหลาบ อินทร์สา (2559, น. 46) กลุ่มเพื่อนจะมีการช่วยเหลือเกื้อกูลกัน มีความสามัคคีกันในกลุ่ม เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีการรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เป็นกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมดี ก็จะทำให้นักเรียนมีวินัยในทางตรงกันข้ามหากนักเรียนอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมทางวินัยในตนเองน้อย ก็จะทำให้นักเรียนมีวินัยในตนเองน้อยไปด้วย

2.2.2.4 บรรยากาศโรงเรียน

บรรยากาศของโรงเรียนเป็นสภาวะอันเกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน แล้วส่งผลถึงความรู้สึกของบุคคล เป็นสภาพการณ์ที่ไม่อาจมองเห็นหรือจับต้องได้ แต่เป็นภาพสะท้อนทางความรู้สึกของบุคคล เมื่อคนปะทะกับสิ่งแวดล้อมแล้วเกิดความรู้สึกที่ดีก็เรียกว่า “บรรยากาศดี” ในทางตรงกันข้าม เมื่อคนปะทะกับสิ่งแวดล้อมแล้วเกิดความรู้สึกที่ไม่ดีก็เรียกว่า “บรรยากาศไม่ดี”

เบญญาภา หลวงราช (2560, น. 134) กล่าวว่า โรงเรียนต้องมีการสร้างบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมที่ดี มีการจัดกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนมีส่วนร่วม รวมทั้งผู้บริหารสถานศึกษากำหนดนโยบายของโรงเรียนในการส่งเสริมและสนับสนุนให้นักเรียนเกิดความมีวินัยในตนเอง เพราะการที่โรงเรียนจัดสภาพแวดล้อมที่ดีจะทำให้นักเรียนรู้สึกพอใจ ภูมิใจ อบอุ่นใจ สบายใจ รู้สึกในความเป็นเจ้าของ และอยากมาโรงเรียน

2.2.2.5 สัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนกับครูผู้สอน

1) รูปแบบพฤติกรรมสัมพันธภาพระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน

ประสาท อิศรปรีดา และธีรประภา ทองวิเศษ (2560, น. 220-260) กล่าวว่า รูปแบบพฤติกรรมสัมพันธภาพระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน เกิดขึ้นจากแนวคิด LEARY ต่อมา Wubbels, Creton and Hooymayer ได้นำมาปรับปรุง และเรียกชื่อว่า Model for Interpersonal Teacher Behavior หรือ MITB ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับพฤติกรรมสัมพันธภาพของครู โดยอธิบายโดยประกอบด้วย 2 มิติ คือ

1. มิติการบังคับควบคุม (Influence Dimension) เป็นมิติที่แสดงการมีอิทธิพลของผู้สอนต่อผู้เรียน เช่น การใช้อำนาจ การควบคุม การสั่งการ เป็นต้น

2. มิติความใกล้ชิด (Proximity Dimension) เป็นมิติที่แสดงถึงความสัมพันธ์แบบใกล้ชิดกันของผู้สอนกับผู้เรียน เช่น การแสดงความเป็นมิตร การช่วยเหลือเกื้อกูล การร่วมมือ เป็นต้น

2) ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่สำคัญดังต่อไปนี้

2.1) บุคลิกภาพครูผู้สอน บุคลิกภาพของครูเป็นสิ่งจูงใจให้นักเรียนมีความคิดความรู้สึกที่ดีต่อโรงเรียน นักเรียนชอบครูที่มีบุคลิกดี พูดจาไพเราะ รู้จักเอาอกเอาใจนักเรียน เป็นมิตรที่ดี มีความยุติธรรมและเข้าใจถึงความต้องการของแต่ละบุคคล และเข้าใจถึงปัญหาต่าง ๆ

2.2) การวางตัวต่อนักเรียน ครูต้องรู้จักใช้อำนาจในห้องเรียน ซึ่งมีทั้งข้อดีและข้อเสีย ถ้าครูใช้อำนาจอย่างถูกต้องก็จะได้รับผลดีในการปกครองชั้นเรียน ถ้าครูใช้อำนาจผิด ๆ ก็จะทำให้เกิดผลเสีย สิ่งที่จะกล่าวดังต่อไปนี้มีส่วนในการแปรเปลี่ยนอำนาจของครูไปได้ต่างกันคือ ความเคารพต่อบุคคลครูจะต้องยอมรับในความแตกต่างของนักเรียนแต่ละคน และพยายามทุกวิถีทางที่จะช่วยเหลือและแก้ไขปัญหาเรื่องการปรับตัวของนักเรียน หากเด็กทำผิดครูต้องให้อภัยและเสนอแนะ ข้อแก้ไขอย่างละมุนละม่อม เพื่อให้เด็กรู้จักวิธีการแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง และต้องคำนึงถึงความแตกต่างของนักเรียนแต่ละคนด้วยครูมีหน้าที่ทำให้เด็กรู้ว่าเขาเป็นตัวแทนของความรับผิดชอบและรู้สึกว่ามีความสำคัญ และให้เด็กสามารถแยกออกได้ว่าสิ่งใดควรปฏิบัติหรือไม่ในสังคม ครูต้องทำให้เด็กเคารพต่อความเป็นนักเรียน ซึ่งเป็นเครื่องกระตุ้นให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่ดีขึ้นและให้ความร่วมมือต่อเพื่อนนักเรียนด้วยกันเรื่องส่วนตัวและปัญหาทางด้านอาชีพไม่มีครูคนใดที่จะให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการรับรู้เรื่องเงินเดือน หรือเรื่องภาระที่ต้องรับผิดชอบต่าง ๆ ในเรื่องนโยบายการบริหาร ปัญหาเกี่ยวกับครอบครัว ความสนิทสนมจะทำให้สูญเสียความเคารพจากเด็ก

2.2.2.6 เรื่องของอคติ

ครูต้องพยายามระมัดระวังในเรื่องที่จะทำให้นักเรียนรู้สึกอคติต่อคน การแสดงออกซึ่งความอคติของอคตินั้น ผลที่จะได้รับคือ ความเกลียดที่นักเรียนมีต่อครูและโรงเรียน ซึ่งนำไปสู่ความมีทัศนคติไม่ดีต่อโรงเรียนของผู้ปกครองและประชาชนในชุมชนด้วย

2.2.2.7 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

“สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน” หมายถึง การปฏิบัติตนที่แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความเกี่ยวข้องกับเพื่อน มีการปฏิสัมพันธ์ตอบโต้ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน นำไปสู่การพึ่งพาซึ่งกันและกัน ยอมรับในการแตกต่างระหว่างบุคคลได้พฤติกรรมกลุ่มเพื่อนส่งผลต่อความมีระเบียบวินัยมาก คือ ในกลุ่มเพื่อนมีการช่วยเหลือเกื้อกูลกัน มีความสามัคคีในกลุ่ม เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กัน มีการรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ซึ่งเป็นกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมดี จะทำให้นักเรียนมีวินัยในตนเองดีตามขึ้นไปด้วย ในทางตรงกันข้ามหากนักเรียนอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมทางวินัยในตนเองน้อย จะทำให้นักเรียนมีวินัยในตนเองน้อยตามไปด้วย (กุหลาบ อินทร์สา, 2559)

วิจารณ์ พานิช, เพชรลัดดา แก้วจีน (2563, น. 78) กล่าวว่าการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน การทำกิจกรรมกลุ่ม การเรียนเป็นกลุ่มย่อย หรือการเรียนร่วมกัน มีประโยชน์ ดังนี้

1. นักเรียนได้รับประโยชน์จากเพื่อนและมีโอกาสได้รับประสบการณ์ในการแก้ปัญหาหลายวิธี

2. นักเรียนที่เรียนเก่งมีโอกาสขยายความรู้ให้เพื่อนฟังได้ และช่วยเหลือเพื่อนที่เรียนอ่อนได้

3. ทำให้นักเรียนรู้จักทำงานร่วมกับผู้อื่น ปรับตัวเข้ากับสังคมและมีความสุขกับการเรียนมากขึ้น

4. นักเรียนเข้าใจวัฒนธรรมของผู้อื่นมากยิ่งขึ้น มีความสัมพันธ์กันเป็นอันดี แม้จะมีพื้นฐานที่แตกต่างกัน ได้ช่วยกันแก้ปัญหาซึ่งสิ่งเหล่านี้ช่วยพัฒนาทักษะทางชีวิตที่สำคัญ

5. ทำให้บรรยากาศในการเรียนมีความสนุกสนาน น่าเรียน

6. ทำให้นักเรียนกล้าพูด กล้าซักถาม และกล้าแสดงความคิดเห็นต่อหน้าเพื่อนในชั้น

7. นักเรียนรู้จักบทบาทหน้าที่ มีการการแบ่งการทำงานได้อย่างชัดเจน

8 นักเรียนทุกคนมีโอกาสที่จะนำเสนองาน/ความคิดของตนเอง ได้อย่างไม่เก้อเขิน ช่วยครูในการสอนและควบคุมชั้นเรียนได้เป็นอย่างดี

ผลพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผ่านเกณฑ์ที่กำหนดทุกคน และกิจกรรมกลุ่มทำให้เกิดบรรยากาศที่ดี ช่วยให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นสนใจ ตั้งใจ และมีความรับผิดชอบมากขึ้น อีกทั้งยังช่วยกระตุ้นให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นอยู่ตลอดเวลา ช่วยสร้างความสามัคคี รู้จักแก้ปัญหาร่วมกัน ทำให้การเรียนคณิตศาสตร์ไม่น่าเบื่ออีกต่อไป

2.3 บริบทความมีวินัยของนักเรียนนักศึกษา

2.3.1 ความหมายของพฤติกรรมการตั้งใจเรียน

Lahaderme (1968, น. 320-324, อ้างถึงใน พิษณุ ลิมพะสูตร, 2555, น. 15) ได้ให้ ความหมายของพฤติกรรมการตั้งใจเรียน หมายถึง ความสนใจและมีสมาธิในการทำกิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียน จดจ่อต่อสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน มีพฤติกรรมสนใจฟังครูอธิบาย มองกระดาน มองอุปกรณ์ ถามและตอบคำถามเกี่ยวกับบทเรียน เข้าร่วมกิจกรรมในการเรียนที่ครูมอบหมาย และให้ความร่วมมือกับเพื่อนร่วมชั้นเรียนในกิจกรรมการเรียน

วิศสุณีย์ แทนประเสริฐสุข (2528, น. 14-15 อ้างถึงใน พิษณุ ลิมพะสูตร, 2555, น. 16) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมการตั้งใจเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกจากการตั้งใจในห้องเรียน ได้แก่ มองครู มองอุปกรณ์ทำงานที่ครูสั่ง มีการตอบคำถาม และตั้งคำถามกับครูผู้สอนและร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ตามที่ครูกำหนด

ศิริลักษณ์ รักษาทรัพย์ (2534, น. 19-29 อ้างถึงใน พิษณุ ลิมพะสูตร, 2555, น. 16) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมการตั้งใจเรียน หมายถึง ความสนใจ การมีสมาธิ มีจิตใจจดจ่อต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในห้องเรียน ได้แก่ การแสดงความสนใจ เอาใจใส่ต่อการเรียนการสอนการร่วมกิจกรรมที่ครูกำหนด

นทัต อัศภาภรณ์ (2545, อ้างถึงใน พิษณุ ลิมพะสูตร, 2555, น. 16) ได้ให้คำจำกัดความของพฤติกรรมการตั้งใจเรียน หมายถึง การกระทำของผู้เรียนในลักษณะต่าง ๆ ที่แสดงออกมา ในขณะเรียนซึ่งเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ เช่น กล้า พูด กล้าคิด กล้าทำ การแสดงความคิดเห็นการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการทำกิจกรรม การปฏิบัติตามข้อบังคับและกติกาต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้นในชั้นเรียนรวมถึงคุณธรรมด้านต่าง ๆ ได้แก่ ความรับผิดชอบตรงต่อเวลา

ภูวดล แก้วมณี (2551, น. 4, อ้างถึงใน พิษณุ ลิมพะสูตร, 2555, น. 16) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมการตั้งใจเรียน หมายถึง การที่นักเรียนแสดงความสนใจ เอาใจใส่ในการเรียนการสอนตัวครู และอุปกรณ์การสอนที่ครูใช้รวมทั้งติดตามการเรียนการสอนโดยการตอบคำถามเกี่ยวกับการเรียน ทำงานและร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่ครูกำหนดพฤติกรรมการตั้งใจเรียนนอกจากจะประกอบไปด้วยพฤติกรรมการสนใจเรียนในระหว่างการเรียนการสอนแล้ว ยังรวมถึงการเอาใจใส่ และมีความรับผิดชอบต่อกิจกรรมการเรียนการสอนที่ผู้สอนมอบหมายในเวลาอิสระอีกด้วย

สรุปสำหรับพฤติกรรมการตั้งใจเรียน หมายถึง พฤติกรรมการตั้งใจ เรียนไว้มากมาย ซึ่งผู้วิจัยสรุปความหมายของพฤติกรรมการตั้งใจเรียน หมายถึง การกระทำของ นักศึกษาในลักษณะต่าง ๆ ที่แสดงความเอาใจใส่จดจ่อกับการเรียนปฏิบัติตามข้อตกลงที่มีต่อการเรียน และมีส่วนร่วมกับการเรียนทั้งในเวลาเรียนและนอกเวลาเรียน ประกอบด้วยการเข้าเรียน และเลิกเรียน

ตรงเวลา ตั้งใจฟังขณะที่อาจารย์สอนมีสมาธิ มีการตั้งคำถาม ตอบคำถาม และกล้าแสดง ความคิดเห็น มีความกระตือรือร้นและให้ความร่วมมือในขณะที่มีการเรียนการสอน ไม่พูดคุยขณะที่มีการเรียนการสอนหรือไม่รบกวนกิจกรรมทางการเรียนการสอน ส่งการบ้านหรืองานที่ได้รับมอบหมายในระยะเวลาที่กำหนดมีการทบทวนบทเรียน วางแผนการเรียน ให้คุณค่าหรือความสำคัญ ต่อการเรียนมีความอยากรู้อยากเห็นมีความเพียรพยายาม และมีการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม

2.3.2 ลักษณะของพฤติกรรมการตั้งใจเรียน

ศิริลักษณ์ รักษาทรัพย์ (2534, น. 19-29, อ้างถึงใน พิษณุ ลิมพะสูตร, 2555, น. 17) ได้จำแนกพฤติกรรมการตั้งใจเรียนออกเป็น พฤติกรรมการตั้งใจเรียนในเวลาที่ครูสอน และในเวลาที่ครู มอบหมายงานให้ทำ ดังนี้

1. พฤติกรรมตั้งใจเรียนขณะที่ครูสอน

1.1 แสดงความสนใจในการเรียน โดยมองครูและอุปกรณ์การเรียนการสอนในขณะที่ ครูสอนและอธิบาย ไม่พูดคุยขณะเรียน ไม่ส่งเสียงรบกวนขณะที่ครูสอน

1.2 เอาใจใส่ต่อการสอนโดยถามเมื่อมีปัญหาสงสัยในเรื่องที่เรียน ตอบคำถามครู เกี่ยวกับเรื่องที่เรียน

2. พฤติกรรมตั้งใจเรียนขณะที่ครูมอบหมายงานให้ทำและร่วมกิจกรรมที่ครูกำหนด โดยทำแบบฝึกหัดออกมาทำกิจกรรมหน้าชั้นเรียนมองเพื่อนขณะที่ครูให้เพื่อนออกมาทำกิจกรรมหน้าห้อง

ภูวดล แก้วมณี (2551, น. 4, อ้างถึงใน พิษณุ ลิมพะสูตร, 2555, น. 17) ได้จำแนกลักษณะของพฤติกรรมการตั้งใจเรียนจำแนกออกเป็น

1. พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูสอน ได้แก่

1.1 เอาใจใส่การเรียนมองครูและหรืออุปกรณ์การสอนที่ครูใช้ขณะอธิบาย

1.2 ตอบคำถามของครูที่เกี่ยวกับการเรียน

1.3 ไม่พูดคุยขณะที่ครูสอน

1.4 ไม่สงเสียงรบกวนในชณะที่ครูสอน

1.5 ไม่เอางานอื่นขึ้นมาทำในขณะที่ครูสอน

2. พฤติกรรมตั้งใจเรียนในขณะที่ครูให้งาน

2.1 ตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายตามที่ครูสั่ง โดยไม่พูดคุยกับเพื่อนในขณะทำงาน

2.2 ร่วมกิจกรรมตามที่ครูกำหนด

2.3 ส่งแบบฝึกหัดตรงต่อเวลา

ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ (2541, น. 7, อ้างถึงใน พิษณุ ลิมพะสูตร, 2555, น. 17) ได้แบ่งพฤติกรรมการเรียนออกเป็นการปฏิบัติตัวทางการเรียนของนักเรียนทั้งในและนอกห้องเรียน ได้แก่

1. การปฏิบัติตัวในห้องเรียนที่โรงเรียนขณะที่ครูกำลังสอนในชั้นเรียน ได้แก่ นำอุปกรณ์การเรียนมาครบเข้าชั้นเรียนตรงต่อเวลาตั้งใจฟังครูสอนจดคำอธิบายของครูจากความเข้าใจของนักเรียนเอง

2. การปฏิบัติตัวนอกห้องเรียน ได้แก่ การทบทวนบทเรียน ทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จ และส่งตรงตามเวลาที่กำหนดไม่ละเลยหรือหลีกเลี่ยงงานที่ได้รับมอบหมาย พยายามติดตามผลงานของตนที่ได้ทำไปแล้วเพื่อแก้ไขปรับปรุงงานที่ทำบกพร่องให้ดียิ่งขึ้น

สรุปได้ว่า ลักษณะของพฤติกรรมการตั้งใจเรียนได้ว่าเป็นพฤติกรรมที่สามารถเกิดขึ้นได้ทั้งในเวลาเรียนและนอกเวลาเรียน ซึ่งในบริบทของมหาวิทยาลัยจะแทนผู้สอนเป็นอาจารย์ และแทนผู้เรียนว่านักศึกษา โดยพฤติกรรมตั้งใจเรียนการปฏิบัติตนในเวลา เรียน หมายถึง ที่การที่นักศึกษาแสดงออกถึงความสนใจเอาใจใส่ต่อการเรียนขณะอยู่ในเวลาเรียน นำอุปกรณ์มาเรียนครบเข้าเรียนตรงเวลา มีความกระตือรือร้นในการเรียน ตั้งใจฟังอาจารย์สอน ไม่พูดคุยไม่ส่งเสียงรบกวนในขณะที่อาจารย์สอน จดคำอธิบายของอาจารย์ ไม่ทำกิจกรรมหรืองานอื่น ๆ ขณะที่อาจารย์สอน สอบถามกับอาจารย์เมื่อมีปัญหาสงสัยในเรื่องที่เรียน ตอบคำถามอาจารย์ เกี่ยวกับการเรียน และร่วมกิจกรรมในเวลาเรียน และด้านการปฏิบัติตนนอกเวลาเรียน หมายถึง การที่นักศึกษาแสดงออกถึงความสนใจเอาใจใส่ต่อการเรียนขณะอยู่นอกเวลาเรียน โดยมีการทบทวนบทเรียนก่อนและหลังเลิกเรียนด้วยตนเอง เมื่อได้รับงานที่ได้รับมอบหมายมีความกระตือรือร้นที่จะทำงานที่ได้รับมอบหมายและส่งงานตามกำหนดที่อาจารย์กำหนดให้ ไม่ละเลยหรือหลีกเลี่ยงงานที่ ได้รับมอบหมาย พยายามติดตามผลงานของตนที่ได้ทำไปแล้วเพื่อแก้ไขปรับปรุงงานที่ทำบกพร่องให้ดี ยิ่งขึ้นจากอาจารย์ผู้สอน มีการวางแผนการเรียน หรือการจัดตารางเรียนเพื่อเตรียมความพร้อมในการเรียนในครั้งต่อไป ศึกษาค้นคว้าหาความรู้ แสวงหาความรู้เพิ่มเติมนอกเวลาเรียนปรึกษาหรือสอบถาม เมื่อไม่เข้าใจในเรื่องที่เรียนเพิ่มเติม และสามารถสรุปบทเรียนที่เรียนด้วยตนเอง

2.3.3 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการตั้งใจเรียน

รุ่งทิวา จักร์กร (2527, น. 21, อ้างถึงใน พิษณุ ลิมพะสูตร, 2555, น. 18) ได้สรุปว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียนประกอบด้วย

1. ลักษณะของผู้เรียน ซึ่งได้แก่ ความพร้อม ความต้องการที่จะเรียนรู้ ความสามารถในการรับรู้ อารมณ์ที่อยากจะเรียน ความสามารถในการจัดการสิ่งที่เรียนรู้แล้ว ระดับเชาวน์ปัญญา เจตคติต่อการเรียนรู้ และสุขภาพจิต

2. ลักษณะของสิ่งที่จะเรียน แบ่งได้เป็น 2 ชนิด คือ

2.1 บทเรียน ได้แก่ เนื้อหาสาระหรือเรื่องราวที่จะเรียน โดยลักษณะของความสั้นยาว ของบทเรียนความยาก-ง่ายของบทเรียนจะมีผลต่อประสิทธิภาพในการเรียนรู้

2.2 สื่อประกอบการเรียน ได้แก่ สื่อการเรียนต่าง ๆ ที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น เร็วขึ้น เช่น หนังสือ รูปภาพ แผนภูมิ สไลด์ ภาพยนตร์ และอื่น ๆ โดยลักษณะความชัดเจน ความขับซ้อน และความเหมาะสมของสื่อประกอบของบทเรียนจะมีผลต่อประสิทธิภาพในการเรียนรู้ได้เช่นกัน

3. วิธีการเรียนรู้การเรียนรู้ของบุคคลอาจแบ่งได้ 2 ลักษณะ คือ

3.1 การเรียนรู้ด้วยตนเอง

3.2 การเรียนรู้โดยมีครูสอน

4. แรงจูงใจในการเรียนจะเป็นสิ่งกระตุ้น หรือแรงผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมทาง การเรียนรู้ออกมา ความต้องการอยากรู้อยากพัฒนาตนเองให้ก้าวหน้า มีความพึงพอใจที่จะเรียนมีเจตคติที่ดีต่อบทเรียนต่อครูผู้สอนย่อมก่อให้เกิดผลการเรียนที่น่าพอใจ

Smith (1970, อ้างถึงใน พิษณุ ลิมพะสูตร, 2555, น. 18) ได้เสนอแนะวิธีในการเรียนที่ดีขึ้นโดยการปรับปรุงด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. การอ่านองค์ประกอบที่สำคัญที่ทำให้การอ่านมีประสิทธิภาพ คือ ความเร็วและความเข้าใจในเนื้อหา การอ่านที่รวดเร็วทำให้บุคคลสามารถอ่านเนื้อเรื่องได้มากกว่าหรือทบทวนเรื่องราวเดิมซ้ำ ๆ ได้หลายครั้งในช่วงเวลาที่จำกัด ส่วนความเข้าใจในเนื้อหาจะต้องพยายามจำจุดมุ่งหมายของเรื่อง นั้นให้ได้

2. การขีดเส้นใต้ เพื่อเน้นจุดสำคัญที่อาจเป็นปัญหา หรือข้อเท็จจริงเพื่อให้ผู้เรียนจำได้หรือทำให้เห็นได้ง่ายชัดเจน หรือแสดงจุดอ่อนที่เรายังไม่เข้าใจ

3. การจดสรุปย่อหรือการจดโน้ตส่วนที่สำคัญที่ได้อ่านหรือรับฟังจะช่วยให้จำได้

4. การทบทวนหลังจากที่ได้เรียนมาแล้วจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทบทวนเรื่องที่ได้เรียนมาโดยใช้ช่วงเวลาหนึ่ง ๆ เพื่อคงความรอบรู้ในเรื่องนั้น ๆ ไว

5. การเขียนการเขียนรายงานหรือทำการบ้านที่ไม่ได้ดีอาจเนื่องมาจากไม่รู้เรื่องนั้นจริง ๆ ซึ่งปรับปรุงได้โดยการศึกษาให้เข้าใจ

6. การใช้ห้องสมุด

ทิพาวดี เมฆะวรรธนะ (2529, น. 3-26, อ้างถึงใน พิษณุ ลิมพะสูตร, 2555, น. 19) ได้เสนอวิธีการเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนดังนี้

ขั้นที่ 1 ผู้เรียนมองเห็นปัญหาขอตน เมื่อผู้เรียนตระหนักว่าวิธีการเรียนในปัจจุบันของตนยังไม่ดีพอที่จะประสบผลสำเร็จในการเรียนตามที่ตนมหมายด้วยสาเหตุใดก็ตามก็แสดงว่าผู้เรียนเริ่มมองเห็นปัญหาของตนแล้ว

ขั้นที่ 2 มองวิธีการแก้ปัญหา เมื่อผู้เรียนต้องการปรับปรุงตนเองก็เริ่มต้นหาทางที่จะแก้ปัญหาซึ่งระยะนี้เป็นระยะเวลาที่เหมาะสมที่ผู้เรียนจะแสวงหาผู้ช่วยเหลือ เช่น ปรึกษากับครูหรือขอรับบริการจากครูแนะแนว

ขั้นที่ 3 ดำเนินการแก้ปัญหา โดยมีหลักการที่ควรยึด 6 ประการด้วยกันคือ

1. สะสม (Gradualness) คือ การเรียนอย่างค่อยเป็นค่อยไป สะสมวันละนิดไม่ใช่หักโหมเฉพาะก่อนสอบเพียง 5-6 วัน

2. ทำซ้ำ (Repetition) การป้องกันการลืมด้วยการท่องและทำแบบฝึกหัดซ้ำ ๆ

3. ย้ำแรงเสริม (Reinforcement) จำเป็นการให้รางวัลตนเอง ชมเชยตนเองเพื่อให้เกิดกำลังใจในการเรียน

4. เพิ่มความกระตือรือร้น (Active leaning) ต้องมีความใส่ใจเรื่องที่อ่านตลอดจนการคิดหรือการกระทำสิ่งที่ตนต้องการเสมอ

5. เน้นการปฏิบัติ (Practice) เมื่อศึกษาทฤษฎีแล้วควรลงมือปฏิบัติด้วยเพื่อให้เกิดความชำนาญและจำได้แม่น

6. หาสิ่งเร้าใจ (Stimulus Control) โดยอาศัยการจัดสิ่งแวดล้อมเข้าช่วยเป็นตัวกระตุ้น ด้วยชั้นที่ 4 การปรับปรุงวิธีในการเรียนอาจใช้วิธีการ ดังนี้

6.1 การจัดตารางเรียน เป็นการวางแผนล่วงหน้าจัดแบ่งเวลาที่เหมาะสมและเป็นตัวกระตุ้นให้บรรลุเป้าหมาย

6.2 เพิ่มแรงจูงใจในการเรียนให้ตนเองด้วยวิธีที่เหมาะสมกับตนเอง

6.3 เรียนจากตำราด้วยการอ่าน คิด สรุป และถามตนเอง

6.4 ฝึกการบันทึก เช่น การเขียนสรุปย่อ หรือบันทึกตามลำดับความสำคัญเป็นต้น

6.5 ฝึกเทคนิคการอ่านอย่างรวดเร็ว เช่น อ่านนำ การอ่านเป็นช่วงประโยค การอ่านเฉพาะใจความสำคัญการอ่านคร่าว ๆ หรืออ่านผ่านตา

สรุปได้ว่าปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการตั้งใจเรียนนอกจากจะขึ้นอยู่กับตัวผู้เรียนแล้วยังมีปัจจัยภายนอกตัวของผู้เรียน เป็นปัจจัยในด้านเนื้อหาบทเรียน สื่อที่ใช้ในการสอน วิธีการสอน ของผู้สอนที่ใช้ในการโน้มน้าวจูงใจ และสภาพแวดล้อมที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการตั้งใจเรียนของผู้เรียน ได้ซึ่งจากปัจจัยที่มีผลต่อการตั้งใจเรียนสามารถนำมาปรับใช้ร่วมกับพฤติกรรมการตั้งใจเรียนออนไลน์ ได้เดิมทีแล้วเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมในการตั้งใจเรียนแบบปกติโดยเปลี่ยนบริบทการเรียนจาก ภายในห้องเรียนเป็นในพื้นที่ส่วนตัวของแต่ละคนเท่านั้น

2.3.4 วินัยนักเรียนนักศึกษา

วินัยนักเรียนนักศึกษาได้มีนักวิชาการให้ทัศนะไว้มีทั้งที่สอดคล้องและแตกต่างกัน เพื่อให้เกิดความเข้าใจในแนวคิดเกี่ยวกับวินัยนักเรียนนักศึกษาในรูปแบบต่าง ๆ ได้ถูกต้อง จึงมีความจำเป็นต้องศึกษาแนวคิดเหล่านี้ก่อน ซึ่งมีดังนี้

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2559, น. 2-63) ได้จัดจำแนกระเบียบวินัยออกเป็น 3 ประเภท ดังปรากฏในเอกสารคำสอน ชุดการปลูกฝังและเสริมสร้างค่านิยมพื้นฐานการมีระเบียบวินัยและเคารพกฎหมาย ข้อบังคับ ระเบียบแบบแผน และขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม ดังนี้

1. การมีระเบียบวินัยในการศึกษาเล่าเรียน หมายถึง การที่นักเรียนสามารถควบคุมตนเองให้ประพฤติปฏิบัติอย่างมีระเบียบแบบแผน มีเหตุผลและเป้าหมายในการเพิ่มพูนความรู้ เพื่อพัฒนาตนเอง โดยการจัดตารางเวลาไว้สำหรับศึกษาเล่าเรียนและการควบคุมตนเองให้ปฏิบัติตามตารางดังกล่าวได้ มีความตั้งใจเล่าเรียนอย่างสม่ำเสมอในทุกๆ วิชา มีการเตรียมตัวอ่านบทเรียนมาก่อนที่จะถึงเวลาเรียนและทบทวนบทเรียนทุกครั้งภายหลังจากการเรียน เข้าเรียนตรงเวลา ไม่ลอกคำตอบจากเพื่อน อีกทั้งต้องไม่เปิดโอกาสหรือยินยอมให้เพื่อนลอกคำตอบในเวลาสอบ มีการเตรียมอุปกรณ์การเรียนอย่างครบถ้วนและพร้อมสำหรับการใช้อยู่ตลอดเวลา

2. การมีระเบียบวินัยในที่อยู่อาศัย หมายถึง การที่นักเรียนสามารถควบคุมตนเองโดยการประพฤติปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอในการรักษาความสะอาด ความเป็นระเบียบของบ้านเรือนที่อยู่อาศัย มีการจัดตกแต่งที่อยู่อาศัยให้น่าอยู่ ไม่รับประทานอาหารในห้องนอน จัดแบ่งเนื้อที่ภายในบ้านให้เป็นสัดส่วนเหมาะสมต่อการทำกิจกรรมต่าง ๆ อีกทั้งต้องไม่คุย หัวเราะ จัดงานสังสรรค์ ตลอดทั้งการเปิดโทรทัศน์เสียงดังรบกวนผู้อื่น

3. การมีระเบียบวินัยในสังคม หมายถึง การที่นักเรียนสามารถประพฤติปฏิบัติอย่างมีระเบียบแบบแผน ยึดมั่นในขนบธรรมเนียมประเพณีที่ดีงาม เคารพปฏิบัติตามกฎหมายหรือข้อบังคับของสังคม รู้จักใช้สิทธิและหน้าที่ ละเว้น การใช้อภิสิทธิ์โดยรับบริการและให้บริการที่เป็นไปตามลำดับก่อนหลัง อีกทั้งมีมารยาทในการใช้ถนน การขับขี่ยานพาหนะโดยการปฏิบัติตามกฎจราจร และมีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่เมื่อรู้เห็นการกระทำผิดระเบียบวินัยและกฎหมาย

กระทรวงศึกษาธิการ (2556, น. 100) ได้กล่าวถึงประเภทของระเบียบวินัยไว้ในเอกสารเสริมความรู้สำหรับครู กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยจริยศึกษา ดังนี้

1. ระเบียบวินัยภายนอก ได้แก่

1.1 การรักษาระเบียบวินัยในการบริโภค เช่น การรับประทานอาหารให้ถูกหลักอนามัยและสุขวิทยา รับประทานอาหารเป็นเวลา มีมารยาทเรียบร้อยในการรับประทานอาหาร

1.2 การรักษาระเบียบวินัยในการอุปโภค เช่น การรักษาร่างกาย เสื้อผ้า ที่อยู่อาศัยและเครื่องใช้ให้สะอาด เป็นระเบียบเรียบร้อย

1.3 การรักษาระเบียบวินัยต่อสถานที่ เช่น การรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยทั้งในสำนักงาน วัดวาอาราม สถานที่ราชการ และสาธารณะสถานต่าง ๆ โดยการประพฤติปฏิบัติตามกฎและข้อบังคับของสถานที่นั้น ๆ

1.4 การรักษาระเบียบวินัยในการปกครอง เช่น การสร้างวินัยเพื่อถือเป็นหลักปฏิบัติ เอาใจใส่กวดขัน โดยปรับปรุงระเบียบต่าง ๆ ให้มีมาตรฐานและถือปฏิบัติให้เป็นแบบอย่าง

2. ระเบียบวินัยภายใน ได้แก่

2.1 ระเบียบท่วงที เช่น การจัดท่าทางท่วงทีให้มีความเหมาะสมทั้งแก่ฐานะและภูมิรู้ของตนเอง ไม่ดูหมิ่นผู้อื่นและไม่ทะนงตน

2.2 ระเบียบกิริยา เช่น การควบคุมอาการของร่างกายที่เคลื่อนไหวให้ปรากฏแก่คนทั่วไป โดยควบคุมและปรับปรุงกิริยาให้งดงาม มีความเป็นระเบียบ มีกิริยาดี สุภาพ อ่อนโยน มีการประพฤติปฏิบัติได้ถูกต้องตามกาลเทศะ

2.3 ระเบียบวาจา เช่น การพูดสมานไมตรี พูดไพเราะ พูดดีมีประโยชน์ ไม่พูดคำซึ่งเป็นเท็จ ส่อเสียด คำหยาบ และไม่พูดจาเพ้อเจ้อ

2.4 ระเบียบใจ เช่น การรู้จักที่จะควบคุมอารมณ์และจิตใจให้อยู่ในกรอบที่ดีงาม

สรุปได้ว่าระเบียบวินัย หมายถึง แบบแผน กฎเกณฑ์ ที่กำหนดไว้เป็นแนวปฏิบัติ คนที่มีระเบียบวินัยเป็นคนที่สมารถควบคุมตนเองให้ประพฤติปฏิบัติตนได้ตามแบบแผนกฎเกณฑ์ และข้อบังคับของสังคมนั้นได้โดยอาจจะใช้กฎเกณฑ์ ข้อบังคับเป็นเครื่องกำหนดให้ทำตาม ซึ่งเรียกว่า ระเบียบวินัยภายนอกหรืออาจจะปฏิบัติเพราะตระหนักถึงความถูกต้องเหมาะสมดีงามด้วยตัวของตัวเองแม้บางอย่างจะไม่ได้มีการกำหนดไว้เป็นกฎเกณฑ์ข้อบังคับก็ตาม ซึ่งเรียกว่ามีระเบียบวินัยในตนเอง

2.4 บริบทของวิทยาลัยการอาชีพสตึก

2.4.1 ประวัติและความเป็นมาของวิทยาลัยการอาชีพสตึก

ความเป็นมาของวิทยาลัยการอาชีพสตึก

วิทยาลัยการอาชีพสตึก (2564) ตามที่กระทรวงศึกษาธิการพิจารณาเห็นควรให้ขยายการศึกษาวิชาชีพให้กว้างขวางยิ่งขึ้นเพื่อสอดคล้องเพียงพอกับความต้องการ ของประชาชนในชนบท และตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน ในท้องถิ่นรวมทั้งต้องการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมส่วนรวมของประเทศ จึงได้จัดตั้งวิทยาลัยการอาชีพสตึกขึ้นเพื่อจัดการการศึกษาและ

ฝึกอบรมวิชาชีพทุกระดับและประเภทวิชาที่ขาดแคลน ซึ่งเป็นความต้องการของท้องถิ่นรวมทั้งของประเทศ อันเป็นการเสริมสร้างและพัฒนากำลังคนของประเทศให้มีคุณภาพชีวิตที่ดียิ่งขึ้นตามนโยบายของรัฐบาล

วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาเป็นสถานศึกษาที่จัดการเรียนการสอนประเภทอาชีวศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) เป็นสถานศึกษาขนาดใหญ่ จัดตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 18 มิถุนายน พ.ศ. 2540 ตั้งอยู่ กิโลเมตร ที่ 38 ถนนบุรีรัมย์-มหาสารคาม ตำบลนิคมอำเภอสตึก จ.บุรีรัมย์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อขยายการเปิดการสอนวิชาชีพและผลิตกำลังคนด้านวิชาชีพเข้าสู่ตลาดแรงงานให้แก่นักเรียนและประชาชนในระดับอำเภอ เปิดทำการสอนครั้งแรกในเดือนพฤษภาคม 2560 ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ((ปวช.) และเปิดสอนวิชาชีพระยะสั้น วิทยาลัยการอาชีพได้รับการแต่งตั้งเป็น วิทยาลัยชุมชนเครือข่ายของวิทยาลัยชุมชนบุรีรัมย์ โดยเปิดสอนในระดับอนุปริญญา

2.4.2 ตราสัญลักษณ์ของวิทยาลัย

รูปภาพที่ 2.1 ตราสัญลักษณ์ของวิทยาลัย ที่มา: www.sticc.ac.th

2.4.3 สีประจำวิทยาลัยการอาชีพสตึก คือ สีเทา กับสีเลือดหมู

สีเทา หมายถึง ความสามัคคี ความสุขุม ความเยือกเย็นและความรอบคอบ

สีเลือดหมู หมายถึง การต่อสู้กับงาน ความเสียสละ และความกล้าหาญ

สีเทากับสีเลือดหมู หมายถึง ชาววิทยาลัยการอาชีพสตึกทุกคน จะต้องมีความเข้มแข็ง อดทน กล้าเผชิญ หน้ากับความจริง มีความรักสามัคคีซึ่งกันและกัน เสียสละเพื่อประโยชน์ส่วนรวม มุ่งพัฒนาตนเอง และพัฒนาประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้าต่อไป

2.4.4 ปรัชญาของสถานศึกษา

ความรู้ดี ฝีมือเด่น เน้นคุณธรรม ก้าวล้ำเทคโนโลยี

2.4.5 วิสัยทัศน์ของสถานศึกษา

วิทยาลัยการอาชีพสตึกมุ่งมั่นที่จะเป็นเลิศทางวิชาชีพในระดับสากล

2.4.6 ภารกิจของสถานศึกษา

จัดการศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพ โดยตระหนักถึงคุณภาพและความเป็นเลิศทางวิชาชีพ

2.4.7 พันธกิจของสถานศึกษา

2.4.7.1 สร้างโอกาสทางการศึกษาวิชาชีพอย่างทั่วถึงและเสมอภาค

2.4.7.2 จัดการศึกษาและการฝึกอบรมวิชาชีพให้มีคุณภาพและได้มาตรฐาน

2.4.7.3 สร้างเครือข่ายความร่วมมือทางวิชาชีพกับทุกภาคส่วน

2.4.7.4 วิจัย พัฒนา นวัตกรรม และสิ่งประดิษฐ์เพื่อพัฒนาอาชีพ

2.4.7.5 น้อมนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาเป็นแนวทาง ในการพัฒนาระบบบริหารจัดการ

2.4.8 ข้อมูลอาคารสถานที่

เนื้อที่ของสถานศึกษา 126 ไร่ มีอาคาร รวมทั้งสิ้น 10 หลัง มีห้องทั้งสิ้น 76 ห้อง ได้แก่

2.4.8.1 อาคารอำนวยการ จำนวน 1 หลัง 5 ห้อง

2.4.8.2 อาคารหอประชุมพัฒนาจิต จำนวน 1 หลัง 4 ห้อง

2.4.8.3 อาคารเรือนชั่วคราว จำนวน 1 หลัง 10 ห้อง

2.4.8.4 อาคารช่างเชื่อมโลหะ จำนวน 1 หลัง 6 ห้อง

2.4.8.5 อาคารบริหารธุรกิจ จำนวน 2 หลัง 36 ห้อง

2.4.8.6 อาคารช่างอุตสาหกรรม จำนวน 1 หลัง 22 ห้อง

2.4.8.7 อาคารโรงอาหาร จำนวน 1 หลัง 1 ห้อง

2.4.8.8 อาคารช่างกลโรงงาน จำนวน 1 หลัง 5 ห้อง

2.4.8.9 อาคารศูนย์วิทยบริการ จำนวน 1 หลัง 5 ห้อง

2.4.8.10 อาคารศูนย์ปฏิบัติการเอนกประสงค์ จำนวน 1 หลัง

2.4.9 ข้อมูลทั่วไป

คำขวัญอำเภอสตึก “พระพุทธรูปสูงใหญ่ หาดทรายชวนฝัน แข่งขันเรือยาว เจ้าพ่อศักดิ์สิทธิ์ พาณิชย์สนามบิน”

อาณาเขต มีพื้นที่ 803 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 501,875 ไร่ ตั้งอยู่ทางทิศเหนือของจังหวัดบุรีรัมย์ ห่างจากตัวเมืองประมาณ 41 กิโลเมตร ตามถนนทางหลวงหมายเลข 219 โดยมีอาณาเขตดังนี้

ทิศเหนือ ติดเขตอำเภอชุมพลบุรี จังหวัดสุรินทร์ มีแม่น้ำมูลเป็นเส้นแบ่งเขต

ทิศใต้ ติดเขตอำเภอกระสัง อำเภอห้วยราช กิ่งอำเภอบ้านด่าน มีลำตะโคงเป็นเส้นแบ่งเขต

ทิศตะวันออก ติดอำเภอท่าตูม จังหวัดสุรินทร์ มีแม่น้ำชีเป็นเส้นแบ่งเขต

ทิศตะวันตก ติดอำเภอแคนดง จังหวัดบุรีรัมย์ มีลำตะโคงเป็นเส้นแบ่งเขต

2.4.9.1 สภาพเศรษฐกิจ

เศรษฐกิจ ประชากรส่วนใหญ่ ประกอบอาชีพเกษตรกรรม เช่น ปลูกข้าว โดยเฉพาะข้าวหอมมะลิ ทำไร่มันสำปะหลัง ไร่อ้อย ไร่ข้าวโพด สวนยางพารา สวนยูคาลิปตัส ทำนา นอกจากนั้นมีการเลี้ยงสัตว์ เช่น โค กระบือ หมู เป็ด ไก่ และช้าง ซึ่งปัจจุบันผู้เลี้ยงช้างโดยฝึกหัดช้างเพื่อการแสดงแล้วส่งไปแสดงตามสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศ เช่น พัทยา บางแสน ภูเก็ต กาญจนบุรี รองลงมา คือ อุตสาหกรรมการค้าและทอผ้าไหม งานหัตถกรรมพื้นบ้าน สินค้า OTOP เช่น สานเครื่องใช้ จากไม้ไผ่ สานรองเท้าด้วยผักตบชวา

2.4.9.2 สังคมและการเมือง

ประชากรส่วนใหญ่เป็นชาวอีสาน เชื้อสาย ไทย ลาว เขมร ส่วย โดยมีภาษาท้องถิ่น คือ ภาษาไทยอีสาน เขมร ส่วยและไทยโคราช นับถือศาสนาพุทธ 99.90% มีประชากร 112,258 ค น (ข้อมูล ณ ปี 2563) มีวัฒนธรรมประเพณีที่สำคัญ ดังนี้

1) งานประเพณีแข่งเรือยาวชิงถ้วยพระราชทาน

2) งานฉลองเจ้าพ่อวังกรูด

3) งานงิ้วอำเภอสตึก

4) ประเพณีอื่น ๆ เหมือนไทยอีสานทั่วไป

2.4.9.3 การเมืองการปกครอง ในเขตอำเภอสตึก แบ่งออกเป็น 12 ตำบล 179 หมู่บ้าน ดังต่อไปนี้

1) ตำบลสตึก 15 หมู่บ้าน

2) ตำบลนิคม 24 หมู่บ้าน

3) ตำบลดอนมนต์ 10 หมู่บ้าน

4) ตำบลสะแก 13 หมู่บ้าน

5) ตำบลเมืองแก 19 หมู่บ้าน

6) ตำบลทุ่งวัง 15 หมู่บ้าน

7) ตำบลท่าม่วง 11 หมู่บ้าน

8) ตำบลชุมแสง 18 หมู่บ้าน

9) ตำบลหนองใหญ่ 16 หมู่บ้าน

10) ตำบลสนามชัย 12 หมู่บ้าน

11) ตำบลกระสัง 8 หมู่บ้าน

12) ตำบลร่อนทอง 18 หมู่บ้าน

2.4.9.4 ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม และขนบธรรมเนียมประเพณี

ศาสนา ประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ 99.50% อีก 0.50% นับถือศาสนาอิสลามและศาสนาคริสต์ ในพื้นที่อำเภอสตึกมีวัดทั้งสิ้นจำนวน 52 แห่ง ศาลเจ้า 1 แห่ง ดังนี้

1) ได้รับวิสุงคามสีมา จำนวน 25 แห่ง

2) ไม่ได้รับวิสุงคามสีมา จำนวน 27 แห่ง

2.4.9.5 ศิลปวัฒนธรรม ศิลปะวัฒนธรรมพื้นบ้านของอำเภอสตึก ได้แก่ การละเล่น ดนตรีพื้นบ้าน เช่น กันตรึม อำเภอสตึกมีองค์กรเครือข่ายนพื้นที่ จำนวน 14 แห่ง ดังนี้

1) สภาวัฒนธรรมอำเภอ 1 แห่ง

2) สภาวัฒนธรรมตำบล 12 แห่ง

3) ศูนย์วัฒนธรรมอำเภอ 1 แห่ง

2.4.9.6 ขนบธรรมเนียมประเพณี

งานประเพณีที่สำคัญ ได้แก่

1) งานประเพณีแข่งเรือยาวชิงถ้วยพระราชทาน

2) งานประเพณีบุญบั้งไฟ

3) งานประเพณีแห่เทียนพรรษา

4) งานเทศกาลสงกรานต์

5) งานเทศกาลลอยกระทง

2.4.9.7 การสาธารณสุข

1) โรงพยาบาล (ขนาด 60 เตียง)จำนวน 1 แห่ง

2) สำนักสาธารณสุขอำเภอ จำนวน 1 แห่ง

3) สถานีอนามัย จำนวน 12 แห่ง

4) คลินิก จำนวน 7 แห่ง

5) ร้านขายยาปัจจุบัน จำนวน 9 แห่ง

2.4.10 ข้อมูลบุคลากร

2.4.10.1 ข้าราชการ 18 คน

2.4.10.2 ผู้บริหาร 5 คน

2.4.10.3 ข้าราชการครู 5 คน

2.4.10.4 พนักงานราชการ 9 คน

2.4.10.5 ทำหน้าสอน 9 คน

2.4.10.6 ลูกจ้างชั่วคราว 61 คน

2.4.10.7 ทำหน้าที่สอน 28 คน

2.4.10.8 ทั่วไป/สนับสนุน 33 คน

รวม 88 คน

2.4.11 ข้อมูลนักเรียน/นักศึกษา

ตารางที่ 2.1 แสดงรายงานจำนวนนักเรียนนักศึกษาทั้งหมด จำแนกตามประเภทผู้เรียน

ลำดับ	ประเภทผู้เรียน	ปวช. 1			ปวช. 2			ปวช. 3			ปวส. 1			ปวส. 2			รวม
		ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	
1	ปกติ	292	203	495	211	176	387	279	199	478	7	39	46	17	44	61	1647
2	ทวิภาคี	1	30	31	1	12	13				147	117	264	192	92	284	592
3	เทียบโอน										14	9	23	12	21	33	56
4	ผู้เข้าเรียน										9	2	11	4		4	15
รวมทั้งสิ้น		293	233	526	212	188	400	279	199	478	177	167	344	225	157	382	2130

2.4.12 ข้อมูลหลักสูตรจัดการเรียนการสอนของวิทยาลัยการอาชีพสตึก

2.4.12.1 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)

วิทยาลัยการอาชีพ ได้จัดการเรียนการสอน โดยใช้ หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) พุทธศักราช 2562

ประเภทวิชา	สาขาวิชา	สาขางาน
1. อุตสาหกรรม	1.1 ช่างยนต์	สาขางานยานยนต์
	1.2 ช่างกลโรงงาน	สาขางานเครื่องมือกล
	1.3 ช่างเชื่อมโลหะ	สาขางานโครงสร้าง
	1.4 ช่างไฟฟ้ากำลัง	สาขางานไฟฟ้ากำลัง
	1.5 ช่างอิเล็กทรอนิกส์	สาขางานอิเล็กทรอนิกส์
2. อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว	2.1 การโรงแรม	สาขางานการโรงแรม
3. พาณิชยกรรม	3.1 การบัญชี	สาขางานการบัญชี
	3.2 คอมพิวเตอร์ธุรกิจ	สาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจ

2.4.12.2 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)

วิทยาลัยการอาชีพ ได้จัดการเรียนการสอน โดยใช้ หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) พุทธศักราช 2563

ประเภทวิชา	สาขาวิชา	สาขางาน
1. อุตสาหกรรม	1. สาขาวิชาเทคนิคการผลิต	1. เครื่องมือกล
	2. สาขาวิชาเครื่องกล	2. เทคนิคยานยนต์
	3. สาขาวิชาเทคนิคโลหะ	3. ตรวจสอบและทดสอบงานเชื่อม
	4. สาขาวิชาไฟฟ้า	4. ไฟฟ้ากำลัง
	5. สาขาวิชาอิเล็กทรอนิกส์	5. อิเล็กทรอนิกส์อุตสาหกรรม
2. บริหารธุรกิจ	1. สาขาวิชาการบัญชี	1. การบัญชี
	2. สาขาวิชาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล	2. ธุรกิจดิจิทัล
	3. สาขาวิชาการจัดการโลจิสติกส์และซัพพลายเชน	3.การจัดการโลจิสติกส์และซัพพลายเชน

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเอง

งานวิจัยภายในประเทศ

สุธินี ปลื้มใจ (2555, น. 11-23) ได้ทำการศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ความฉลาดทางอารมณ์ และสัมพันธภาพในครอบครัวกับความมีวินัยในตนเอง ความเชื่อมั่นในตนเอง และความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 6 : การวิเคราะห์สหสัมพันธ์คาโนนิคอล มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มตัวแปรอิสระ ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต ความฉลาดทางอารมณ์ และสัมพันธภาพในครอบครัว กับกลุ่มของตัวแปรตาม ได้แก่ ความมีวินัยในตนเอง ความเชื่อมั่นในตนเอง และความสามารถในการแก้ไขปัญหา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 6 2) เพื่อศึกษาสหสัมพันธ์คาโนนิคอลระหว่างกลุ่มของตัวแปรอิสระ ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต ความฉลาดทางอารมณ์ และสัมพันธภาพในครอบครัว ที่ส่งผลกับกลุ่มของตัวแปรตาม ได้แก่ความมีวินัยในตนเอง และความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาร้อยเอ็ด เขต 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 360 คน โดยทำการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน ผลการศึกษา พบว่า 1) ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ความฉลาดทางอารมณ์ และสัมพันธภาพในครอบครัว กับความมีวินัยในตนเอง ความเชื่อมั่นในตนเอง และความสามารถในการแก้ปัญหา ผลปรากฏว่า ลักษณะมุ่งอนาคต ความฉลาดทางอารมณ์ และสัมพันธภาพในครอบรัว มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความมีวินัยในตนเอง ความเชื่อมั่นในตนเอง และความสามารถในการแก้ปัญหา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง .578 ถึง .690 2) ผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์คาโนนิคอล สหสัมพันธ์คาโนนิคอลระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ความฉลาดทางอารมณ์ และสัมพันธภาพในครอบครัว กับความมีวินัยในตนเอง ความเชื่อมั่นในตนเอง และความสามารถในการแก้ปัญหา มี 3 ชุด โดยในชุดแรกมีนัยสำคัญทางสถิตที่ระดับ .01 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์คาโนนิคอลที่ได้สูงสุด เท่ากับ .805 สามารถอธิบายความสัมพันธ์ได้ประมาณร้อยละ 64.8 ความสัมพันธ์นี้เกิดจากชุดตัวแปรตามที่มีค่าน้ำหนักมากที่สุด คือ ความมีวินัยในตนเอง และจากค่าน้ำหนักชุดตัวแปรอิสระ คือ สัมพันธภาพในครอบครัว ส่วนในชุดที่สองและชุดที่สามค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์คาโนนิคอล ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยสรุป ความมีวินัยในตนเอง ความเอมั่นในตนเอง และความสามารถในการแก้ปัญหามีความสัมพันธ์กับลักษณะมุ่งอนาคต ความฉลาดทางอารมณ์ และสัมพันธภาพในครอบครัว

ปิยธิดา ศรีจินดา (2556, 34-45) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการประพฤติผิดกฎระเบียบของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย: ศึกษาเฉพาะกรณีโรงเรียนในเขตจอมทอง จังหวัดกรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลภายในโรงเรียน ปัจจัยด้านครอบครัว และสภาพแวดล้อมภายโรงเรียน ที่มีความสัมพันธ์กับการประพฤติผิดระเบียบของนักเรียนระดับชั้นมัธยม ศึกษาตอนปลาย ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตจอมทอง จังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน ผลการศึกษาพบว่า เด็กนักเรียนกระทำความผิดโดยพฤติกรรมเบี่ยงเบน ได้แก่ การเสพยาเสพติด การสูบบุหรี่ การทะเลาะวิวาท การเล่นเกมการพนัน การแต่งกายและการไว้ทรงผมผิดระเบียบ นักเรียนกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวที่มีพฤติกรรมดังกล่าวมา มีสาเหตุ ปัจจัย มาจากการอบรมเลี้ยงดูและสัมพันธภาพภายในครอบครัว รวมทั้งการคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเปิดรับสื่อในยุคนี้ ข้อเสนอแนะจากงานวิจัย คือ สร้างสถาบันครอบครัวที่เข้มแข็ง โดยทุกฝ่ายควรร่วมมือกันอย่างจริงจังในการแสวงหาแนวทางแก้ไขปัญหาความไม่มั่นคงของครอบครัว และครอบครัวควรดูแลเอาใจใส่ใจการคบเพื่อนของบุตร

คงศักดิ์ รินทา (2556, น. 22-36) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ พฤติกรรมการสอนของครู การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย พฤติกรรมก้าวร้าว การจัดกิจกรรมส่งเสริมความมีวินัยในตนเอง และสร้างสมการพยากรณ์ ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนขยายโอกาส สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 364 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน ผลการศึกษาพบว่า 1) ความสัมพันธ์ระหว่าง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ พฤติกรรมการสอนของครู การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย การจัดกิจกรรมส่งเสริมความมีวินัยกับความมีวินัยในตนเอง มีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ .051 ถึง .178 ส่วนพฤติกรรมก้าวร้าวกับความมีวินัยในตนเอง มีค่า-.528 มีความสัมพันธ์ทางลบกับความมีวินัยในตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ค่าน้ำหนักความสำคัญของปัจจัยที่สามารถร่วมกันพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพฤติกรรมก้าวร้าว มีค่าน้ำหนักการพยากรณ์มากที่สุด รองลงมา คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย และการจัดกิจกรรมส่งเสริมความมีวินัย มีค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน (ß) เท่ากับ -.615, .238 และ .116 ตามลำดับ และในรูปคะแนนดิบ (*b*) เท่ากับ -.331, .188 และ .091

ตามลำดับมีอำนาจในการพยากรณ์ร้อยละ 36.40 สามารถสร้างสมการพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ โดยเขียนในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐานคือ

สมการพยากรณ์ในรูปแบบคะแนนดิบ

$$Y' = 3.187 - .331X_4 + .188X_3 + .091X_5$$

สมการพยากรณ์ในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน

$$Z_{y'} = .615Z_{x4} + .238Z_{x3} + .116Z_{x5}$$

สันติกร รักสองหมื่น (2557, น. 112-134) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาในเขตภาคใต้ตอนบน มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาระดับการมีวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาในเขตภาคใต้ตอนบน โดยตัวแปรอิสระที่ศึกษาได้แก่ สภาพครอบครัวของนักเรียน สภาพแวดล้อมภายในโรงเรียน จิตลักษณะของนักเรียน 2) เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาในเขตภาคใต้ตอนบน และ 3) เพื่อศึกษาลักษณะความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาในเขตภาคใต้ตอนบน กลุ่มตัวอย่าง คือ โรงเรียนที่จัดการเรียนการสอนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 118 โรงเรียน ผู้ให้ข้อมูล คือ ผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 118 คน หัวหน้างานปกครองหรือหัวหน้าฝ่ายกิจการนักเรียน จำนวน 118 คน ครูประจำชั้นหรือครูที่ปรึกษา จำนวน 118 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1,180 คน รวมทั้งหมด 1,534 คน การปรับตัวทางสังคมของนักเรียน ตัวแปรตามที่ศึกษาได้แก่ ความรับผิดชอบ พฤติกรรมเชิงจริยธรรม และการปฏิบัติตนตามเกณฑ์ของสังคม ผลการศึกษาพบว่า 1) ระดับการมีวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาในเขตภาคใต้ตอนบน มีระดับการมีวินัยโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อจำแนกเป็นรายด้านพบว่า ระดับการมีวินัยของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน เรียงตามลำดับดังนี้ ด้านพฤติกรรมเชิงจริยธรรม ด้านความรับผิดชอบ และด้านการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคม 2) ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาในเขตภาคใต้ตอนบน พบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีวินัยของนักเรียนเรียงตามลำดับจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ได้แก่ ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียน ส่งผลทางตรงและทางอ้อมต่อการมีวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาในเขตภาคใต้ตอนบน มีค่าอิทธิพลรวม Beta=0.65 ปัจจัยด้านสภาพครอบครัวของนักเรียน ส่งผลทางตรงและทางอ้อมต่อการมีวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาในเขตภาคใต้ตอนบน มีค่าอิทธิพลรวม Beta=0.39 ปัจจัยด้านจิตลักษณะส่งผลทางตรงและทางอ้อมต่อการมีวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาในเขตภาคใต้ตอนบน มีค่าอิทธิพลรวม Beta=0.20 ละปัจจัยด้านการปรับตัวทางสังคมของนักเรียน มีเส้นทางตรงส่งผลทางตรงโดยไม่มีการส่งผลทางอ้อมต่อการมีวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาในเขตภาคใต้ตอนบน มีค่าอิทธิพลรวม Beta=0.15 3) ลักษณะของรูปแบบความสัมพันธ์

ของปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาในเขตภาคใต้ตอนบนที่สร้างขึ้นมีความกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์

สิริกร สินสม (2558, น. 35-48) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดนนทบุรี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ระดับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น 2) เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักเรียนตามสถานภาพของครอบครัว 3) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านสภาพการอบรมเลี้ยงดู และด้านสภาพแวดลอมสถานศึกษา กับความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษา 4) เพื่อศึกษาชุดปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และ 5) เพื่อศึกษาปัญหาและข้อเสนอแนะเพื่อพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 191 คน ผู้ปกครองนักเรียน จำนวน 191 คน ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่มัธยมศึกษา ที่ตั้งอยู่ในจังหวัดนนทบุรี จาก 14 โรงเรียน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย ครูฝ่ายปกครองในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 3 ที่ตั้งอยู่ในจังหวัดนนทบุรี จำนวน 112 คน จาก 14 โรงเรียน ได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง ผลการศึกษาพบว่า 1) ระดับความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดนนทบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเขต 3 พบว่า นักเรียนมีวินัยด้านพฤติกรรมในห้องเรียนและด้านพฤติกรรมทั่วไปในภาพรวมอยู่ในระดับมาก 2) ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักเรียนตามสถานภาพของครอบครัวพบว่านักเรียนที่มีสถานภาพครอบครัวต่างกัน มีพฤติกรรมที่เกี่ยวกับความมีวินัยในตนเองทั้งภาพรวมและรายได้ไม่แตกต่างกัน 3) ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01 ด้านการอบรมเลี้ยงดู คือ การอบรมเลี้ยงดู คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจที่มีเหตุผล ส่วนด้านสภาพแวดล้อมสถานศึกษา ได้แก่ การปฏิบัติตนของครู พฤติกรรมกลุ่มเพื่อน และระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน สำหรับตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนด้านการอบรมเลี้ยงดู คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยตามใจ 4) ชุดตัวแปรที่พยากรณ์ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติประกอบด้วย พฤติกรรมกลุ่มเพื่อน ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน การปฏิบัติตนของครูและการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจที่มีเหตุผลโดยสมการนี้สามารถทำนายความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับมัธยม ศึกษาตอนต้นร้อยละ 33.0 (R^2 =.330) 5) ปัญหาของการพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักเรียนในด้านการปฏิบัติตนของครู ครูบางคนสอนไม่ค่อยเข้าใจหรือสอนแล้วนักเรียนเข้าใจยาก ทำให้นักเรียนชวนกันหนี ในด้านพฤติกรรมกลุ่มเพื่อนนักเรียนชอบทำเลียนแบบเพื่อน เช่น การแต่งกาย

ผิดระเบียบ ด้านพฤติกรรมทั่วไป คือ ขาดความรับผิดชอบ สนใจเทคโนโลยีที่ไม่จำเป็นมากเกินไป เช่น การใช้โทรศัพท์เกินความจำเป็น ติดเกมส์ ส่วนข้อเสนอแนะเพื่อพัฒนาความมีวินัยของนักเรียน คือ คุณครูควรหาสื่อหรือกิจกรรมต่างๆ ที่ทำให้นักเรียนเข้าใจในบทเรียนได้ง่ายขึ้น ให้มีการกำหนดบทลงโทษอย่างชัดเจนสำหรับนักเรียนที่หนีเรียน ควรจัดกิจกรรมปลูกจิตสำนึก หาสื่อการสอนที่ทำให้นักเรียนมีความตระหนักในความสำคัญของการศึกษา และให้มีความรับผิดชอบต่อตนเอง สำหรับผู้ปกครองควรให้ความรัก และเอาใจใส่นักเรียน ติดตามความเป็นอยู่ และผลการเรียน ตลอดจนการคบเพื่อนของนักเรียนควรมีการสอนจริยธรรมและศีลธรรมให้มากขึ้น ผู้ปกครองควรปรับลดช่องว่างระหว่างวัยลง โดยการโน้มข้าใกล้กับลูกที่เป็นวัยรุ่นให้ได้มากที่สุดเพื่อสร้างความสัมพันธ์และความเข้าใจที่ดีต่อกัน

สิรินาถ ธงศิลา (2558,น. 33-51) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 กรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความมีวินัยในตนเอง ความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ใน สพม. 2 กทม. ภาคเรียนที่ 2 ปีกรศึกษา 2555 จำนวน 382 คน สุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งกลุ่ม ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 32 กรุงเทพมหานคร มีวินัยในตนเองทั่วไป ภาพรวม ($\overline{X}$ = 4.07) และรายด้านอยู่ในระดับมาก 2) นักเรียนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองทั่วไปภาพรวม ($\overline{X}$ =4.12) และรายด้านอยู่ในระดับมาก 3) ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 กรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย 5 ปัจจัย คือ 1) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู 2) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน 3) สภาพแวดล้อมทางสังคม 4) การปฏิบัติติตนของครูผู้สอน 5) การปฏิบัติตนของผู้ปกครอง ปัจจัยทั้ง 5 สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงความมีวินัยในตนเองร่วมกันได้ร้อยละ 60.90 เขียนเป็นสมการคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้

$$\hat{Y}=0.647+.358(X_5)+.124(X_3)+0.147(X_4)+0.101(X_1)+0.085(X_2)$$

$$Z_{\hat{Y}}=0.449(zx_5)+0.156(zx_3)+0.154(zx_4)+0.120(zx_1)+0.091(zx_2)$$

กุหลาบ อินทร์สาประเสริฐ (2559, น. 56-68) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุดรธานี มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีระเบียบวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุดรธานี 2) เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ ที่เหมาะสมต่อความมีระเบียบวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุดรธานี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุดรธานี เขต 1-4 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 368 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ ผลการวิจัยพบว่า มี 1) ปัจจัย 6 ปัจจัย ที่ส่งผลต่อความมีระเบียบวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุดรธานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยเรียงลำดับปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปยังปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ นิสัยในการเรียน เจตคติต่อความมีระเบียบวินัย ลักษณะมุ่งอนาคตและควบคุมตน สภาพชุมชน พฤติกรรมกลุ่มเพื่อน และความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ซึ่งปัจจัยทั้ง 6 สามารถร่วมกันพยากรณ์ความมีระเบียบวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ไว้ร้อยละ 69.60 2) สมการที่สามารถพยากรณ์ความมีระเบียบวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุดรธานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีดังต่อไปนี้ 2.1) สมการพยากรณ์ความมีระเบียบวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้คะแนนดิบ ได้แก่

$$Y' = .613 + .213X_{14} + .133X_{13} + .218X_{12} + .108X_{41} + .002X_{32} + .075X_{23}$$

2.2) สมการพยากรณ์ความมีระเบียบวินัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้คะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z_{Y'} = .280Z_{14} + .153Z_{13} + .256Z_{12} + .137Z_{41} + .112Z_{32} + .098Z_{23}$$

ทัศนียา แสนทิพย์ (2559, น. 1-15) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนนิคมสร้างตนเองจังหวัดระยอง 4 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาระยอง เขต 1 ปีการศึกษา 2558 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับและเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองจังหวัดระยอง 4 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาระยอง เขต 1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนระดับชั้นการศึกษามัธยมศึกษาที่ 1-3 โรงเรียนนิคมสร้างตนเองจังหวัดระยอง 4 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาระยอง เขต 1 ปีการศึกษา 2558 ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 120 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนนิคมสร้างตนเองจังหวัดระยอง 4 สังกัดสำนักงานสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาระยองเขต 1 ปีการศึกษา 2558 โดยรวม 6 ด้าน อยู่ในระดับค่อนข้างสูง เมื่อพิจารณา

เป็นรายด้านโดยเรียงตามลำดับคะแนนเฉลี่ยจากมากไปน้อย ได้แก่ ด้านความเป็นผู้นำ ด้านความรับผิดชอบ ด้านความอดทน ด้านความซื่อสัตย์ ด้านความเชื่อมั่นในตนเอง และด้านการรักษาระเบียบใจ 2) ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนนิคมสร้างตนเองจังหวัดระยอง 4 ที่มีเพศต่างกัน และมีรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.1 โดยนักเรียนหญิงมีวินัยสูงกว่านักเรียนชาย 3) การเปรียบเทียบความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนนิคมสร้างตนเองจังหวัดระยอง 4 สังกัดสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษาประถมการศึกษาระยอง เขต 1 ปีการศึกษา 2558 จำแนกตามระดับชั้นการศึกษา โดยรวมแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านความอดทน และด้านความซื่อสัตย์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เบญญาภา หลวงราช (2560, น. 74-85) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา 2) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา และ 3) ศึกษาแนวทางการพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัย คือ นักเรียนระดับมัธยมต้น ปีการศึกษา 2559 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 2 จำนวน 12 โรงเรียน มีจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 372 คน ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีระดับความมีวินัยของตนเองอยู่ในระดับสูง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ได้แก่ ปัจจัยภายในตัวบุคคล ประกอบด้วย ความสนใจเรื่องคุณธรรมส่วนตัว ลักษณะมุ่งอนาคต ปัจจัยด้านครอบครัว ประกอบด้วย การส่งเสริมการเรียนจากผู้ปกครอง และปัจจัยด้านโรงเรียน ประกอบด้วย สัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียน ความสัมพันธ์กับเพื่อน และการจัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียน ตัวแปรต้นทั้ง 6 ตัวแปร ร่วมกันส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระกับ .05

วัลลภา วงศ์ศักดิรินทร์ และวายุภักษ์ วงศ์ศักดิรินทร์ (2560, น. 56-68) ได้ทำการศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร มีวัตถุประสงค์คือ 1) เพื่อศึกษาระดับพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร 2) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนสาธิต

มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยจำแนกตาม เพศ และระดับชั้น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากรในระดับชั้นมัธยมศึกษา จำนวน 263 คน โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น ผลการวิจัยพบว่า 1) พฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของนักเรียนอยู่ในระดับมาก 2) พฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของนักเรียน เมื่อจำแนกตามเพศไม่พบความแตกต่าง 3) พฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของนักเรียน เมื่อจำแนกตามระดับชั้นมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บัวลอย มธุรสวรรค์ (2560, น. 33-48) ได้ทำการศึกษา พฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน และพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย 2) เปรียบเทียบพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคลได้แก่ เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับชั้นเรียน ลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน และการร่วมกิจกรรมทางคริสต์ศาสนาในโรงเรียน 3) ศึกษาว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน กลุ่มตัวอย่างนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันออก ปีการศึกษา 2560 จำนวน 306 คน ผลการศึกษา พบว่า 1) พฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน อยู่ในระดับมาก ส่วนลักษณะมุ่งอนาคต อยู่ในระดับปานกลาง 2) พฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เมื่อจำแนกตามระดับชั้นเรียนมีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อจำแนกตาม เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน และการร่วมกลุ่มกิจกรรมทางคริสต์ศาสนาในโรงเรียน ไม่พบความแตกต่าง 3) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากครอบครัว การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมวินัยในการเรียนได้ร้อยละ 43.3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ประกิต วิทยสัมพันธ์ (2561, น. 22-41) ได้ทำการศึกษาเรื่อง รูปแบบการพัฒนาจริยธรรม

การมีวินัยของนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อจริยธรรมด้านการมีวินัย ของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา 2) เพื่อสร้างรูปแบบพัฒนาจริยธรรมด้านการมีวินัย ของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา และ 3) เพื่อทดลองใช้และประเมินรูปแบบการพัฒนาจริยธรรมด้านการมีวินัย ของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา วิธีการดำเนินวิจัยแบ่งเป็น 3 ระยะ คือ ระยะที่ 1 ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อจริยธรรมด้านการมีวินัย กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 394 คน ระยะที่ 2 เป็นการสร้างรูปแบบการพัฒนาจริยธรรมด้านการมีวินัย ของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา กลุ่มตัวอย่างคือ นักวิชาการด้านการศึกษาจำนวน 5 ท่าน ผู้อำนวยการโรงเรียน จำนวน 5 คน ครูฝ่ายกิจการนักเรียน จำนวน 5 คน ผู้ปกครองนักเรียน จำนวน 5 คน และนักเรียนดีเด่นของโรงเรียนจำนวน 5 คน รวมทั้งสิ้น 25 คน ใช้การเลือกแบบเจาะจง ระยะที่ 3 เป็นการทดลองใช้ และประเมินผลรูปแบบการพัฒนาจริยธรรมด้านการมีวินัย ของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา กลุ่มทดลอง คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอยุธยาวิทยาลัย จำนวน 1 ห้องเรียน ของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอยุธยาวิทยาลัย จำนวน 1 ห้องเรียน ที่ไม่ใช่ห้องเรียนของกลุ่มทดลอง รวมทั้งสิ้นจำนวน 84 คน ผลการศึกษา พบว่า 1.ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อจริยธรรมด้านการมีวินัยของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ประกอบด้วย 4 ตัวแปร 1) ด้านการเลียนแบบครูในการมีวินัย (0.14) 2) ด้านการเลียนแบบเพื่อนในการมีวินัย (0.11) 3) ด้านการเลียนแบบผู้ปกครองในการมีวินัย (0.10) 4) (ด้านเจตคติในการมีวินัย (0.08) 2. รูปแบบการพัฒนาจริยธรรมด้านการมีวินัย ของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา จาก 4 ตัวแปรสาเหตุ เป็นชุดกิจกรรมฝึก จำนวน 12 กิจกรรม ประกอบด้วย 1) กิจกรรมช่วยฟังหน่อย 2) กิจกรรม วินัยที่น่ารู้ 3) กิจกรรมวิเคราะห์และเลือกครูต้นแบบ 4) กิจกรรมค้นหาบุคคลต้นแบบ 5) กิจกรรมการสร้างคุณค่าด้วยเวลา 6) กิจกรรมคุ้นเคย 7) กิจกรรมการรู้จักตนเอง)8 กิจกรรม บทบาทหน้าที่ 9) กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ 10) กิจกรรมแต่งกายดี 11) กิจกรรมวจีไพเราะ 12) กิจกรรม 5ส. 3) หลังการทดลองใช้ รูปแบบการพัฒนาจริยธรรมด้านการมีวินัย ของนักเรียนมัธยมศึกษา ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในกลุ่มทดลอง มีพัฒนาจริยธรรมด้านการมีวินัย ด้านการเลียนแบบครูด้านการมีวินัย ด้านการเลียนแบบครูด้านการมีวินัย ด้านการเลียนแบบผู้ปกครองในการมีวินัย และด้านเจตคติการมีวินัย เพิ่มขึ้น กว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ลัดดาวัลย์ เกียรติวิชากูล (2564, น. 155-168) ได้ทำการศึกษาเรื่อง รูปแบบการพัฒนาจริยธรรมด้านการมีวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดร้อยเอ็ด โดยมีวัตถุประสงค์

1) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อจริยธรรมด้านการมีวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดร้อยเอ็ด 2) เพื่อสร้างรูปแบบการพัฒนาจริยธรรมด้านการมีวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดร้อยเอ็ด 3) เพื่อทดลองใช้และประเมินผลรูปแบบการพัฒนาจริยธรรมด้านการมีวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดร้อยเอ็ด กลุ่มตัวอย่างระยะที่ 1 ได้แก่ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่มัธยมศึกษาในจังหวัดร้อยเอ็ด จำนวน 394 คน และกลุ่มเป้าหมายระยะที่ 2 จำนวน 20 คน และระยะที่ 3 จำนวน 42 คน ผลการศึกษาพบว่า 1) ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อจริยธรรมด้านความมีวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดร้อยเอ็ด อย่างมีระดับนัยสำคัญที่ระดับ .05 ประกอบด้วย 4 ตัวแปร ได้แก่ 1) ด้านเจตคติการมีวินัย 2) การเลียนแบบผู้ปกครองในการมีวินัย 3) การเลียนแบบเพื่อนในการมีวินัย 4) การเลียนแบบครูในการมีวินัย 2) รูปแบบการพัฒนาจริยธรรมด้านการมีวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จากตัวแปรสาเหตุ นำมาสู่กิจกรรม จำนวน 12 กิจกรรม ได้แก่ 2.1 ช่วยฟังหน่อย 2.2 วินัยน่ารู้ 2.3 วิเคราะห์และเลือกครูต้นแบบ 2.4 ค้นหาบุคคล 2.5 การสร้างคุณค่าด้วยเวลา 2.6 คุ้นเคย 2.7 การรู้จักตนเอง 2.8 บทบาทหน้าที่ 2.9 การแสดงบทบาทสมมติ 2.10 แต่งกายดี 2.11 วจีไพเราะ 2.12 กิจกรรม 5 ส 3) ผลการทดลองใช้และประเมินผล พบว่า หลังการทดลองกลุ่มทดลองมีการพัฒนาจริยธรรมด้านการมีวินัย ดีขึ้นกว่ากลุ่มควบคุม และผลการวิเคราะห์ทางสถิติพบว่า หลังการทดลอง ค่าเฉลี่ยคะแนนในทุกตัวแปรตามของกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Ausubel (1968, pp. 189-190) ได้ให้ความเห็นว่า แบบของวินัยที่ได้ผลและมั่นคง ซึ่งเราต้องการให้เกิดตัวเด็ก คือ วินัยในตนเองที่มีรากฐานมาจากการควบคุมภายในตนและภายนอกตน การควบคุมภายในตน เช่น การอบรมเลี้ยงดูอย่างสม่ำเสมอ แต่การบังคับและการลงโทษซึ่งเป็นการควบคุมภายนอกจะช่วยปลูกฝังวินัยในตนเองได้เพียงเล็กน้อย

Weisfeld (1974, p. 1930 B) ได้ศึกษาแบบการคิดทางวินัยของบิดามารดาที่มีต่อเด็ก เครื่องมือที่ใช้คือแบบทดสอบวัดการมีวินัยของเด็ก ซึ่งจะแสดงเป็นรูปภาพสถานการณ์ 36 ภาพ กลุ่มตัวอย่างเป็นบิดา 27 คน และมารดา 27 คน โดยสุ่มออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มแรกจะเป็นกลุ่มที่มีเด็กปกติ กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มที่มีเด็กที่มีปัญหาทางอารมณ์ และกลุ่มที่ 3 จะเป็นกลุ่มที่มีเด็กที่มีความเจริญทางสมองช้า โดยให้บิดามารดาของเด็กดูรูปภาพแล้ว ให้จัดอันดับความต้องการของตนเองที่ต้องการเกี่ยวกับการควบคุมวินัยของเด็กจากตัวเลือก 6 อันดับ ผลจากการศึกษาพบว่าบิดามารดามีแนวโน้มในการควบคุมวินัยของเด็กมากขึ้นเมื่อเด็กโตมากขึ้นโดยไม่คำนึงถึงสภาพความสามารถ

ทางสมองหรือวุฒิภาวะทางอารมณ์ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าระดับอายุมีความสัมพันธ์กับความมีวินัยในตนเอง หรือระดับชั้นเรียนต่างกันน่าจะทำให้เด็กมีวินัยแตกต่างกันไปด้วย

Sheviskov (1985, pp. 8-14) ได้ศึกษาถึงประเภทของวินัยที่ดี พบว่า การปลูกฝังวินัยที่ดีให้แก่เด็กควรเป็นเรื่องของความจริงใจมิใช่การทำตามคำสั่ง

Martinson (1991, p. 34) ได้ศึกษาถึงการควบคุมความประพฤติของนักเรียนโดยอาจารย์ใหญ่และครูผู้ทำหน้าที่ดูแลความประพฤติ และระเบียบวินัยของนักเรียน ผลของการวิจัยพบว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้ควบคุมความประพฤติต่างก็ต้องการให้นักเรียนลดความประพฤติหรือพฤติกรรมที่เป็นปัญหา โดยมีวิธีแก้ไขความประพฤติที่เป็นปัญหาของนักเรียนคือการใช้ยุทธวิธีที่สุภาพ ไม่ดุด่าหรือทำโทษ ถ้านักเรียนมีการตอบสนองโดยมีพฤติกรรมความประพฤติดีขึ้นจะได้รับรางวัล แต่ถ้านักเรียนไม่ร่วมมือก็จะมีการบังคับมากขึ้น และจากการสังเกตพบว่าการใช้ความสุภาพแก้ปัญหาความประพฤติของนักเรียนได้ดีกว่าวิธีอื่น ๆ

Killion (1997, p. 265) ได้ศึกษาวิธีการและเครื่องมือที่ผู้บริหารในโรงเรียนมัธยมศึกษาในอินเดียนาใช้ในการจัดการเกี่ยวกับระเบียบวินัยของนักเรียน การศึกษามีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจวิธีการและเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการจัดการเกี่ยวกับนักเรียนที่ประพฤติผิดวินัย จากการศึกษาพบว่า วิธีการที่ใช้ได้ผลคือ การพูดคุยทางโทรศัพท์ วิธีที่ได้ผลน้อยที่สุด คือ การกักขังหน่วงเหนี่ยว และสาเหตุเบื้องต้นของปัญหานี้คือ ผู้ปกครองขาดความเอาใจใส่นักเรียน และปัญหาที่สำคัญอันดับหนึ่งของการประพฤติผิดระเบียบวินัยคือ ความเมินเฉยไม่เอาใจใส่นักเรียน และเมื่อเปรียบเทียบตามขนาดของโรงเรียนพบว่า โรงเรียนขนาดใหญ่มักมีปัญหาด้านการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนมากกว่าโรงเรียนขนาดเล็ก

จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยได้กระทำการรวบรวมข้อมูลและสังเคราะห์เพื่อหาปัจจัยที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองที่ผู้วิจัยจะนำไปศึกษา โดยแสดงรายละเอียดสังเคราะห์ดังกล่าวในตารางที่ 2.2 ตารางแสดงการสังเคราะห์การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

ตารางที่ 2.2 แสดงการสังเคราะห์การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

	สิริกร สินสม (2558)	ทัศนีย์นา แสนทิพย์ (2559)	เบญญาภา หลวงราช (2560)	วัลลภา วงศ์ศักดิรินทร์ และ วายุภักษ์ วงศ์ศักดิรินทร์ (2560)	สันติการ รักสองหมื่น (2557)	กุหลาบ อินทร์สา (2559)	สิรินาถ ธงศิลา (2558)	สุธินี ปลื้มใจ (2555)	ประกิต วิทยสัมพันธ์ (2561)	ปิยธิดา ศรีจินดา (2556)	คงศักดิ์ รินทา (2556)	วิลาวัณย์ เกียรติวิฑูกูล (2564)	ปวีณอย มธุสารรค์ (2560)	รวม	คิดเป็นร้อยละ
เพศ	-	√		√	-	-	-	-	-	-	-	-	√	3	23.08
ระดับชั้น	-	√		√	-	-	-	-	-	-	-	-	√	3	23.08
ความสนใจเรื่องคุณธรรม	-	-	√	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	7.69
ลักษณะมุ่งอนาคต	-	-	√	-	√	√	-	√	-	-	-	-	√	5	38.46
ความเชื่ออำนาจในตน	-	-	-	-	√		-	-	-	-	-	-	-	1	7.69
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	-	-	-	-	√		-	-	-	-	√	-	√	3	23.08
เจตคติต่อความมีวินัย	-	-	-	-	-	√	-	-	√	-	-	√		3	23.08
นิสัยในการเรียน / พฤติกรรมการมีวินัยในการเรียน	-	-	-	-	-	√	-	-	-	-	-		√	2	15.38

(ต่อ)

ตารางที่ 2.2 (ต่อ)

	สิริกร สินสม (2558)	ทัศนีย์นา แสนทิพย์ (2559)	เบญญาภา หลวงราช (2560)	วิลสภา วงศ์ศักดิรินทร์ และ วายุภักษ์ วงศ์ศักดิรินทร์ (2560)	สันติการ รักสองหมื่น (2557)	ฤทุลาป อินทร์สา (2559)	สิรินาถ ธงศิลา (2558)	สุธินี ปลื้มใจ (2555)	ประกิต วิทยสัมพันธ์ (2561)	ปิยธิดา ศรีจินดา (2556)	คงศักดิ์ รินทา (2556)	วิลาวัณย์ เกียรติวิชกุล (2564)	ปวีณอย มธุสารรค์ (2560)	รวม	คิดเป็นร้อยละ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	-	-	-	-	-	-	√	-	-	-	-	-	√	2	15.38
ความฉลาดทางอารมณ์	-	-	-	-	-	-	-	√	-	-	-	-	-	1	7.69
ความรู้เรื่องวินัย	-	-	-	-	-	-	-	-	√	-	-	-	-	1	7.69
สถานภาพครอบครัว	√	-	-	-	√	-	-	-	-	-	-	-	-	2	15.38
การอบรมเลี้ยงดู		-	-	-	-	√	-	-	-	-	-	-	-	1	7.69
การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจแบบมีเหตุผล	√	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	7.69
การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม	√	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	7.69
การเลี้ยงดูแบบปล่อยตามใจ	√	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	7.69
การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย	-	-	√	-	-	-	-	-	-	-	√	-	-	2	15.38

(ต่อ)

ตารางที่ 2.2 (ต่อ)

	สิริกร สินสม (2558)	ทัศนีย์ยา แสนทิพย์ (2559)	เบญญาภา หลางราช (2560)	วัลลภา วงศ์ศักดิ์รินทร์ และ วายุภักษ์ วงศ์ศักดิ์รินทร์ (2560)	สันติกร รักสองหมื่น (2557)	กุหลาบ อินทร์สา (2559)	สิรินาถ ธงศิลา (2558)	สุธินี ปลื้มใจ (2555)	ประกิต วิทยสัมพันธ์ (2561)	ปิยธิดา ศรีจินดา (2556)	คงศักดิ์ รินทา (2556)	ณัฐวัลย์ เกียรติวิชากุล (2564)	บัวลอย มธุสาวรรค์ (2560)	รวม	คิดเป็นร้อยละ
การส่งเสริมการเรียนจากผู้ปกครอง	-	-	√	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	7.69
ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว	-	-	-	-	-	√	-	√	-	-	-	-	-	2	15.38
การปฏิบัติตนของผู้ปกครอง	-	-	-	-	-		√		-	-	-	-	-	1	7.69
การเลียนแบบผู้ปกครองในเรื่องวินัย	-	-	-	-	-		-	-	√			√		2	15.38
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง	-	-	-	-	-		-	-		√	-	-	-	1	7.69
การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากผู้ปกครอง	-	-	-	-	-		-	-	-	-	-	-	√	1	7.69
การปฏิบัติตนของครูผู้สอน	√	-	-	-	-	√	√	-	-	-	-	-	-	3	23.08
พฤติกรรมการสอนของครู	-	-	-		-	-	-	-	-	-	√	-	-	1	7.69

(ต่อ)

ตารางที่ 2.2 (ต่อ)

	สิริกร สินสม (2558)	ทัศนีย์ยา แสนทิพย์ (2559)	เบญญาภา หลางราช (2560)	วัลลภา วงศ์ศักดิ์รินทร์ และ วายุภักษ์ วงศ์ศักดิ์รินทร์ (2560)	สันติกร รักสองหมื่น (2557)	กุหลาบ อินทร์สา (2559)	สิรินาถ ธงศิลา (2558)	สุธินี ปลื้มใจ (2555)	ประกิต วิทยสัมพันธ์ (2561)	ปิยธิดา ศรีจินดา (2556)	คงศักดิ์ รินทา (2556)	วิลาวัลย์ เกียรติวิชากุล (2564)	บัวลอย มธุสาวรรค์ (2560)	รวม	คิดเป็นร้อยละ
พฤติกรรมกลุ่มเพื่อน	√	-	-	-	-	√	-	-	-	-	-	-	-	2	15.38
ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน	√	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	7.69
บรรยากาศของโรงเรียน / สภาพแวดล้อมในโรงเรียน	√	-	√	-	√	-	-	-	-	√				4	30.77
การจัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียน	-	-	√	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	7.69
กิจกรรมเสริมหลักสูตร	-	-	√	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	7.69
การจัดกิจกรรมส่งเสริมความมีวินัย	-	-		-	-	-	-	-	-	-	√	-	-	1	7.69
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน	-	-	√	-	√	-	√	-	-	√	-	-	-	4	30.77
สัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียน	-	-	√		√	-	√	-	-	√	-	-	-	4	30.77

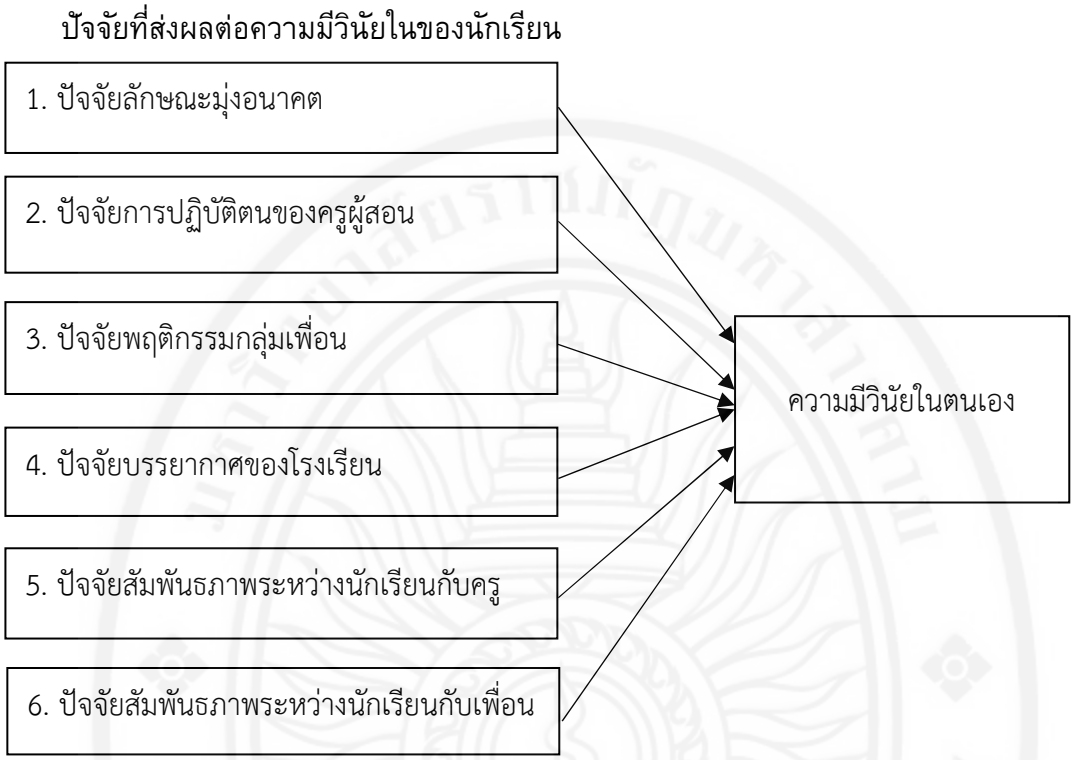
(ต่อ)

ตารางที่ 2.2 (ต่อ)

	สิริกร สินสม (2558)	ทัศนีย์ยา แสนทิพย์ (2559)	เบญญาภา หลางราช (2560)	วัลลภา วงศ์ศักดิ์รินทร์ และ วายุภักษ์ วงศ์ศักดิ์รินทร์ (2560)	สันติกร รักสองหมื่น (2557)	กุหลาบ อินทร์สา (2559)	สิรินาถ ธงศิลา (2558)	สุธินี ปลื้มใจ (2555)	ประกิต วิทยสัมพันธ์ (2561)	ปิยธิดา ศรีจินดา (2556)	คงศักดิ์ รินทา (2556)	ณิลาวัลย์ เกียรติวิชากุล (2564)	บัวลอย มธุสาวรรค์ (2560)	รวม	คิดเป็นร้อยละ
การเป็นแบบอย่างที่ดีของครู	-	-	√	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	7.69.
การเลียนแบบเพื่อนในเรื่องวินัย	-	-	-	-	-	-	-	-	√	-	-	√	-	2	15.38
การเลียนแบบครูในเรื่องวินัย	-	-	-	-	-	-	-	-	√	-	-	√	-	2	15.38
การส่งเสริมพฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนจากโรงเรียน	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-		√	1	7.69
การปรับตัวทางสังคมของนักเรียน	-	-	-	-	√	-	-	-	-	-	-	-	-	1	7.69
พฤติกรรมการเลียนแบบ	-	-	-	-	√	-	-	-	-	-	-	-	-	1	7.69
สภาพชุมชน	-	-	-	-	-	√	-	-	-	-	-	-	-	1	7.69
อิทธิพลของตัวแบบสัญลักษณ์	-	-	-	-	-	√	-	-	-	-	-	-	-	1	7.69
สภาพแวดล้อมทางสังคม	-	-	-	-	-	-	√	-	-	-	-	-	-	1	7.69

จากตารางที่ 2.2 พบว่า ผู้วิจัยได้ทำการคัดเลือกตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนจากการสังเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยพิจารณาจากตัวบ่งชี้ที่มีผู้ศึกษาตั้งแต่ 2 ท่านขึ้นไป และสามารถไปกระทำได้ สามารถเกิดการเปลี่ยนแปลง สำหรับตัวแปรบางตัวที่ผู้วิจัยไม่ได้นำมาศึกษาเนื่องจาก เป็นตัวแปรที่ไม่สามารถจะไปกระทำได้ หรือเปลี่ยนแปลงได้ ดังนั้น ปัจจัยที่ผู้วิจัยเลือกนำมาศึกษาเพื่อหาความสัมพันธ์กับความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ลักษณะมุ่งอนาคต บรรยากาศของสถานศึกษา พฤติกรรมกลุ่มเพื่อน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน สัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียน การปฏิบัติตนของครูผู้สอน ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้เป็นกรอบแนวคิดการวิจัยในครั้งนี้อีกด้วย

2.6 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 2.2 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3
วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ ผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนในการดำเนินการวิจัยตามลำดับต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนของวิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ ที่ลงทะเบียนเรียนในปีการศึกษา 2564 ระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) มีนักเรียนทั้งหมด 1,404 คน

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ปีที่ 1–3 วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ ที่ลงทะเบียนเรียนในปีการศึกษา 2564 คำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตร ทาโร ยามาเน่ (ไพศาล วรคำ, 2565, น. 101) กำหนดค่าความคลาดเคลื่อนที่ระดับ .05 ดังนี้

$$n = \frac{N}{1 + N(e)^2} \tag{3-1}$$

เมื่อ n แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N แทน ขนาดของประชากร

e แทน ความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ (.05)

แทนค่า

$$n=\frac{1,404}{1+1,404(0.05)^2}$$

$$n=\frac{1,404}{4.51}$$

n=311.31

ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 311 คน และในการวิจัยครั้งนี้เพื่อป้องกันการสูญหายและไม่ได้รับแบบตอบกลับ ทางผู้วิจัยจึงเพิ่มขนาดกลุ่มตัวอย่างเป็น 360 คน

การวิจัยในครั้งนี้ได้กำหนดวิธีการสุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) เนื่องจากกลุ่มประชากรตัวอย่างมีหลากหลายจึงจำเป็นต้องแยกประชากรออก เป็นชั้น หรือเป็นกลุ่ม ในการกำหนดจำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่เลือกมาจากแต่ละชั้นหรือแต่ละกลุ่ม โดยพิจารณาเลือกมาในร้อยละที่เท่ากัน ซึ่งเรียกการสุ่มแบบนี้ว่า การสุ่มแบบแบ่งชั้นตามสัดส่วน (Proportional Stratified Random Sampling) (ไพศาล วรคำ, 2565) ซึ่งผู้วิจัยต้องการแบ่งกลุ่มของประชากรกลุ่มตัวอย่าง ตามเพศ ชั้นปี และสาขาวิชา ดังต่อไปนี้

1. จากจำนวนประชากรทั้งหมด คือ นักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ปีที่ 1-3 วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ ที่ลงทะเบียนเรียนในปีการศึกษา 2564 รวมทั้งสิ้น 1,404 คน คำนวณตัวอย่างจากสูตร Yamane ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 311 คน และ ทางผู้วิจัยจึงเพิ่มขนาดตัวอย่างเป็น 360 คน เพื่อป้องกันการสูญหายและการไม่ได้รับแบบตอบกลับ

2. กำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยแยกเป็นชั้นปี โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนของประชากรหรือเลือกมาในร้อยละที่เท่ากัน ซึ่งเรียกการสุ่มแบบนี้ว่า การสุ่มแบบแบ่งชั้นตามสัดส่วน (Proportional Stratified Random Sampling) (ไพศาล วรคำ, 2565) จากจำนวนนักเรียนทั้งหมด 8 สาขา สมาชิกของแต่ละสาขามีจำนวนไม่เท่ากัน เช่น ในชั้นปีที่ 1 สาขาช่างยนต์ มีนักเรียนชาย มีจำนวนทั้งหมด 114 คน ต้องการสุ่มมาใช้ในการศึกษา ร้อยละ 21 จะได้นักเรียนที่ต้องการสุ่มตัวอย่าง 114 x 0.21=23.94 คน และในทำนองเดียวกัน ก็คำนวณกลุ่มตัวอย่างของเพศชายและเพศหญิงจากสาขาวิชาต่าง ๆ แต่ละชั้นปี ได้ดังตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 แสดงจำนวนกลุ่มประชากรตัวอย่างที่ใช้ในการเก็บข้อมูลนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ปีที่ 1-3 วิทยาลัยการอาชีพสตึก สาขาต่าง ๆ

ประจำปีการศึกษา 2564

สาขาวิชา	ปวช 1				ปวช 2				ปวช 3			
	ชาย	กลุ่ม ต.ย.	หญิง	กลุ่ม ต.ย.	ชาย	กลุ่ม ต.ย.	หญิง	กลุ่ม ต.ย.	ชาย	กลุ่ม ต.ย.	หญิง	กลุ่ม ต.ย.
ช่างยนต์	114	23	9	2	80	22	3	1	122	26	0	0
ช่างกลโรงงาน	91	19	26	7	69	20	7	2	78	17	10	3
ช่างเชื่อม	12	2	3	1	13	4	1	0	9	2	6	2
ช่างไฟฟ้ากำลัง	32	7	2	1	21	6	1	0	25	5	5	2
ช่างอิเล็กทรอนิกส์	20	4	26	7	20	6	19	6	23	6	28	8
การบัญชี	5	1	66	17	1	0	86	27	11	2	106	32
คอมพิวเตอร์ธุรกิจ	18	4	72	19	7	2	59	20	11	2	44	13
การโรงแรม	1	0	29	6	1	0	12	4	0	0	0	0
รวมนักเรียน 1404 คน	293		233		212		188		279		199	
กลุ่มตัวอย่าง 360 คน		60		60		60		60		60		60

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเก็บรวบรวม คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) โดยแบ่งออกเป็น 8 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นข้อมูลส่วนบุคคลที่ประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับ เพศ ระดับชั้นปี สาขาที่เรียน ซึ่งลักษณะข้อคำถามเป็นแบบสอบถามรายการ (Check List) จำนวน 3 ข้อ

ตอนที่ 2-8 เป็นการสอบถามเกี่ยวปัจจัยที่มีผลต่อความมีวินัยต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน แบ่งออกเป็น 6 ปัจจัย ประกอบด้วย 1) ลักษณะมุ่งอนาคต 2) การปฏิบัติตนของครูผู้สอน 3) พฤติกรรมกลุ่มเพื่อน 4) บรรยากาศของสถานศึกษา 5) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และ 6) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน และแบบสอบถามเกี่ยวความมีวินัยในตนเองของนักเรียน จำนวน 30 ข้อ มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของ (Likert) 5 ระดับ โดยให้คะแนนแต่ละข้อตามความคิดเห็น ซึ่งกำหนดค่าคะแนน ดังนี้

5 หมายถึง มากที่สุด
4 หมายถึง มาก
3 หมายถึง ปานกลาง
2 หมายถึง น้อย
1 หมายถึง น้อยสุด

3.3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยจะดำเนินการสร้างเครื่องมือ โดยมีลำดับขั้นตอน ดังนี้

3.3.1 ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาจากหนังสือ ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมากำหนดขอบเขตในการสร้างเครื่องมือในการทำวิจัยให้สอดคล้องกับกรอบแนวคิด ตามตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

3.3.2 ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาการสร้างแบบสอบถาม จากตำรา และ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.3.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถาม โดยให้ครอบคลุมขอบเขตเนื้อหา และตัวแปรที่ต้องการศึกษา แล้วนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อปรับปรุงแก้ไข

3.3.4 ผู้วิจัยนำแบบสอบถาม ไปหาความตรงเชิงเนื้อหา จากผู้ทรงคุณวุฒิไปหาค่าความสอดคล้องของแบบสอบถามโดยใช้วิธีการหาค่าความตรง (Validity) การหาค่าความเที่ยงตรงของ

แบบสอบถามหรือค่าความสอดคล้องข้อคำถาม หรือเนื้อหา (IOC: Index of Congruence) แล้วนำค่าเฉลี่ยตั้งแต่ .50 ขึ้นไป นำไปเป็นแบบสอบถาม จากความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน ตามรายนามดังต่อไปนี้

3.3.4.1 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ว่าที่ร้อยตรี ดร. อรัญ ซุยกระเดื่อง อาจารย์สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

3.3.4.2 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จันทร์เพ็ญ ภูโสภา อาจารย์สาขาจิตวิทยาการปรึกษาและการแนะแนว คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

3.3.4.3 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ บุญส่ง เทียมภักดี อาจารย์สาขาจิตวิทยาการปรึกษาและการแนะแนว คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

3.3.4.4 อาจารย์ ดร.ศิริภิญญา ตะกูลรัมย์ อาจารย์สาขาจิตวิทยาและการแนะแนว คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

3.3.4.5 อาจารย์ต่อศักดิ์ กาญจนทรัพย์สิน อาจารย์ประจำกลุ่มวิชาจิตวิทยาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

โดยมีเกณฑ์การพิจารณาดัชนีความสอดคล้อง (IOC: Index of Congruence) โดยมีเกณฑ์พิจารณาดังนี้

สอดคล้อง มีคะแนนเป็น +1

ไม่แน่ใจ มีคะแนนเป็น 0

ไม่สอดคล้อง มีคะแนนเป็น -1

1) ข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50–1.00 มีความเที่ยงตรง ใช้ได้

2) ข้อคำถามที่มีค่า IOC ต่ำกว่า 0.50 ต้องปรับปรุง ยังใช่ไม่ได้

3.3.5 ปรับปรุงแบบสอบถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

3.3.6 นำแบบสอบถามที่สมบูรณ์ไปทดลองกับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน

3.3.7 นำแบบสอบถามที่ทดลองใช้ไปวิเคราะห์ข้อมูล

จากการวิเคราะห์ความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม ได้ค่าความเชื่อมั่น ดังนี้

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยลักษณะมุ่งอนาคต จำนวน 5 ข้อ มีค่า IOC อยู่ที่ 1.00 ค่าอำนาจจำแนก มีค่าตั้งแต่ .593– .742 ค่าความเชื่อมั่นอยู่ที่ .846

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยการปฏิบัติตนของครูผู้สอน จำนวน 5 ข้อ มีค่า IOC ระหว่าง 0.60 - 1.00 ค่าอำนาจจำแนก มีค่าตั้งแต่ .641– .849 ค่าความเชื่อมั่นอยู่ที่ .887

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยพฤติกรรมกลุ่มเพื่อน จำนวน 5 ข้อ มีค่า IOC ระหว่าง 0.80-1.00 ค่าอำนาจจำแนก มีค่าตั้งแต่ .634– .736 ค่าความเชื่อมั่นอยู่ที่ .851

ตอนที่ 5 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยบรรยากาศของสถานศึกษา จำนวน 5 ข้อ มีค่า IOC ระหว่าง 0.80-1.00 ค่าอำนาจจำแนก มีค่าตั้งแต่ .770– .874 ค่าความเชื่อมั่นอยู่ที่ .925

ตอนที่ 6 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู จำนวน 5 ข้อ มีค่า IOC ระหว่าง 0.80-1.00 ค่าอำนาจจำแนก มีค่าตั้งแต่ .762– .809 ค่าความเชื่อมั่นอยู่ที่ .913

ตอนที่ 7 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน จำนวน 5 ข้อ มีค่า IOC อยู่ที่ 1.00 ค่าอำนาจจำแนก มีค่าตั้งแต่ .690– .797 ค่าความเชื่อมั่นอยู่ที่ .892

ตอนที่ 8 แบบสอบถามเกี่ยวกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียน จำนวน 30 ข้อ มีค่า IOC อยู่ที่ 1.00 ค่าอำนาจจำแนก มีค่าตั้งแต่ .497–.795 ค่าความเชื่อมั่นอยู่ที่ .958

และมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับอยู่ที่ .977

ซึ่งถือได้ว่าแบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามที่ดี สามารถในไปใช้ในการเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างได้

3.3.8 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงไปจัดพิมพ์ฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยจำดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

3.4.1 ขอหนังสือจากคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ถึงผู้อำนวยการของวิทยาลัยการอาชีพสตึก เพื่อขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล

3.4.2 ดำเนินการติดต่อประสานงานกับครูประจำสาขาต่าง ๆ เพื่อขอความร่วมมือในการแจก แบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่าง โดยเก็บรวบรวมข้อมูล ระหว่างเดือนมีนาคมถึงเดือนเมษายน 2565

3.4.3 ดำเนินการเก็บรวบรวมแบบสอบถามกลับคืน จากครูที่ได้ขอความร่วมมือในการแจกแบบสอบถาม จำนวน 360 ชุด ซึ่งจากการรวบรวมแบบสอบถามสามารถเก็บได้ครบ 360 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100

3.4.4 ตรวจสอบความถูกต้องและความครบถ้วนสมบูรณ์ของแบบสอบถาม ก่อนจะนำมาประมวลและดำเนินการตามระเบียบวิธีวิจัยทางสถิติ โดยนำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจมาวิเคราะห์ในขั้นตอนต่อไป

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยจะดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

3.5.1 นำแบบสอบถามที่เก็บข้อมูลและผ่านการตรวจสอบแล้ว มาตรวจนับจำนวน

3.5.2 นำข้อมูลจากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ โดยใช้โปรแกรมทางสถิติ เพื่อประมวลผลดังนี้

ข้อมูลตอนที่ 1 ของแบบสอบถาม เป็นข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์โดยการใช้การแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ

ข้อมูลตอนที่ 2-7 ของแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน แบ่งออกเป็น 6 ปัจจัย ประกอบด้วย 1) ลักษณะมุ่งอนาคต 2) การปฏิบัติตนของครูผู้สอน 3) พฤติกรรมกลุ่มเพื่อน 4) บรรยากาศของสถานศึกษา 5) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และ 6) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (ปิยะธิดา ปัญญา, 2565 น. 65) แล้วนำค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบกับเกณฑ์เพื่อแปลผลข้อมูล

ข้อมูลตอนที่ 8 ของแบบสอบถามเกี่ยวความมีวินัยในตนเองของนักเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (ปิยะธิดา ปัญญา, 2565 น. 65) แล้วนำค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบกับเกณฑ์เพื่อแปลผลข้อมูล

โดยกำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายค่าเฉลี่ย (บุญชม ศรีสะอาด, 2560 น. 121) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51–5.00 หมายถึง ระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.51–4.50 หมายถึง ระดับมาก
ค่าเฉลี่ย 2.51–3.50 หมายถึง ระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.51–2.50 หมายถึง ระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00–1.50 หมายถึง ระดับน้อยที่สุด

3.5.3 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรพยากรณ์ความมีวินัย ในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) วิทยาลัยการอาชีพสตึก ในการพิจารณา ผู้วิจัยเลือกใช้ใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Correction) (บุญชม ศรีสะอาด, 2560 น. 41) โดยใช้เกณฑ์การวิเคราะห์ ดังนี้

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่า 0.81–1.00 มีความสัมพันธ์กันระดับสูง
ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่า 0.61–0.80 มีความสัมพันธ์กันระดับค่อนข้างสูง
ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่า 0.41–0.60 มีความสัมพันธ์กันระดับปานกลาง
ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่า 0.21–0.40 มีความสัมพันธ์กันระดับค่อนข้างต่ำ

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่า 0.00–0.20 มีความสัมพันธ์กันระดับต่ำ

3.5.4 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุคูณ เพื่อศึกษาว่ามีตัวแปรพยากรณ์ตัวใดบ้างที่ร่วมกันอธิบายการผันแปรของตัวแปรเกณฑ์ได้ โดยวิธี Stepwise

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

การดำเนินการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์และสมมติฐานการวิจัยโดยการวิเคราะห์หาระดับความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ปีที่ 1-3 วิทยาลัยการอาชีพสตึก โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ โดยการคำนวณหาค่าดังนี้

3.6.1 สถิติพื้นฐาน

3.6.1.1 การหาค่าร้อยละ (Percentage) (ไพศาล วรคำ, 2565 น. 321)

$$P = \frac{f}{N} \times 100 \tag{3-2}$$

เมื่อ P แทน ร้อยละ

f แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ

N แทน จำนวนครั้งความถี่ทั้งหมด

3.6.1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) ใช้สูตร (ปิยะธิดา ปัญญา, 2565 น. 51) ดังนี้

$$\overline{X} = \frac{\sum X}{N} \tag{3-3}$$

เมื่อ $\overline{X}$ แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนน

X แทน คะแนน

3.6.1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) (ปิยะธิดา ปัญญา, 2565 น. 65) ดังนี้

$$S.D. = \sqrt{\frac{\sum(x-\bar{x})^2}{n-1}} \quad (3\text{-}4)$$

เมื่อ $S.D.$ แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง

$\overline{X}$ แทน ค่าเฉลี่ยเลขคณิตของข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง

n แทน จำนวนของกลุ่มตัวอย่าง

3.6.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.6.2.1 หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation) (ไพศาล วรคำ, 2565, น. 334)

$$r_{xy} = \frac{N\sum XY - (\sum X)(\sum Y)}{\sqrt{\left[N\sum X^2 - (\sum X)^2\right]\left[N\sum Y^2 - (\sum Y)^2\right]}} \quad (3\text{-}5)$$

เมื่อ r_{xy} แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

$\sum X$ แทน ผลรวมของข้อมูลที่วัดได้จากตัวแปรตัวที่ 1 (X)

$\sum Y$ แทน ผลรวมของข้อมูลที่วัดได้จากตัวแปรตัวที่ 2 (Y)

$\sum XY$ แทน ผลรวมของผลคูณระหว่างข้อมูลตัวแปรที่ 1 และ 2

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของกำลังสองของข้อมูลที่วัดได้จากตัวแปรตัวที่ 1

$\sum Y^2$ แทน ผลรวมของกำลังสองของข้อมูลที่วัดได้จากตัวแปรตัวที่ 2

N แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

3.6.2.3 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปร (ฉัตรศิริ ปิยะพิมลสิทธิ์, 2548, น. 185) ดังนี้

1) ค่า VIF

$$VIF(X_i) = \frac{1}{1R_i^2} \quad (3\text{-}6)$$

เมื่อ R_i^2 คือ สัมประสิทธิ์ของการตัดสินใจโดยการถอดถอย X_i บนตัวแปรอิสระอื่น ๆ ที่เหลือ ถ้าตัวแปรอิสระทั้งหมดไม่สัมพันธ์กันแล้วค่า VIF จะมีค่าเป็น 1 ซึ่งค่า VIF โดยปกติจะมีพิสัยตั้งแต่ 1 ถึงอนันต์

2) ค่า Tolerance

$$\text{Tolerance} = 1\text{-}R^2 = \frac{1}{\text{VIF}} \quad (3\text{-}7)$$

เมื่อ Tolerance มีค่าตั้งแต่ 0 ถึง 1 ถ้า หากเข้าใกล้ 1 แสดงว่าตัวแปรเป็นอิสระจากกัน แต่ถ้าหากเข้าใกล้ 0 แสองว่าเกิดปัญหา Multicolor linearity

3.6.2.3 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุคูณ (Multiple Linear Regression Analysis) การวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุคูณเป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระหลายตัวกับตัวแปรตาม 1 ตัว เพื่อศึกษาว่ามีตัวแปรอิสระตัวใดบ้างที่ร่วมกันอธิบายการผันแปรของตัวแปรตามได้

โดยเขียนความสัมพันธ์ในรูปแบบของสมการได้ดังนี้ (อารี จำปากลาย, 2553, น. 98)

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ

$$Y' = a + b_1X_1 + b_2X_2 + ... + b_k + X_k \quad (3\text{-}8)$$

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z_{Y'} = \beta_1Z_1 + \beta_2Z_2 + ... + \beta_kZ_k \quad (3\text{-}9)$$

3.6.3 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้วิเคราะห์หาคุณภาพเครื่องมือ

3.6.3.1 การหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (IOC) ตามแนวคิดของ โรวิเนลลีและแฮมเบิลตัน ใช้สูตรดังนี้ (ไพศาล วรคำ, 2565, น. 269)

$$IOC = \frac{\sum R}{n} \quad (3\text{-}10)$$

เมื่อ IOC แทน เป็นดัชนีความสอดคล้อง

R แทน เป็นคะแนนระดับความสอดคล้องที่ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนประเมินในแต่ละข้อ

n แทน เป็นจำนวนผู้เชี่ยวชาญที่ประเมินความสอดคล้องในข้อนั้น

3.6.3.2 การหาค่าความยาก (Difficulty) ของแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน โดยใช้สูตรการหาค่าความยาก (ไพศาล วรคำ, 2565 น. 298)

$$p = \frac{f}{n} \quad (3\text{-}11)$$

เมื่อ p แทน ดัชนีความยากง่าย

f แทน จำนวนนักเรียนที่ตอบถูกทั้งหมด

n แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมดที่เข้าสอบ

3.6.3.3 การหาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) ของแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ของเบรนแนน B-Index (ไพศาล วรคำ, 2565 น. 301) ดังนี้

$$r = \frac{f_H}{n_H} - \frac{f_L}{n_L} \quad (3\text{-}12)$$

เมื่อ r แทน ดัชนีอำนาจจำแนกของแบรนแนน

f_n แทน จำนวนคนที่ตอบข้อนั้นถูกในกลุ่มผ่านเกณฑ์

f_L แทน จำนวนคนที่ตอบข้อนั้นถูกในกลุ่มไม่ผ่านเกณฑ์

n_H แทน จำนวนคนในกลุ่มผ่านเกณฑ์

n_L แทน จำนวนคนในกลุ่มไม่ผ่านเกณฑ์

3.6.3.4 การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแอลฟาครอนบาค (ไพศาล วรคำ, 2565 น. 288) ดังนี้

$$\alpha = \left[\frac{k}{k-1}\right]\left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2}\right] \quad (3\text{-}13)$$

เมื่อ α แทน สัมประสิทธิ์แอลฟา

k แทน จำนวนข้อคำถามหรือข้อสอบ

S_i^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนข้อที่ i

S_t^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนข้อที่ t

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูล และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับขั้นตอนในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยจึงได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อให้เข้าใจตรงกันดังนี้

n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
S	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
F	แทน	ค่าสถิติการแจกแจงแบบ F
df	แทน	ระดับชั้นของความเป็นอิสระ
SS	แทน	ผลรวมของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยกำลังสองของคะแนนแต่ละค่า
$\acute{Y}$	แทน	ความมีวินัยในรูปแบบของคะแนนดิบ
$\acute{Z}$	แทน	ความมีวินัยในรูปแบบของคะแนนมาตรฐาน
R	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R^2	แทน	สัมประสิทธิ์การพยากรณ์
b	แทน	น้ำหนักความสำคัญในรูปแบบคะแนนดิบ

β แทน น้ำหนักความสำคัญในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน

a แทน ค่าคงที่

$S.E_b$ แทน ความคาดเคลื่อนมาตรฐานของการวัด

$S.E_{est}$ แทน ความคาดเคลื่อนมาตรฐานของการพยากรณ์

VIF แทน ค่า Variance Inflation Factor

X_1 แทน ลักษณะมุ่งอนาคต

X_2 แทน การปฏิบัติตนของครูผู้สอน

X_3 แทน พฤติกรรมกลุ่มเพื่อน

X_4 แทน บรรยากาศของสถานศึกษา

X_5 แทน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

X_6 แทน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

Z_{X1} แทน คะแนนมาตรฐานลักษณะมุ่งอนาคต

Z_{X2} แทน คะแนนมาตรฐานการปฏิบัติตนของครูผู้สอน

Z_{X3} แทน คะแนนมาตรฐานพฤติกรรมกลุ่มเพื่อน

Z_{X4} แทน คะแนนมาตรฐานบรรยากาศของสถานศึกษา

Z_{X5} แทน คะแนนมาตรฐานสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู

Z_{X6} แทน คะแนนมาตรฐานสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

4.2 ลำดับขั้นตอนในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ ค่าสัมประสิทธิ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ ผลการเปรียบเทียบดัชนีความสอดคล้องกลมกลืนกับ สมการณ์ ผลการวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบความตรงของสมการพยากรณ์มีอิทธิพลต่อ ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์

ตารางที่ 4.1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน

ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์

ตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน		$\overline{X}$	$S.D.$	แปลผล
1.	ลักษณะมุ่งอนาคต	4.23	.60	มาก
2.	การปฏิบัติตนของครูผู้สอน	4.43	.58	มาก
3.	พฤติกรรมกลุ่มเพื่อน	4.23	.61	มาก
4.	บรรยากาศของสถานศึกษา	4.32	.62	มาก
5.	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู	4.42	.58	มาก
6.	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน	4.15	.68	มาก
7.	ความมีวินัยในตนเอง	4.11	.58	มาก

จากตารางที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ ปรากฏว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ สูงสุด คือ ด้านการปฏิบัติตนของครูผู้สอน ($\overline{X}$ =4.43, $S.D.$= .58) อยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ ด้านสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ($\overline{X}$ =4.42, $S.D$= .58) อยู่ในระดับมาก และน้อยที่สุด คือ ด้านความมีวินัยในตนเอง ($\overline{X}$ =4.11, $S.D$= .58) อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ

ตารางที่ 4.2 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานปัจจัยลักษณะมุ่งอนาคตของครูผู้สอนที่ส่งผลต่อ

ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก

จังหวัดบุรีรัมย์

	รายการคำถามเกี่ยวกับปัจจัยลักษณะมุ่งอนาคต	$\overline{X}$	$S.D.$	แปลผล
1	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนเพื่อจะได้ทำงานดี ๆ ที่ข้าพเจ้าเองชอบอนาคต	4.36	.75	มาก
2	ถึงแม้ข้าพเจ้าจะมีหน้าที่รับผิดชอบหลายอย่างแต่ก็มุ่งมั่นพยายามทำสิ่งนั้นจนสำเสร็จ	4.31	.63	มาก
3	ข้าพเจ้าได้วางแผนไว้ในอนาคตแล้วว่าข้าพเจ้าจะทำอะไรเมื่อจบการศึกษา	4.18	.78	มาก
4	ข้าพเจ้าเชื่อว่าไม่มีอะไรยากเกินความสามารถตนเอง	4.13	.81	มาก
5	เมื่อข้าพเจ้าได้รับมอบหมายงานจะวางแผนในการทำงานก่อนทุกครั้งเพื่อให้งานนั้นออกมาดีที่สุด	4.12	.81	มาก
	รวม	4.23	.60	มาก

จากตารางที่ 4.2 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยลักษณะมุ่งอนาคต พบว่า มีค่าเฉลี่ยแต่ละข้ออยู่ระหว่าง 4.12 ถึง 4.36 แสดงว่าข้อคำถามมีค่าระดับลักษณะมุ่งอนาคตอยู่ในระดับมาก และค่าเฉลี่ยรวมอยู่ที่ 4.23 แสดงว่าโดยรวมนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ มีลักษณะมุ่งอนาคตอยู่ในระดับสูง และเมื่อพิจารณาเบี่ยงเบนมาตรฐานจะมีค่าแต่ละข้ออยู่ระหว่าง .63 ถึง .81 และเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยรวมอยู่ที่ .60

ตารางที่ 4.3 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานปัจจัยการปฏิบัติตนของครูผู้สอนที่ส่งผลต่อ

ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก

จังหวัดบุรีรัมย์

รายการคำถามเกี่ยวกับปัจจัยปฏิบัติตนของครูผู้สอน		$\overline{X}$	$S.D.$	แปลผล
1	ครูของข้าพเจ้ามีความตรงต่อเวลาและมักสอนให้ข้าพเจ้าให้ความสำคัญในเรื่องของเวลา	4.29	.72	มาก
2	ข้าพเจ้าคิดว่าครูเป็นตัวอย่างที่ดีของข้าพเจ้าเสมอ	4.51	.65	มากที่สุด
3	ครูของข้าพเจ้าจะให้คำปรึกษาเมื่อข้าพเจ้ามีปัญหา	4.36	.77	มาก
4	ครูจะอบรมตักเตือนเมื่อข้าพเจ้ากับเพื่อนทำผิดหรือประพฤติตนไม่เหมาะสม ทันที	4.55	.64.	มากที่สุด
5	ครูของข้าพเจ้ามักจะสอดแทรกเกี่ยวกับการปฏิบัติตนที่ดีอยู่เสมอ	4.41	.72	มาก
	รวม	4.43	.58	มาก

จากตารางที่ 4.3 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยการปฏิบัติตนของครูผู้สอน พบว่า มีค่าเฉลี่ยแต่ละข้ออยู่ระหว่าง 4.29 ถึง 4.55 แสดงว่าทุกข้อคำถามมีค่าระดับการปฏิบัติตนของครูผู้สอนอยู่ในระดับมาก และค่าเฉลี่ยรวมอยู่ที่ 4.43 แสดงว่าโดยรวมนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ ได้รับการปฏิบัติตนจากครูผู้สอนที่ดีอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเบี่ยงเบนมาตรฐานจะมีค่าแต่ละข้ออยู่ระหว่าง .64 ถึง .77 และเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยรวมอยู่ที่ .58

ตารางที่ 4.4 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานปัจจัยพฤติกรรมกลุ่มเพื่อนที่ส่งผลต่อความมีวินัย

ในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์

รายการคำถามเกี่ยวกับปัจจัยพฤติกรรมกลุ่มเพื่อน		$\overline{X}$	$S.D.$	แปลผล
1	เมื่อเพื่อนของข้าพเจ้ามีปัญหาข้าพเจ้าจะคอยให้ความช่วยเหลือเพื่อนเสมอ	4.38	.67	มาก
2	เมื่อข้าพเจ้าทำผิดเพื่อน ๆ จะคอยตักเตือนเสมอ	4.15	.83	มาก
3	ข้าพเจ้ายอมรับฟังคำวิพากษ์วิจารณ์ของเพื่อนแล้วนำมาปรับปรุงตนเองเสมอ	4.27	.68	มาก
4	เมื่อทำงานกลุ่มข้าพเจ้าจะช่วยเหลือเพื่อน ๆ เสมอ	4.24	.71	มาก

(ต่อ)

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

รายการคำถามเกี่ยวกับปัจจัยพฤติกรรมกลุ่มเพื่อน		$\overline{X}$	$S.D.$	แปลผล
5	ข้าพเจ้าเชื่อว่า คนที่จะเป็นเพื่อนกันได้ต้องมีนิสัยคล้ายกัน ชอบทำอะไรเหมือน ๆ กัน	4.12	.94	มาก
รวม		4.23	.61	มาก

จากตารางที่ 4.4 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยพฤติกรรมกลุ่มเพื่อน พบว่า มีค่าเฉลี่ยแต่ละข้ออยู่ระหว่าง 4.12 ถึง 4.38 แสดงว่าข้อคำถามส่วนมากมีค่าระดับพฤติกรรมกลุ่มเพื่อนอยู่ในระดับมาก และค่าเฉลี่ยรวมอยู่ที่ 4.23 แสดงว่าโดยรวมนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ มีพฤติกรรมกลุ่มเพื่อนอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเบี่ยงเบนมาตรฐานจะมีค่าแต่ละข้ออยู่ระหว่าง .67 ถึง .94 และเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยรวมอยู่ที่ .61

ตารางที่ 4.5 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานปัจจัยบรรยากาศของสถานศึกษาที่ส่งผลต่อความมีวินัย

ในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์

รายการคำถามเกี่ยวกับปัจจัยบรรยากาศของสถานศึกษา		$\overline{X}$	$S.D.$	แปลผล
1	มีการจัดสภาพแวดล้อมภายในสถานศึกษาให้สะอาด ร่มรื่น สวยงาม เป็นระเบียบ	4.27	.72	มาก
2	ห้องเรียนที่ข้าพเจ้าเรียนมีความทันสมัยเหมาะสมกับการเรียน	4.26	.71	มาก
3	สถานศึกษามีอุปกรณ์การเรียนการสอนที่อำนวยต่อนักเรียน	4.36	.72	มาก
4	สถานศึกษามีครูเพียงพอต่อการดูแลนักเรียน	4.35	.69	มาก
5	สถานศึกษาจัดอาคารสถานที่ เพื่อส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรม เช่น ห้องสมุด ห้องจริยศึกษา เป็นต้น	4.37	.73	มาก
รวม		4.32	.62	มาก

จากตารางที่ 4.5 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยบรรยากาศของสถานศึกษา พบว่า มีค่าเฉลี่ยแต่ละข้ออยู่ระหว่าง 4.26 ถึง 4.37 แสดงว่าทุกข้อคำถามมีค่าระดับบรรยากาศของสถานศึกษาอยู่

ในระดับมาก และค่าเฉลี่ยรวมอยู่ที่ 4.32 แสดงว่าโดยรวมนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ มีบรรยากาศของสถานศึกษาอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเบี่ยงเบนมาตรฐานจะมีค่าแต่ละข้ออยู่ระหว่าง .69 ถึง .73 และเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยรวมอยู่ที่ .62

ตารางที่ 4.6 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานปัจจัยสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูที่ส่งผล

ต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก

จังหวัดบุรีรัมย์

รายการคำถามเกี่ยวกับปัจจัยสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู		$\overline{X}$	$S.D.$	แปลผล
1	ครูแสดงความรัก ความเมตตา ความเสมอภาคต่อนักเรียนข้าพเจ้าและเพื่อน ๆ เสมอ	4.38	.70	มาก
2	ครูเปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าและเพื่อน ๆ แสดงความคิดเห็นและรับฟังความคิดเห็นข้าพเจ้าและเพื่อน ๆ	4.47	.66	มาก
3	ครูช่วยเหลือนักเรียนของตนไม่เฉพาะแต่เพียงในห้องเรียน	4.51	.64	มากที่สุด
4	ครูอบรมเรื่องการประพฤติตนให้ข้าพเจ้าและเพื่อน ๆ ระหว่างการเรียนเป็นประจำ	4.41	.70	มาก
5	ครูของข้าพเจ้ามักเอาใจใส่นักเรียนอย่างสม่ำเสมอ	4.36	.67	มาก
รวม		4.42	.58	มาก

จากตารางที่ 4.6 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู พบว่า มีค่าเฉลี่ยแต่ละข้ออยู่ระหว่าง 4.36 ถึง 4.51 แสดงว่าทุกข้อคำถามมีค่าระดับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูอยู่ในระดับมาก และค่าเฉลี่ยรวมอยู่ที่ 4.42 แสดงว่าโดยรวมนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเบี่ยงเบนมาตรฐานจะมีค่าแต่ละข้ออยู่ระหว่าง .64 ถึง .70 และเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยรวม อยู่ที่ .58

ตารางที่ 4.7 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานปัจจัยสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่ส่งผล

ต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก

จังหวัดบุรีรัมย์

	รายการคำถามเกี่ยวกับปัจจัยสัมพันธภาพ ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน	$\overline{X}$	$S.D.$	แปลผล
1	ข้าพเจ้ามักได้รับการยอมรับจากเพื่อนอยู่บ่อย ๆ	3.92	.87	มาก
2	ข้าพเจ้ารู้สึกสบายใจเมื่อได้เพื่อนทำงานร่วมกับเพื่อน	4.28	.78	มาก
3	เพื่อนของข้าพเจ้ามีความห่วงใยกันและกัน เช่น ไปเยี่ยมเพื่อนเมื่อเพื่อนไม่สบาย	4.11	.86	มาก
4	ข้าพเจ้ากับเพื่อน ๆ มีการให้คำปรึกษาเรื่องการเรียน เรื่องส่วนตัว และเรื่องอื่น ๆ	4.13	.80	มาก
5	ข้าพเจ้าจะห้ามเพื่อน เมื่อพบว่า เพื่อนกำลังจะทำในสิ่งที่ผิด	4.32	.75	มาก
	รวม	4.15	.68	มาก

จากตารางที่ 4.7 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน พบว่า มีค่าเฉลี่ยแต่ละข้ออยู่ระหว่าง 3.92 ถึง 4.32 แสดงว่าข้อคำถามส่วนมากมีค่าระดับพฤติกรรมกลุ่มเพื่อนอยู่ในระดับมาก และค่าเฉลี่ยรวมอยู่ที่ 4.15 แสดงว่าโดยรวมนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเบี่ยงเบนมาตรฐานจะมีค่าแต่ละข้ออยู่ระหว่าง .75 ถึง .87 และเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยรวมอยู่ที่ .68

ตารางที่ 4.8 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์

รายการคำถามเกี่ยวกับปัจจัยความมีวินัยในตนเอง		$\overline{X}$	$S.D.$	แปลผล
1	ข้าพเจ้าทำงานที่ครูมอบหมายสำเร็จทันเวลาทุกครั้ง	3.96	.89	มาก
2	ข้าพเจ้าทำงานช่วยผู้ปกครองโดยที่ผู้ปกครองไม่ต้องบอก	4.21	.79	มาก
3	ข้าพเจ้ามาวิทยาลัยแต่เช้าเพื่อทำความสะอาดห้องเรียน	3.68	1.02	มาก
4	เมื่อทำงานผิดพลาดข้าพเจ้ายอมรับความผิดนั้น	4.26	.78	มาก
5	ข้าพเจ้าจะตั้งใจทำงานให้สำเร็จทุกครั้งเมื่อได้ทำงานร่วมกับเพื่อน	4.24	.71	มาก
6	ข้าพเจ้าส่งงานตามเวลาที่ครูกำหนดส่งเสมอ	3.96	.79	มาก
7	ข้าพเจ้ามาวิทยาลัยทันตามเวลาเข้าแถวหน้าเสาธง	3.75	1.08	มาก
8	เมื่อมีนัดหมายทำกิจกรรมต่าง ๆ ข้าพเจ้าจะไปตามกำหนดเวลาการนัดหมายของกลุ่ม	4.19	.81	มาก
9	หลังจากเลิกเรียนข้าพเจ้าจะรีบกลับบ้านทันที	4.40	.73	มาก
10	ข้าพเจ้าเป็นคนรักษาเวลา	3.90	.84	มาก
11	ข้าพเจ้าแต่งกายเรียบร้อยถูกต้องตามกฎระเบียบวิทยาลัยกำหนด	4.28	.79	มาก
12	ก่อนเข้าห้องเรียนข้าพเจ้าจะถอดรองเท้าก่อนเข้าห้องเรียน	4.48	.65	มาก
13	ข้าพเจ้าจะทิ้งขยะในที่ที่จัดไว้เสมอ	4.49	.67	มาก
14	ข้าพเจ้าปฏิบัติตามกฎระเบียบวิทยาลัยกำหนด	4.45	.66	มาก
15	ข้าพเจ้าคอยแนะนำเพื่อนให้ปฏิบัติตามกฎระเบียบของวิทยาลัย	4.01	.88	มาก
16	เมื่อข้าพเจ้าเก็บของได้จะนำไปแจ้งครูเพื่อประกาศหาเจ้าของ	4.24	.95	มาก
17	ข้าพเจ้าหยิบของของเพื่อนมาใช้โดยขออนุญาตก่อน	4.21	.90	มาก

18	เมื่อร้านค้าทอนเงินให้เกิน ข้าพเจ้าจะรีบคืนแก่ร้านค้าทันที	4.38	.83	มาก
19	เมื่อข้าพเจ้าทำการบ้านไม่ได้ข้าพเจ้าจะขอลอกการบ้านจากเพื่อน	4.07	.91	มาก
20	ข้าพเจ้าเคยทุจริตการสอบ	3.13	1.42	ปานกลาง
21	ข้าพเจ้ารับฟังความคิดเห็นของคนอื่นอย่างตั้งใจ	4.19	.75	มาก

(ต่อ)

ตารางที่ 4.8 (ต่อ)

รายการคำถามเกี่ยวกับปัจจัยความมีวินัยในตนเอง		$\overline{X}$	$S.D.$	แปลผล
22	ข้าพเจ้าไม่พูดถึงคนอื่นในทางไม่ดี	3.99	.91	มาก
23	ข้าพเจ้าเคาะประตูก่อนเข้าห้องของคนอื่น	4.22	.80	มาก
24	ข้าพเจ้าเข้าแถวเพื่อรอคิวซื้อของ	4.32	.76	มาก
25	ข้าพเจ้าไม่เล่นหรือหยอกล้อกับเพื่อนในห้องสมุด	3.83	1.03	มาก
26	ข้าพเจ้าจะช่วยครูเมื่อข้าพเจ้าเห็นครูถือของหนัก	4.09	.81	มาก
27	ข้าพเจ้ามักจะไปทำกิจกรรมร่วมกับสังคมเสมอ	3.92	.89	มาก
28	ข้าพเจ้ามักจะอาสาครูในการทำกิจกรรมต่างๆของวิทยาลัย	4.00	.84	มาก
29	ข้าพเจ้าจะไปทำงานช่วงเสาร์อาทิตย์กับครอบครัวบ่อยๆ	3.91	1.04	มาก
30	เมื่อข้าพเจ้ามักออมเงินเพื่อเก็บไว้ใช้เมื่อจำเป็น	4.43	.66	มาก
	รวม	4.11	.58	มาก

จากตารางที่ 4.8 ผลการวิเคราะห์ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ พบว่า มีค่าเฉลี่ยแต่ละข้ออยู่ระหว่าง 3.13 ถึง 4.49 แสดงว่าข้อคำถามส่วนมากมีค่าระดับความมีวินัยในตนเองอยู่ในระดับมาก และค่าเฉลี่ยรวมอยู่ที่ 4.11 แสดงว่าโดยรวมนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ มีความมีวินัยในตนเองอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเบี่ยงเบนมาตรฐานจะมีค่าแต่ละข้ออยู่ระหว่าง .65 ถึง 1.42 และเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยรวมอยู่ที่ .58

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ ผลการเปรียบเทียบดัชนีความสอดคล้องกลมกลืนกับสมการพยากรณ์ ผลการวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบความตรงของสมการพยากรณ์มีอิทธิพล ต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์

ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปลปัจจัยกับความมีวินัยในตนเองโดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ดังตารางที่ 4.9 ถึง 4.10

ตารางที่ 4.9 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปลปัจจัยกับความมีวินัยในตนเอง

ตัวแปร	Y	X_1	X_2	X_3	X_4	X_5	X_6
Y	1.000	.647**	.693**	.748**	.697**	.637**	.727**
X_1	-	1.000	.598**	.655**	.532**	.456**	.594**
X_2	-	-	1.000	.690**	.791**	.848**	.619**
X_3	-	-	-	1.000	.747**	.609**	.738**
X_4	-	-	-	-	1.000	.829**	.590**
X_5	-	-	-	-	-	1.000	.637**
X_6	-	-	-	-	-	-	1.000

หมายเหตุ. **มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.9 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ตัวแปรต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ ลักษณะมุ่งอนาคต (X_1) การปฏิบัติตนของครูผู้สอน (X_2) พฤติกรรมกลุ่มเพื่อน (X_3) บรรยากาศของสถานศึกษา (X_4) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_5) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_6) มีค่าอยู่ระหว่าง .637 ถึง .748 มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความมีวินัยในตนเอง อยู่ในระดับค่อนข้างสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยตัวแปลที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ สามลำดับแรก ได้แก่ บรรยากาศสถานศึกษา (X_4) (r = .738) รองลงมาคือ ลักษณะมุ่งอนาคต (X_1) (r = .727) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_6) (r = .637) ตามลำดับ

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยกับความมีวินัยในตนเองในการศึกษาความสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยมาค้นหาตัวแปลพยากรณ์ที่ดีที่สุด โดยใช้วิธีวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบสเต็ปไวส์ ที่พิจารณาเลือกตัวแปลพยากรณ์ที่มีความสัมพันธ์กับความมีวินัยในตนเองสูงก่อนและเพิ่มขั้นที่ละตัว ถ้าผ่านเกณฑ์จะถูกนำเข้าสมการในลำดับต่อไป ในลักษณะเดียวกันจนสิ้นสุด โดยมีปัจจัย คือ ลักษณะมุ่งอนาคต การปฏิบัติตนของครูผู้สอน พฤติกรรมกลุ่มเพื่อน บรรยากาศของสถานศึกษาสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ดังตารางที่ 4.10

ตารางที่ 4.10 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จากตัวแปรปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเอง

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
Regression	83.815	5	16.763	155.575**
Residual	38.143	354	.108	

หมายเหตุ. **มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4. 10 แสดงว่าปัจจัยบางประการสามารถพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

น้ำหนักความสำคัญของตัวแปรพยากรณ์ที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองผลการวิเคราะห์ตัวแปรพยากรณ์เข้าสมการพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองสามารถนำมาคำนวณค่าน้ำหนักความสำคัญของ ตัวแปรพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน (β) และคะแนนดิบ (b) ที่จะนำมาสร้างสมการพยากรณ์
ได้ดังตารางที่ 4.11

ตารางที่ 4.11 น้ำหนักความสำคัญของตัวแปรพยากรณ์รายปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเอง ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์

ตัวแปรพยากรณ์	b	β	$S.E_b$	VIF	t	Sig.
พฤติกรรมกลุ่มเพื่อน X_3	.181	.189	.054	3.947	3.364	.001
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน X_6	.252	.294	.039	2.808	6.406	.000

การปฏิบัติตนของครูผู้สอน X_2	.129	.129	.053	4.781	2.443	.015
ลักษณะมุ่งอนาคต X_1	.167	.171	.040	2.045	4.119	.000
บรรยากาศของสถานศึกษา X_4	.177	.189	.051	4.880	3.453	.001
a = .258 R = .829 R^2 = .687 $S.E_{est}$ = .32825 F = .011						

หมายเหตุ. **มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.11 ค่าน้ำหนักความสำคัญของปัจจัยที่เป็นตัวแปรพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองของของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 5 ปัจจัย โดยพฤติกรรมกลุ่มเพื่อน X_3 น้ำหนักความสำคัญในการพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองมากที่สุด รองลงมาคือสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน X_6 การปฏิบัติตนของครูผู้สอน X_2 ลักษณะมุ่งอนาคต X_1 และบรรยากาศของสถานศึกษา X_4 มีค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรพยากรณ์ในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน (β) เท่ากับ .189, .294, .129, .171และ .189 ตามลำดับและในรูปแบบคะแนนดิบเท่ากับ .181 , .252, .129, .167 และ .177 ตามลำดับ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ เท่ากับ .829 มีอำนาจในการพยากรณ์ร้อยละ 68.70 ประกอบด้วย 5 ปัจจัย มีค่าน้ำหนักความสำคัญในการพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองมากในอันดับที่ 1, 2, 3, 4, และ 5 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์ ($S.E_{est}$) เท่ากับ .328 เลขค่าคงที่ของสมการพยากรณ์ในรูปแบบคะแนนดิบ (a) เท่ากับ .258 สามารถสร้างสมการพยากรณ์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ ปัจจัยจากทั้งหมด 6 ปัจจัยมี 5 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองสามารถเขียนสมการพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองได้ดังนี้

สมการพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองในรูปแบบคะแนนดิบ

$$Y' = .258 + .181X_3 + .252X_6 + .129X_2 + .167X_1 + .177X_4$$

สมการพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน

$$Z_{Y'} = .189Zx_3 + .294Zx_6 + .129Zx_2 + .171Zx_1 + .189Zx_4$$

บทที่ 5
สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ จากการดำเนินการวิจัย ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการวิจัย อภิปรายผล การวิจัย และข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. สรุป
2. อภิปรายผล
3. ข้อเสนอแนะ

5.1 สรุป

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ ผู้วิจัยสามารถสรุป ได้ดังนี้

5.1.1 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ ปัจจัยด้านการปฏิบัติตนของครูผู้สอน ($\overline{X}$ =4.43) อยู่ในระดับมาก ปัจจัยด้านสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ($\overline{X}$ =4.42) อยู่ในระดับมาก และ ปัจจัยด้านบรรยากาศของสถานศึกษา ($\overline{X}$ =4.32) อยู่ในระดับมาก ปัจจัยที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ปัจจัยด้านความมีวินัยในตนเอง ($\overline{X}$ =4.11) อยู่ในระดับมาก

5.1.2 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของตัวแปรปัจจัย มีค่าอยู่ระหว่าง .637 ถึง .748 มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความมีวินัยในตนเองอยู่ในระดับค่อนข้างสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยตัวแปรที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ สามลำดับแรก ได้แก่ บรรยากาศสถานศึกษา (X_4) (r = .738) รองลงมาคือ ลักษณะมุ่งอนาคต (X_1) (r = .727) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (X_6) (r = .637) ตามลำดับ

5.1.3 สมการพยากรณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ พบว่า ตัวแปรที่ถูกเลือกเป็นตัวแปรพยากรณ์เข้าสมการพยากรณ์ที่ดีที่สุดที่ถูกเลือกเข้ามาก่อน คือ พฤติกรรมกลุ่มเพื่อน X_3 มีค่าน้ำหนักความสำคัญในการพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองมากที่สุด รองลงมาคือสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน X_6 การปฏิบัติตนของครูผู้สอน X_2 ลักษณะมุ่งอนาคต X_1 และบรรยากาศของสถานศึกษา X_4 มีค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรพยากรณ์ในรูปแบบคะแนน

มาตรฐาน (β) เท่ากับ .327, .317, .271, .171และ .189 ตามลำดับ และในรูปแบบคะแนนดิบเท่ากับ .181 , .252, .129, .167 และ .177 ตามลำดับ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ .829 มีอำนาจในการพยากรณ์ร้อยละ 68.70 ประกอบด้วย 5 ปัจจัย มีค่าน้ำหนักความสำคัญในการพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองมากในอันดับที่ 1, 2, 3, 4, และ 5 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์ ($S.E_{est}$) เท่ากับ .328 เลขค่าคงที่ของสมการพยากรณ์ในรูปแบบคะแนนดิบ (a) เท่ากับ .258 สามารถสร้างสมการพยากรณ์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ ปัจจัยจากทั้งหมด 6 ปัจจัยมี 5 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองสามารถเขียนสมการพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองได้ดังนี้

สมการพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองในรูปแบบคะแนนดิบ

$$Y' = .258 + .181X_3 + .252X_6 + .129X_2 + .167X_1 + .177X_4$$

สมการพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน

$$Z_{Y'} = .189Zx_3 + .294Zx_6 + .129Zx_2 + .171Zx_1 + .189Zx_4$$

5.2 อภิปรายผล

จากการวิจัยในครั้งนี้สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

5.2.1 การศึกษาระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ ปัจจัยระดับที่มีค่าเฉลี่ยมากสุดได้แก่ ปัจจัยด้านการปฏิบัติตนของครูผู้สอน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ครูเป็นแบบอย่างที่ดีให้นักเรียน และยังมีหน้าที่อบรมสั่งสอนนักเรียนและเสริมสร้างการพัฒนาบุคลิกภาพของนักเรียนตลอดจนการให้ความรู้แก่นักเรียนในด้านต่าง ๆ อีกด้วย โดยเฉพาะครูประจำชั้นที่มีความใกล้ชิดกับนักเรียน ปลูกฝังความมีวินัยในตนแก่นักเรียน ให้มีลักษณะพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกถึงความมีระเบียบวินัย ลักษณะที่มีความรับผิดชอบ ซื่อสัตย์ เสียสละ อดทน ความมีสัมมาคารวะ จึงส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ซึ่งสอดคล้อง กับ สุธินี ปลื้มใจ. (2555, น. 171) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องจริยธรรมกับความเป็นครู กล่าวว่า ครูต้องมีหน้าที่ สร้างความอยู่รอดของสังคมโดยการให้การศึกษา ที่สมบูรณ์แก่ศิษย์ ครูควรทำตัวให้ดี มีนิสัยดี เพื่อลบล้างข่าวที่ไม่ดีเกี่ยวกับครูตามที่ปรากฏในสื่อมวลชนต่าง ๆ ครูควรมีลักษณะพร้อมที่จะสร้างคนให้เป็นคนดีมีความรู้ความคิด และเป็นคนดี มีจริยธรรม ซึ่งจริยธรรมเป็นพื้นฐานสำคัญในอันที่จะช่วยรักษาวินัยให้ดำเนินไปด้วยความถูกต้องตามทำนองคลองธรรม

5.2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ มีความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ศึกษามีความสัมพันธ์กันทางบวกกับความมีวินัยในตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ทั้ง 5 ปัจจัย ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต การปฏิบัติตนของครูผู้สอน พฤติกรรมกลุ่มเพื่อน บรรยากาศของสถานศึกษา สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ว่า ปัจจัยลักษณะมุ่งอนาคต การปฏิบัติตนของครูผู้สอน พฤติกรรมกลุ่มเพื่อน บรรยากาศของสถานศึกษา สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน กับความมีวินัยในตนเองมีความสัมพันธ์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะปัจจัยดังกล่าวมีส่วนที่ช่วยส่งเสริม สนับสนุนให้นักเรียนเกิดความมีวินัยในตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับ สุธินี ปลื้มใจ. (2555, น. 171) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ความฉลาดทางอารมณ์ และสัมพันธภาพในครอบครัวกับความมีวินัยในตนเอง ความเชื่อมั่นในตนเอง และความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 6 กล่าวว่า ความมีวินัยในตนเอง และจากค่าน้ำหนักชุดตัวแปรอิสระ คือ สัมพันธภาพในครอบครัว ส่วนในชุดที่สองและชุดที่สามค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์คาโนนิคอล ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยสรุป ความมีวินัยในตนเอง ความเอมั่นในตนเอง และความสามารถในการแก้ปัญหามีความสัมพันธ์กับลักษณะมุ่งอนาคต ความฉลาดทางอารมณ์ และสัมพันธภาพใน สิริกร สินสม (2558, น. 93) พบว่า พฤติกรรมกลุ่มเพื่อนนักเรียนชอบทำเลียนแบบเพื่อน เช่น การแต่งกายผิดระเบียบ ด้านพฤติกรรมทั่วไป คือ ขาดความรับผิดชอบ คุณครูควรหาสื่อหรือกิจกรรมต่างๆ ที่ทำให้นักเรียนเข้าใจในบทเรียนได้ง่ายขึ้น ควรจัดกิจกรรมปลูกจิตสำนึก หรือหาสื่อการสอนที่ทำให้นักเรียนมีความตระหนักในความสำคัญของการศึกษา และให้มีความรับผิดชอบต่อตนเอง ปัจจัยดังกล่าวมีส่วนที่ช่วยส่งเสริม สนับสนุนให้นักเรียนเกิด ความมีวินัยในตนเอง ซึ่งผู้วิจัยอภิปรายเรียงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน จากปัจจัยที่มีความสัมพันธ์สูงสุดไปหาความสัมพันธ์น้อยสุดสามลำดับ ดังนี้

5.2.2.1 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ ปัจจัยด้านพฤติกรรมกลุ่มเพื่อน โดยรวมเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความมีวินัยในตนเองมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการศึกษาระดับปัจจัยที่นักเรียนมีความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อน จะช่วยให้มีความมีวินัยในตนเองของนักเรียนสูง เพราะส่วนใหญ่ นักเรียนใช้เวลาอยู่กับเพื่อนมากกว่า ทำให้นักเรียนให้ความสำคัญกับเพื่อนมาก จึงส่งผลให้ความสัมพันธ์ของกลุ่มเพื่อนมีผลต่อความมีวินัยในตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับ สิริกร สินสม (2558, น. 93) พบว่า พฤติกรรมกลุ่มเพื่อน มีผลต่อความมีวินัยของนักเรียน เนื่องจากวัยรุ่นมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทั้งทางร่างกาย อารมณ์และสังคม มีความต้องการอิสระ อยากเป็นตัวของตัวเอง คิดตัดสินใจด้วยตนเอง บางครั้งมีความขัดแย้งกับผู้ใหญ่ เริ่มทำตามกลุ่มเพื่อน ไม่ว่าจะเป็นการแต่งตัว กิจกรรมหรือความสนใจด้านอื่นๆ

อิทธิพลจากเพื่อนนั้นมีมาก โดยเฉพาะช่วงวัยรุ่น เพราะวัยรุ่นต้องการการยอมรับจากเพื่อน อิทธิพลจากเพื่อนมีทั้งด้านดีและด้านเสียด้วยเช่นกัน และสอดคล้องกับแนวคิดของ กุหลาบ อินทร์สา (2559, น. 56) พบว่า กลุ่มเพื่อนจะมีการช่วยเหลือเกื้อกูลกัน มีความสามัคคีกันในกลุ่ม เอื้อเฟื้อ เผื่อแผ่ มีการรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เป็นกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมดี ก็จะทำให้นักเรียนมีวินัย ในทางตรงกันข้ามหากนักเรียนอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมทางวินัยในตนเองน้อย ก็จะทำให้นักเรียนมีวินัยในตนเองน้อยไปด้วย

5.2.2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ ปัจจัยด้านสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน โดยรวมเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความมีวินัยในตนเอง โดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การที่นักเรียนมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อเพื่อน ๆ ในชั้นเรียนนั้นส่งผลให้นักเรียนล้วนมีผลดีต่อความมีวินัยในตนเอง ซึ่งก่อให้เกิดผลที่ดีตามมา สอดคล้องกับแนวคิดของ กุหลาบ อินทร์สา (2559, น. 46) พบว่า การปฏิบัติตนที่แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความเกี่ยวข้องกับเพื่อน มีการปฏิสัมพันธ์ตอบโต้ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน นำไปสู่การพึ่งพาซึ่งกันและกัน ยอมรับในการแตกต่างระหว่างบุคคลได้ และมีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนดี ทั้งนี้ เพราะ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมี ความภาคภูมิใจในและความมั่นใจในตนเอง จะตั้งใจเรียน เอาใจใส่ในการเรียน มีความกระตือรือร้น ขยันอ่านหนังสือทบทวนบทเรียน พยายามปรับปรุงแก้ไขการทำงานให้ดีขึ้น จะปรึกษาผู้ปกครอง ครู หรือเพื่อน เมื่อมีปัญหาไม่เข้าใจในบทเรียน ทำให้มีการสร้างสัมพันธภาพกับเพื่อนอยู่เสมอ มีการติดต่อ สัมพันธ์กับเพื่อนเป็นประจำ มีการช่วยเหลือการทำงานกลุ่มกับเพื่อน จึงช่วยให้มีการพัฒนาการสร้างสัมพันธภาพกับเพื่อน ไปในทางที่ดีขึ้น (สุเมธ พงษ์เภตรา, 2553)

5.2.2.3 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ ปัจจัยด้านการปฏิบัติตนของครูผู้สอน โดยรวมอยู่ในระดับมาก เป็นปัจจัยหนึ่งที่เป็นตัวแปรร่วมในการพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ครูเป็นแบบอย่างที่ดีให้นักเรียน และยังมีหน้าที่อบรมสั่งสอนนักเรียนและเสริมสร้างการพัฒนาบุคลิกภาพของนักเรียนตลอดจนการให้ความรู้แก่นักเรียนในด้านต่าง ๆ อีกด้วย จึงส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิด สิริกร สินสม (2558, น. 93) พบว่า คุณครูควรหาสื่อหรือกิจกรรมต่าง ๆ ที่ทำให้นักเรียนเข้าใจในบทเรียนได้ง่ายขึ้น ให้มีการกำหนดบทลงโทษอย่างชัดเจนสำหรับนักเรียนที่หนีเรียน ควรจัดกิจกรรมปลูกจิตสำนึก หาสื่อการสอนที่ทำให้นักเรียนมีความตระหนักในความสำคัญของการศึกษา และให้มีความรับผิดชอบต่อตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ประสาท อิศรปรีดา และธีรประภา ทองวิเศษ (2560, น. 220-260) กล่าวว่า รูปแบบพฤติกรรมสัมพันธภาพระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน มีอิทธิพลของผู้สอนต่อผู้เรียน เช่น การใช้อำนาจ การควบคุม การสั่งการ และมิติความใกล้ชิด เป็นมิติที่แสดงถึงความสัมพันธ์แบบใกล้ชิดกัน

ของผู้สอนกับผู้เรียน เช่น การแสดงความเป็นมิตร การช่วยเหลือเกื้อกูล การร่วมมือ เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Martinson (1991, p. 34) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการควบคุมความประพฤติของนักเรียนโดยอาจารย์ใหญ่และครูผู้ทำหน้าที่ดูแลความประพฤติ และระเบียบวินัยของนักเรียน ผลของการวิจัย พบว่า ผู้บริหารและอาจารย์ผู้ควบคุมความประพฤติต่างก็ต้องการให้นักเรียนลดความประพฤติหรือพฤติกรรมที่เป็นปัญหา โดยมีวิธีแก้ไขความประพฤติที่เป็นปัญหาของนักเรียนคือการใช้ยุทธวิธีที่สุภาพ ไม่ดุด่าหรือทำโทษ ถ้านักเรียนมีการตอบสนองโดยมีพฤติกรรมความประพฤติดีขึ้นจะได้รับรางวัล แต่ถ้านักเรียนไม่ร่วมมือก็จะมีการบังคับมากขึ้น และจากการสังเกตพบว่าการใช้ความสุภาพแก้ปัญหาความประพฤติของนักเรียนได้ดีกว่าวิธีอื่น ๆ

5.2.3 สมการพยากรณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 01 โดยพฤติกรรมกลุ่มเพื่อน น้ำหนักความสำคัญในการพยากรณ์ ความมีวินัยในตนเองมากที่สุด รองลงมาคือสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน การปฏิบัติตนของครูผู้สอน ลักษณะมุ่งอนาคต และบรรยากาศของสถานศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการสร้างความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูประจำชั้น ครูผู้สอน และผู้ปกครองที่ปลูกฝังการมีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วยส่งเสริม สนับสนุนให้นักเรียนเกิดความมีวินัยในตนเอง สอดคล้องกับงานวิจัยของ เบญญาภา หลวงราช (2560, น. 74-85) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีระดับความมีวินัยของตนเองอยู่ในระดับสูง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ได้แก่ ปัจจัยภายในตัวบุคคล ประกอบด้วย ความสนใจเรื่องคุณธรรมส่วนตัว ลักษณะมุ่งอนาคต ปัจจัยด้านครอบครัว ประกอบด้วย การส่งเสริมการเรียนจากผู้ปกครอง และปัจจัยด้านโรงเรียน ประกอบด้วยสัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียน ความสัมพันธ์กับเพื่อน และการจัดสภาพแวดล้อมในโรงเรียน ตัวแปรต้นทั้ง 6 ตัวแปร ร่วมกันส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระกับ .05

5.3 ข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

5.3.1 ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

5.3.1.1 ปัจจัยด้านพฤติกรรมกลุ่มเพื่อน ผู้ปกครอง ผู้บริหาร ครูผู้สอน ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน ควรมีการส่งเสริมให้นักเรียนมีทัศนคติทางบวก ต่อการคบเพื่อนตั้งแต่เล็ก ๆ โดยการฝึกให้นักเรียนรู้จักการปรับตัวให้เข้ากับเพื่อน และการทำงาน กลุ่มร่วมกันกับเพื่อน เพื่อให้เกิดสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนดี

5.3.1.2 ปัจจัยด้านสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ผู้ปกครอง ครูผู้สอน ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน ควรมีการพัฒนาให้นักเรียนได้สร้างกระบวนการด้านสัมพันธภาพนักเรียนกับเพื่อนเพื่อให้สามารถใช้ชีวิตประจำวันได้อย่างมีความสุข

5.3.1.3 ปัจจัยด้านการปฏิบัติตนของครูผู้สอน ครูผู้สอน ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน ควรมีการพัฒนาปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันเพื่อให้เกิด สัมพันธภาพที่ดีต่อกัน ทั้งในเวลาเรียนและนอกเวลาเรียนเพื่อให้นักเรียนรู้สึกเป็นกันเองและกล้าที่จะปรึกษาปัญหาต่าง ๆ กับครู ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนเกิดสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่ดี

5.3.1.4 ปัจจัยด้านลักษณะมุ่งอนาคต ครูผู้สอน ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน ควรมีการพัฒนา ใส่ใจการมุ่งอนาคตของนักเรียน ให้คำปรึกษาและคอยแนะนำแนวทางการปฏิบัติ

5.3.1.5 ปัจจัยด้านบรรยากาศของสถานศึกษา ครูผู้สอน ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนควรมีการพัฒนา บรรยากาศของสถานศึกษา ทั้งสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศในการเรียนการสอนให้เหมาะสม เป็นต้น

5.3.2 ข้อเสนอแนะเพื่อทำการวิจัยครั้งต่อไป

5.3.2.1 ควรมีการศึกษาพฤติกรรมที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนเพิ่มเติมเพื่อหาวิธีการหรือแนวทางในการพัฒนาและส่งเสริมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาทั้งในระดับการการศึกษาขั้นพื้นฐานอุดมศึกษาและอาชีวศึกษา

5.3.2.2 ควรมีการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่มีลักษณะแตกต่างกันและสภาพสังคมที่แตกต่างกัน ที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน

5.3.2.3 ควรศึกษาปัจจัยหรือตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมที่พึงประสงค์ของนักเรียนเพื่อเสริมสร้างความมีวินัยในตนเองให้กับนักเรียน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กุหลาบ อินทร์สา. (2559). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีระเบียบวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา อุดรธานี**. วารสารวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม,** 22 (ฉบับพิเศษ), 39-48.

เกษร วุฒิสินธ์. (2552). **นวัตกรรมการศึกษาเพื่อพัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ด้านการมีวินัยในตนเองมีมารยาทในสังคมและการรักการอ่านของนักเรียน โรงเรียนเมืองชลพณิชยการ** (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.

เกษมศักดิ์ ผลดิลก. (2547). **การพัฒนาการดำเนินงานงานกิจกรรมส่งเสริมการมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนบ้านวังตลาดสมบูรณ์อำเภอเทพสถิต จังหวัดชัยภูมิ** (งานนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

กรมวิชาการ. (2537). **คู่มือและการสื่อสารพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง. โครงการวิจัยและพัฒนาระบบแนะแนวในและนอกสถานศึกษา.** กรุงเทพฯ: ศูนย์แนะแนวการอาชีพ.

กรมวิชาการ. (2542). **การสังเคราะห์รูปแบบการพัฒนาศักยภาพของเด็กไทยด้านความรับผิดชอบและวินัยในตนเอง.** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

คงศักดิ์ รินทา. (2556). **ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬิทยา** (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

จันทิมา แสงเลิศอุทัย. (2552). ปัจจัยที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ นครปฐม. **วารสารศึกษาศาสตร์,** 32(4), 47-53.

เจษฎาวัลย์ ปลงใจ. (2561). จริยธรรมกับความเป็นครู. **วารสารบัณฑิตศึกษาปริทรรศน์** มจร **วิทยา เขตแพร่,** 4(1), 113-123.

ชุมพร ศรีปัญญาสุวิทย์. (2547). **การพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียนด้านความรับผิดชอบ โรงเรียนสาวแหวิทยา อำเภอยางตลาด จังหวัดกาฬสินธุ์** (การศึกษาค้นคว้าอิสระการศึกษามหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ณรงค์ฤทธิ์ สมนึก. (2555). **ความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวังจันทร์วิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18** (งานนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.

ตระการ แสนแก้ว. (2557). **การมีระเบียบวินัยในชีวิต.** สืบค้นจาก http://www.acn.ac.th/articles/mod/forum/discuss.php?d=126.

เตือนใจ ยอดนิล. (2530). **ผลการใช้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดหนองอ้อ อำเภอบางระกำ จังหวัดพิษณุโลก**

(ปริญญานิพจน์การศึกษามหาบัณฑิต). พิษณุโลก: มหาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ.

ทวีศักดิ์ ใจนวน. (2552). **การพัฒนาวินัยนักเรียนในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เลย เขต 1** (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). เลย: มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.

ทัศนียา แสนทิพย์. (2559). **การศึกษาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียนนิคมสร้างตนเอง จังหวัดระยอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาระยอง เขต 1.**

(วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.

ธนาพร ศรีโสภณ. (2553). **การศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ที่มีความบกพร่อง**

ทางสติปัญญาระดับปานกลางจากการฝึกของผู้ปกครองที่ได รับการฝึกโดยชุดฝึกอบรมพัฒนา

พฤติกรรมความมีวินัย. (งานปริญญานิพนธ์). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

นฤมล ณรงค์วิชัย. **ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาวินัยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ตามความคิดเห็น ของครูโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 18**

ในจังหวัดระยอง (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.

นิดดา หงส์วิวัฒน์. (2541). **วินัยรากฐานการพัฒนาเด็ก.** กรุงเทพฯ: แสงแดด.

บุญชม ศรีสะอาด. (2555). วินัยในตนเองและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง. **วารสารการวัดผลการศึกษา**, 17(1), 3-15.

บุญชม ศรีสะอาด. (2560). **หลักการวิจัยเบื้องต้น** (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

บุปผา หันทะยุง. (2554). **การศึกษาวินัยนักเรียนในโรงเรียนวังหลังวิทยาคม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษา เขต 7** (งานนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.

เบญญาภา หลวงราช. (2560). **ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน โรงเรียนขยาย โอกาสทางการศึกษา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา** (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.

บัวลอย มธุรสวรรค์. (2560). **พฤติกรรมการมีวินัยในการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสังกัดมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย เขตภาคตะวันตก**

(วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ประกิต วิทยสัมพันธ์. (2561). **รูปแบบการพัฒนาจริยธรรมด้านการมีวินัยของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา** (วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต).

มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ประสาท อิศรปรีดา และธีระประภา ทองวิเศษ. (2560). พฤติกรรมสัมพันธภาพระหว่างผู้สอนกับ ผู้เรียน: รูปแบบเชิงทฤษฎีการวัดและปริทัศน์งานวิจัย. **วารสารครุศาสตร์,** 45(3), 206-220.

ปิยะธิดา ปัญญา. (2565**). สถิติสำหรับการวิจัย** (พิมพ์ครั้งที่ 3). มหาสารคาม: ตักสิลาการพิมพ์.

พรทิพย์ โกกิลารัตน์. (2561). **การพัฒนาวินัยนักเรียนในโรงเรียนบ้านหนองแปน สังกัดสำนักงาน**

เขตพื้นที่การศึกษาประศึกษา เขต 2 (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). สกลนคร:

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

ไพฑูรย์ การเพียร. (2544). **บทบาทของครูในการส่งเสริมความมีวินัยในตนเองของนักเรียนโรงเรียน ประถมศึกษาอำเภอฮอด จังหวัดเชียงใหม่** (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต).

เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ไพศาล วรคำ. (2565). **การวิจัยทางการศึกษา** (พิมพ์ครั้งที่ 13). มหาสารคาม: ตักสิลาการพิมพ์.

ภัทริกา วงศ์อนันต์นนท์. (2557). พฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตของเด็กและเยาวชน.

วารสารพยาบาลทหารบก. 177

ยุทธการณ์ พรรัมเดช. (2558). **รูปแบบที่พึงประสงค์ในการบริหารจัดการกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนเพื่อ การเสริมสร้างคุณธรรมจริยธรรม สำหรับนักเรียนระดับอาชีวศึกษาเอกชน จังหวัดขอนแก่น.** มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย วิทยาเขตขอนแก่น.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542**. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์ พับลิเคชั่นส์

ราชบัณฑิตยสถาน. (2554). **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554**. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์ พับลิเคชั่นส์

ลัดดาวัลย์ เกียรติวิชากูล. (2564). **ทฤษฎีและแนวปฏิบัติในการให้การปรึกษาแบบเกสตัลท์.** ใน

ประมวลสาระชุดวิชาแนวคิดทางการแนะแนวและทฤษฎีการปรึกษาเชิงจิตวิทยา

ฉบับปรับปรุง ครั้งที่1 หน่วยที่ 6. นนทบุรี: สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

วราพร เกษมสถิตวงศ์. (2561). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีวินัยในตนเองของนักศึกษาระดับ ปริญญาตรี มหาวิทยาลัยรามคำแหง. **วารสารสถาบันวิจัยญาณสังวร,** 9(1), 111-124.

วัลภา วงศ์ศักดิรินทร์ และวายุภักษ์ วงศ์ศักดิรินทร์. (2560). พฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของ

นักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศิลปากร. **วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา,** 12 (ฉบับ พิเศษ), 100-111.

วัลภา วงศ์ศักดิรินทร์. (2560). พฤติกรรมของผู้ปกครองในการส่งเสริมการมีวินัยในตนเองแก่นักเรียนโรงเรียนสาธิตในจังหวัดนครปฐม. **Verdian E-Journal Sillapakorn University,** 10(1), 1321-1339.

วารุณี มีหลาย. (2560). ปัจจัยที่มีผลต่อการมีวินัยในตนเองของเด็กวัยก่อนเรียนในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก สังกัดเทศบาลเมืองบ้านสวน จังหวัดชลบุรี. **วารสารวิจัยทางวิทยาศาสตร์สุขภาพ**, 11(2), 127-137.

วิจารณ์ พานิช. (2563). **ความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของชั้นเรียนและการเรียนแบบร่วมมือส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียน.** สืบค้นจาก https://thepotential.org/knowledge/howto-interdependency/.

วิยดา วัฒนาเมธี. (2563). การพัฒนาแนวการจัดกิจกรรมส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมในสถานศึกษา อาชีวศึกษา. **วารสาร T-VET JOURNAL สถาบันการอาชีวศึกษาภาคเหนือ,** 3,100-114

วิทยาลัยการอาชีพสตึก สำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (2564-2568). **แผนพัฒนาการจัดการศึกษาของสถานศึกษา พ.ศ. 2564-2568 (แผนปฏิบัติราชการ 5 ปี).**

วิศสุณีย์ แทนประเสริฐสุข. (2528). **ผลของการใช้ตัวแบบภาพยนตร์ต่อพฤติกรรมการตั้งใจเรียนใน ห้องเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง สถานแรกรับเด็กพญาไท** (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วีระ สุดสังข์. (2549). **เรื่องของครู.** สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์. 52 (46).

ศิริลักษณ์ เบญจภุมริน. (2560). **การตรงต่อเวลา.** สืบค้นจาก http://www.kamsondeedee.com

ศูนย์เรียนรู้สุขภาวะ สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.). (2563). **พ่อแม่พลังบวก.** กรุงเทพฯ: บริษัท รักลูก ฮิวแมน แอนด์ โซเชียล อินโนเวชั่น จำกัด.

สมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ (ป.อ.ปยุตโต). (2560). **วินัยเรื่องใหญ่กว่าที่คิด** (ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ เพ็ทแอนด์โฮม จำกัด.

สมพงษ์ บุญญา. (2555). **ผลของการใช้กิจกรรมการกระจ่างค่านิยมต่อการมีวินัยในตนเองของนักศึกษาวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี โครงการเกษตรเพื่อชีวิต** (ดุษฎีนิพนธ์การศึกษา ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.

สันติกร รักสองหมื่นและคณะ.(2557). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาในเขตภาคใต้ตอนบน. **วารสารศึกษาภัณฑ์ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ**, 14(2), 55-70.

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. (2537). **การเสริมสร้างวินัย:คู่มือแนวทางปฏิบัติ.** กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ.

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (2562). **คู่มือการเสริมสร้างวินัยนักเรียน ในสถานศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานด้านความรับผิดชอบและการตรงต่อเวลา.** กรุงเทพฯ: บริษัท พริกหวานกราฟฟิค จำกัด

สิริกร สินสม. (2558). **ปัจจัยที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดนนทบุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 3** (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

สิรินาถ ธงศิลา, ปริยาภรณ์ ตั้งคุณานันท์ และ ราชันย์ บุญธิมา. (2558). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัย ในตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 กรุงเทพมหานคร. **วารสารครุศาสตร์อุตสาหกรรม,** 14(1), 266-274.

สุธิณี ปลื้มใจ. (2555). **ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต ความฉลาดทางอารมณ์และสัมพันธภาพ ในครอบครัวกับความมีวินัยในตนเอง ความเชื่อมั่นในตนเอง และความสามารถ ในการแก้ปัญหาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6: การวิเคราะห์สหสัมพันธ์คาโนนิคอล** (วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีศึกษามหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

สุรเกียรติ จอมไพรศรี. (2550). **การพัฒนาวินัยนักเรียนในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ขอนแก่น เขต 2** (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). เลย: มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.

เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์. (2550). **วินัยนักเรียน.** สารานุกรมวิชาชีพครู เฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในโอกาสฉลองสิริราชสมบัติครบ 60 ปี. กรุงเทพฯ. สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา

หรรษา นิลวิเชียร. (2556). การสอนเขียนแก่เด็กปฐมวัย. **สารพัฒนาหลักสูตร**, 11(110), 8.

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (2559). **การประกันคุณภาพการศึกษา กรมสามัญศึกษาเล่ม 4 แนวการประเมินภายในเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษา.** กรุงเทพมหานคร: หน่วยศึกษานิเทศก์กรมสามัญศึกษา.

อมรรัตน์ พนัสนาชี. (2557). **การศึกษาวินัยในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา จังหวัดระนอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 14** (งานนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.

อัญชิสา สุรีย์แสง. (2553**). การใช้กิจกรรมพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนอรุณประดิษฐ์ จังหวัดเพชรบุรี** (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปะศาสตร์มหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.

อธิกา ป่าขมิ้น. (2556). **วินัยและแนวทาการพัฒนาวินัยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปี ที่ 1 โรงเรียนบ้านเนินพลับหวาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรีเขต 3** (งานนิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.

อารี จำปากลาย. (2553). **การประยุกต์ใช้สถิติเบื้องต้นในการวิจัยทางสังคมศาสตร์.** นครปฐม: สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล.

อ้อมเดือน สดมณี. (2553). **ปัจจัยเชิงบูรณาการที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการทำงานอย่างมีจริยธรรมของแกนนำชุมชนในภาคกลาง : การศึกษาระยะที่หนึ่ง.** (รายงานผลวิจัย). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

Ausubel. (1968). **Educational Psycological: A Cognitive View**. New York : Holt Renechart and Winston, Inc.

Enciso, R.P. (2001). Perceptions of student discipline: Viewpont of students, teacher and administrators. **Master Abstracts Intermational**, 39 (4), 961.

Gorton, R.D. (1983). **School administration and supervision**. Dubuque.W.M.C.: Brown.

Grandmont, R.P. (2001). The implelementation and utilization of democratic discipline as an approach to classroom mangement: A case study. **Dissertation Abstracts International,** 63 (1), 37.

Killion. (1997**).** Methods and Resources Used by Administrators in Indiana Secondary Schools for Handling Student Discipline, **Dissertation Abstracts International.** 57(11), 4612-A..

Martinson,T. (1991). **High school principals and students: Negotiating deviant behavior through politeness: in paper presented at the annual meeting of the speech communication association.** (7th ed) Atlanta: Harper Brothers.

Mowrer. (1960). **Learning Theory and Behavior**. New York: Wiley.

Peck and Havighurst. (1972). **Child Development and Personality**. New York:John Willey & Sons. Inc.

Sheviskov. (1985). **Discipline for Today, s Children and Youth**. Washington: National Education Association.

Weisfeld. (1974). Cognitive Styles of Discipline, **Dissertation Abstracts International.** 35, 1930–B.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถาม

เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

1. แบบสอบถามนี้ใช้สำหรับ นักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์

2. แบบสอบถามมีทั้งหมด 8 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 3 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยลักษณะมุ่งอนาคต จำนวน 5 ข้อ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยการปฏิบัติตนของครูผู้สอน จำนวน 5 ข้อ

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยพฤติกรรมกลุ่มเพื่อน จำนวน 5 ข้อ

ตอนที่ 5 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยบรรยากาศของสถานศึกษา จำนวน 5 ข้อ

ตอนที่ 6 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู จำนวน 5 ข้อ

ตอนที่ 7 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน จำนวน 5 ข้อ

ตอนที่ 8 แบบสอบถามเกี่ยวกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียน จำนวน 30 ข้อ

3. โปรดตอบแบบสอบถามทุกตอนและทุกข้อตามความเป็นจริง เพื่อให้การวิจัยดำเนินการไป ด้วยความสมบูรณ์

4. ข้อมูลที่ได้จากการแบบสอบถามในครั้งนี้ ทางผู้วิจัยจะเก็บรักษาไว้เป็นความลับเพื่อการศึกษาวิจัยในครั้งนี้เท่านั้น ไม่มีผลกระทบต่อนักเรียนแต่อย่างใด

ขอขอบคุณนักเรียนทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามในครั้งนี้

นายสุวิจักขณ์ จันทร์สำราญ
นักศึกษาปริญญาโท
สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

<u>คำชี้แจง</u> ให้นักเรียนตอบแบบสอบถามโดยการทำเครื่องหมาย √ ลงในช่องเครื่องหมาย ( ) และเติมข้อมูลที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงมากที่สุด

1) เพศ ( ) ชาย ( ) หญิง

2) ปัจจุบันศึกษาระดับชั้น

( ) ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ปีที่ 1

( ) ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ปีที่ 2

( ) ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ปีที่ 3

3) สาขาที่เรียน

( ) การบัญชี ( ) คอมพิวเตอร์ธุรกิจ ( ) ช่างอิเล็กทรอนิกส์

( ) การโรงแรม ( ) ช่างยนต์ ( ) ช่างไฟฟ้ากำลัง

( ) ช่างเชื่อมโลหะ ( ) ช่างกลโรงงาน

ตอนที่ 2-7 เป็นการสอบถามเกี่ยวปัจจัยที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน

<u>คำชี้แจง</u> ให้นักเรียนตอบแบบสอบถามโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องเครื่องหมาย ( ) และเติมข้อมูลที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงมากที่สุด

ข้อที่	พฤติกรรมที่แสดงออก	ระดับความเป็นจริง				
		5	4	3	2	1
ปัจจัยลักษณะมุ่งอนาคต						
1	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนเพื่อจะได้ทำงานดี ๆ ที่ข้าพเจ้าเองชอบอนาคต					
2	ถึงแม้ข้าพเจ้าจะมีหน้าที่รับผิดชอบหลายอย่างแต่ก็มุ่งมั่นพยายามทำสิ่งนั้นจนสำเสร็จ					
3	ข้าพเจ้าได้วางแผนไว้ในอนาคตแล้วว่าข้าพเจ้าจะทำอะไรเมื่อจบการศึกษา					
4	ข้าพเจ้าเชื่อว่าไม่มีอะไรยากเกินความสามารถตนเอง					
5	เมื่อข้าพเจ้าได้รับมอบหมายงานจะวางแผนในการทำงานก่อนทุกครั้งเพื่อให้งานนั้นออกมาดีที่สุด					

ข้อที่	พฤติกรรมที่แสดงออก	ระดับความเป็นจริง				
		5	4	3	2	1

ปัจจัยการปฏิบัติตนของครูผู้สอน						
6	ครูของข้าพเจ้ามีความตรงต่อเวลาและมักสอนให้ข้าพเจ้าให้ความสำคัญในเรื่องของเวลา					
7	ข้าพเจ้าคิดว่าครูเป็นตัวอย่างที่ดีของข้าพเจ้าเสมอ					
8	ครูของข้าพเจ้าจะให้คำปรึกษาเมื่อข้าพเจ้ามีปัญหา					
9	ครูจะอบรมตักเตือนเมื่อข้าพเจ้ากับเพื่อนทำผิดหรือประพฤติตนไม่เหมาะสม ทันที					
10	ครูของข้าพเจ้ามักจะสอดแทรกเกี่ยวกับการปฏิบัติตนที่ดีอยู่เสมอ					
ปัจจัยพฤติกรรมกลุ่มเพื่อน						
11	เมื่อเพื่อนของข้าพเจ้ามีปัญหาข้าพเจ้าจะคอยให้ความช่วยเหลือเพื่อนเสมอ					
12	เมื่อข้าพเจ้าทำผิดเพื่อน ๆ จะคอยตักเตือนเสมอ					
13	ข้าพเจ้ายอมรับฟังคำวิพากษ์วิจารณ์ของเพื่อนแล้วนำมาปรับปรุงตนเองเสมอ					
14	เมื่อทำงานกลุ่มข้าพเจ้าจะช่วยเหลือเพื่อน ๆ เสมอ					
15	ข้าพเจ้าเชื่อว่า คนที่จะเป็นเพื่อนกันได้ต้องมีนิสัยคล้ายกัน ชอบทำอะไรเหมือน ๆ กัน					
ปัจจัยบรรยากาศของสถานศึกษา						
16	มีการจัดสภาพแวดล้อมภายในสถานศึกษาให้สะอาด ร่มรื่น สวยงาม เป็นระเบียบ					
17	ห้องเรียนที่ข้าพเจ้าเรียนมีความทันสมัยเหมาะสมกับการเรียน					
18	สถานศึกษามีอุปกรณ์การเรียนการสอนที่อำนวยต่อนักเรียน					
19	สถานศึกษามีครูเพียงพอต่อการดูแลนักเรียน					
20	สถานศึกษาจัดอาคารสถานที่ เพื่อส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม เช่น ห้องสมุด ห้องจริยศึกษา เป็นตน					
ปัจจัยสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู						
21	ครูแสดงความรัก ความเมตตา ความเสมอภาคต่อนักเรียนข้าพเจ้าและเพื่อน ๆ เสมอ					
ข้อที่	พฤติกรรมที่แสดงออก	ระดับความเป็นจริง				
		5	4	3	2	1

ปัจจัยสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู						
22	ครูเปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าและเพื่อน ๆ แสดงความคิดเห็นและรับฟังความคิดเห็นข้าพเจ้าและเพื่อน ๆ					
23	ครูช่วยเหลือนักเรียนของตนไม่เฉพาะแต่เพียงในห้องเรียน					
24	ครูอบรมเรื่องการประพฤติตนให้ข้าพเจ้าและเพื่อน ๆ ระหว่างการเรียนเป็นประจำ					
25	ครูของข้าพเจ้ามักเอาใจใส่นักเรียนอย่างสม่ำเสมอ					
ปัจจัยสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน						
26	ข้าพเจ้ามักได้รับการยอมรับจากเพื่อนอยู่บ่อย ๆ					
27	ข้าพเจ้ารู้สึกสบายใจเมื่อได้เพื่อนทำงานร่วมกับเพื่อน					
28	เพื่อนของข้าพเจ้ามีความห่วงใยกันและกัน เช่น ไปเยี่ยมเพื่อนเมื่อเพื่อนไม่สบาย					
29	ข้าพเจ้ากับเพื่อน ๆ มีการให้คำปรึกษาเรื่องการเรียน เรื่องส่วนตัว และเรื่องอื่น ๆ					
30	ข้าพเจ้าจะห้ามเพื่อน เมื่อพบว่า เพื่อนกำลังจะทำในสิ่งที่ผิด					

ตอนที่ 3 เป็นการสอบถามเกี่ยวความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์

<u>คำชี้แจง</u> ให้นักเรียนตอบแบบสอบถามโดยการทำเครื่องหมาย √ ลงในช่องเครื่องหมาย ( ) และเติมข้อมูลที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงมากที่สุด

ข้อที่	พฤติกรรมที่แสดงออก	ระดับความเป็นจริง				
		5	4	3	2	1
1	ข้าพเจ้าทำงานที่ครูมอบหมายสำเร็จทันเวลาทุกครั้ง					
2	ข้าพเจ้าทำงานช่วยผู้ปกครองโดยที่ผู้ปกครองไม่ต้องบอก					
3	ข้าพเจ้ามาวิทยาลัยแต่เช้าเพื่อทำความสะอาดห้องเรียน					
4	เมื่อทำงานผิดพลาดข้าพเจ้ายอมรับความผิดนั้น					
5	ข้าพเจ้าจะตั้งใจทำงานให้สำเร็จทุกครั้งเมื่อได้ทำงานร่วมกับเพื่อน					
6	ข้าพเจ้าส่งงานตามเวลาที่ครูกำหนดส่งเสมอ					
7	ข้าพเจ้ามาวิทยาลัยทันตามเวลาเข้าแถวหน้าเสาธง					
8	เมื่อมีนัดหมายทำกิจกรรมต่าง ๆ ข้าพเจ้าจะไปตามกำหนดเวลาการนัดหมายของกลุ่ม					
9	หลังจากเลิกเรียนข้าพเจ้าจะรีบกลับบ้านทันที					
10	ข้าพเจ้าเป็นคนรักษาเวลา					
11	ข้าพเจ้าแต่งกายเรียบร้อยถูกต้องตามกฎระเบียบวิทยาลัยกำหนด					
12	ก่อนเข้าห้องเรียนข้าพเจ้าจะถอดรองเท้าก่อนเข้าห้องเรียน					
13	ข้าพเจ้าจะทิ้งขยะในที่ที่จัดไว้เสมอ					
14	ข้าพเจ้าปฏิบัติตามกฎระเบียบวิทยาลัยกำหนด					
15	ข้าพเจ้าคอยแนะนำเพื่อนให้ปฏิบัติตามกฎระเบียบของวิทยาลัย					
16	เมื่อข้าพเจ้าเก็บของได้จะนำไปแจ้งครูเพื่อประกาศหาเจ้าของ					
17	ข้าพเจ้าหยิบของของเพื่อนมาใช้โดยขออนุญาตก่อน					
18	เมื่อร้านค้าทอนเงินให้เกิน ข้าพเจ้าจะรีบคืนแก่ร้านค้าทันที					

ข้อที่	พฤติกรรมที่แสดงออก	ระดับความเป็นจริง				
		5	4	3	2	1
19	เมื่อข้าพเจ้าทำการบ้านไม่ได้ข้าพเจ้าจะขอลอกการบ้านจากเพื่อน					
20	ข้าพเจ้าเคยทุจริตการสอบ					
21	ข้าพเจ้ารับฟังความคิดเห็นของคนอื่นอย่างตั้งใจ					
22	ข้าพเจ้าไม่พูดถึงคนอื่นในทางไม่ดี					
23	ข้าพเจ้าเคาะประตูก่อนเข้าห้องของคนอื่น					
24	ข้าพเจ้าเข้าแถวเพื่อรอคิวซื้อของ					
25	ข้าพเจ้าไม่เล่นหรือหยอกล้อกับเพื่อนในห้องสมุด					
26	ข้าพเจ้าจะช่วยครูเมื่อข้าพเจ้าเห็นครูถือของหนัก					
27	ข้าพเจ้ามักจะไปทำกิจกรรมร่วมกับสังคมเสมอ					
28	ข้าพเจ้ามักจะอาสาครูในการทำกิจกรรมต่างๆ ของวิทยาลัย					
29	ข้าพเจ้าจะไปทำงานช่วงเสาร์อาทิตย์กับครอบครัวบ่อยๆ					
30	เมื่อข้าพเจ้ามักออมเงินเพื่อเก็บไว้ใช้เมื่อจำเป็น					

ขอขอบคุณนักเรียนทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามในครั้งนี้

นายสุวิจักขณ์ จันทร์สำราญ

MAHA SARAKHAM UNIVERSITY

ภาคผนวก ข

การวัดคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตารางที่ ข.1 ผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับตัวแปร ของแบบสอบถามเกี่ยวปัจจัยลักษณะมุ่งอนาคต ที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน

ข้อ	ตัวแปร/ข้อคำถาม	ค่าความสอดคล้อง					ค่า IOC	ค่าอำนาจจำแนก	แปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง ความสามารถในการคาดการณ์ไกลและเล็งเห็นความสำคัญของผลดี ผลเสีย ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และสามารถวางแผนปฏิบัติเพื่อรอรับผลดีหรือผลเสีย ตลอดจนสามารถควบคุมตนเองในการกระทำหรือละเว้นการกระทำบางอย่างตามความต้องการของตนเอง									
1	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนเพื่อจะได้ทำงานดี ๆ ที่ข้าพเจ้าเองชอบอนาคต	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.640	สอดคล้อง
2	ถึงแม้ข้าพเจ้าจะมีหน้าที่รับผิดชอบหลายอย่างแต่ก็มุ่งมั่นพยายามทำสิ่งนั้นจนสำเสร็จ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.593	สอดคล้อง
3	ข้าพเจ้าได้วางแผนไว้ในอนาคตแล้วว่าข้าพเจ้าจะทำอะไรเมื่อจบการศึกษา	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.697	สอดคล้อง
4	ข้าพเจ้าเชื่อว่าไม่มีอะไรยากเกินความสามารถตนเอง	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.612	สอดคล้อง
5	เมื่อข้าพเจ้าได้รับมอบหมายงานจะวางแผนในการทำงานก่อนทุกครั้งเพื่อให้งานนั้นออกมาดีที่สุด	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.742	สอดคล้อง

จากตารางที่ ข.1 ผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับตัวแปร ของแบบสอบถามเกี่ยวปัจจัยลักษณะมุ่งอนาคต ที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน พบว่า ค่า IOC มีค่าอยู่ 1.00 ค่าอำนาจจำแนก มีค่าตั้งแต่ .593– .742 ค่าความเชื่อมั่นอยู่ที่ .846

ตารางที่ ข.2 ผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับตัวแปร ของแบบสอบถามเกี่ยวปัจจัยการปฏิบัติตนของครูผู้สอน ที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเอง

ของนักเรียน

ข้อ	ตัวแปร/ข้อคำถาม	ค่าความสอดคล้อง					ค่า IOC	ค่าอำนาจจำแนก	แปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
การปฏิบัติตนของครูผู้สอน หมายถึง พฤติกรรมของครูที่มีบทบาทสำคัญต่อความมีวินัยของนักเรียน ได้แก่ครูปฏิบัติตามระเบียบ วินัยและจรรยาบรรณของวิชาชีพอย่างเคร่งครัด ครูแต่งกายสุภาพเรียบร้อยเหมาะสมกับความเป็นครู ครูมีความรับผิดชอบหน้าที่การสอน ได้แก่ ครูเข้าสอนตรงเวลา ทุ่มเทต่อการสอน ครูเอาใจใส่นักเรียนอย่างต่อเนื่อง ครูตรงต่อเวลา ครูเป็นแบบอย่างที่ดีในการมีวินัย								
6	ครูของข้าพเจ้ามีความตรงต่อเวลาและมักสอนให้ข้าพเจ้าให้ความสำคัญในเรื่องของเวลา	-1	+1	+1	+1	+1	0.60	.641	สอดคล้อง
7	ข้าพเจ้าคิดว่าครูเป็นตัวอย่างที่ดีของข้าพเจ้าเสมอ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.772	สอดคล้อง
8	ครูของข้าพเจ้าจะให้คำปรึกษาเมื่อข้าพเจ้ามีปัญหา	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.689	สอดคล้อง
9	ครูจะอบรมตักเตือนเมื่อข้าพเจ้ากับเพื่อนทำผิดหรือประพฤติตนไม่เหมาะสม ทันที	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.849	สอดคล้อง
10	ครูของข้าพเจ้ามักจะสอดแทรกเกี่ยวกับการปฏิบัติตนที่ดีอยู่เสมอ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.705	สอดคล้อง

จากตารางที่ ข.2 ผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับตัวแปร ของแบบสอบถามเกี่ยวปัจจัยการปฏิบัติตนของครูผู้สอน ที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน พบว่า ค่า IOC มีค่าระหว่าง 0.60-1.00 ค่าอำนาจจำแนก มีค่าตั้งแต่ .641– .849 ค่าความเชื่อมั่นอยู่ที่ .887

ตารางที่ ข.3 ผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับตัวแปร ของแบบสอบถามเกี่ยวปัจจัยพฤติกรรมกลุ่มเพื่อน ที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเอง

ของนักเรียน

ข้อ	ตัวแปร/ข้อคำถาม	ค่าความสอดคล้อง					ค่า IOC	ค่าอำนาจจำแนก	แปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
พฤติกรรมกลุ่มเพื่อน หมายถึง การกระทำของบุคคลในกลุ่มที่มักจะคล้อยตามกันหรือการกระทำพฤติกรรมเช่นเดียวกันเพื่อบงบอกถึงการเป็นสมาชิกภายในกลุ่มนั้นๆ									
11	เมื่อเพื่อนของข้าพเจ้ามีปัญหาข้าพเจ้าจะคอยให้ความช่วยเหลือเพื่อนเสมอ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.736	สอดคล้อง
12	เมื่อข้าพเจ้าทำผิดเพื่อน ๆ จะคอยตักเตือนเสมอ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.729	สอดคล้อง
13	ข้าพเจ้ายอมรับฟังคำวิพากษ์วิจารณ์ของเพื่อนแล้วนำมาปรับปรุงตนเองเสมอ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.634	สอดคล้อง
14	เมื่อทำงานกลุ่มข้าพเจ้าจะช่วยเหลือเพื่อน ๆ เสมอ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.709	สอดคล้อง
15	ข้าพเจ้าเชื่อว่า คนที่จะเป็นเพื่อนกันได้ต้องมีนิสัยคล้ายกัน ชอบทำอะไรเหมือน ๆ กัน	+1	0	+1	+1	+1	0.80	.564	สอดคล้อง

จากตารางที่ ข.3 ผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับตัวแปร ของแบบสอบถามเกี่ยวปัจจัยพฤติกรรมกลุ่มเพื่อน ที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน พบว่า ค่า IOC มีค่าระหว่าง 0.80 - 1.00 ค่าอำนาจจำแนก มีค่าตั้งแต่ .634 – .736 ค่าความเชื่อมั่นอยู่ที่ .851

ตารางที่ ข.4 ผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับตัวแปร ของแบบสอบถามเกี่ยวปัจจัยบรรยากาศของสถานศึกษา ที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเอง

ของนักเรียน

ข้อ	ตัวแปร/ข้อคำถาม	ค่าความสอดคล้อง					ค่า IOC	ค่าอำนาจจำแนก	แปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
<u>บรรยากาศของสถานศึกษา</u> หมายถึง สภาวะอันเกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสิ่งแวดล้อมในแล้วส่งผลถึงความรู้สึกของบุคคล เป็นสภาพการณ์ที่ไม่อาจมองเห็นหรือจับต้องได้ แต่เป็นภาพสะท้อนทางความรู้สึกของบุคคล									
16	มีการจัดสภาพแวดล้อมภายในสถานศึกษาให้สะอาด ร่มรื่น สวยงาม เป็นระเบียบ	+1	+1	+1	+1	+1	0.80	.811	สอดคล้อง
17	ห้องเรียนที่ข้าพเจ้าเรียนมีความทันสมัยเหมาะสมกับการเรียน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.787	สอดคล้อง
18	สถานศึกษามีอุปกรณ์การเรียนการสอนที่อำนวยต่อนักเรียน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.874	สอดคล้อง
19	สถานศึกษามีครูเพียงพอต่อการดูแลนักเรียน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.770	สอดคล้อง
20	สถานศึกษาจัดอาคารสถานที่ เพื่อส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม เช่น ห้องสมุด ห้องจริยศึกษา เป็นตน	+1		+1	+1	+1	1.00	.774	สอดคล้อง

จากตารางที่ ข.4 ผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับตัวแปร ของแบบสอบถามเกี่ยวปัจจัยบรรยากาศของสถานศึกษา ที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน พบว่า ค่า IOC มีค่าระหว่าง 0.80 - 1.00 ค่าอำนาจจำแนก มีค่าตั้งแต่ .770 – .874 ค่าความเชื่อมั่นอยู่ที่ .925

ตารางที่ ข.5 ผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับตัวแปร ของแบบสอบถามเกี่ยวปัจจัยสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ที่มีผลต่อความมีวินัย

ในตนเองของนักเรียน

ข้อ	ตัวแปร/ข้อคำถาม	ค่าความสอดคล้อง					ค่า IOC	ค่าอำนาจจำแนก	แปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู หมายถึง ครูเอาใจใส่ต่อการเรียนการสอน ครูให้คำปรึกษาต่อการเรียน เรื่องส่วนตัวและสังคมรวม ครูเอาใจใส่พฤติกรรมการแต่งกายและทรงผม เพื่อให้ถูกต้องตามกฎระเบียบของโรงเรียน ครูชมเชยให้กำลังใจเมื่อนักเรียนประพฤติตามกฎระเบียบวินัยของโรงเรียน ครูชมเชยให้กำลังใจเมื่อนักเรียนมีความประพฤติเหมาะสม ครูชมชยเมื่อนักเรียนแสดงความคิดที่เหมาะสมในการนำเสนอรายงานหน้าชั้นเรียน ข่าวสารสถานการณ์ปัจจุบัน ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระเหมาะสม								
21	ครูแสดงความรัก ความเมตตา ความเสมอภาคต่อนักเรียนข้าพเจ้า และเพื่อน ๆ เสมอ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.809	สอดคล้อง
22	ครูเปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าและเพื่อน ๆ แสดงความคิดเห็นและรับฟังความคิดเห็นข้าพเจ้าและเพื่อน ๆ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.766	สอดคล้อง

(ต่อ)

ตารางที่ ข.5 (ต่อ)

107

ข้อ	ตัวแปร/ข้อคำถาม	ค่าความสอดคล้อง					ค่า IOC	ค่าอำนาจจำแนก	แปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
23	ครูช่วยเหลือนักเรียนของตนไม่เฉพาะแต่เพียงในห้องเรียน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.762	สอดคล้อง
24	ครูอบรมเรื่องการประพฤติตนให้ข้าพเจ้าและเพื่อนๆ ระหว่างการเรียนเป็นประจำ	+1	0	+1	+1	+1	0.80	.782	สอดคล้อง
25	ครูของข้าพเจ้ามักเอาใจใส่นักเรียนอย่างสม่ำเสมอ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.770	สอดคล้อง

จากตารางที่ ข.5 ผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับตัวแปร ของแบบสอบถามเกี่ยวปัจจัยสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน พบว่า ค่า IOC มีค่าระหว่าง 0.80 - 1.00 ค่าอำนาจจำแนก มีค่าตั้งแต่ .762 – .809 ค่าความเชื่อมั่นอยู่ที่ .913

ตารางที่ ข.6 ผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับตัวแปร ของแบบสอบถามเกี่ยวปัจจัยสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ที่มีผลต่อความมีวินัย

ในตนเองของนักเรียน

ข้อ	ตัวแปร/ข้อคำถาม	ค่าความสอดคล้อง					ค่า IOC	ค่าอำนาจจำแนก	แปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน หมายถึง นักเรียนให้การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ให้กำลังใจกันและกัน ยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคลของเพื่อน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและรับฟังความคิดเห็นของกันและกัน มีความห่วงใยกันและกัน มีความใกล้ชิดสนิทสนมกันในกลุ่มเพื่อน มีการให้คำปรึกษาการเรียน เรื่องส่วนตัวเรื่องอื่นทางสังคม มีการทำกิจกรรมในห้องเรียนและนอกห้องเรียนร่วมกัน มีการเข้าร่วมกิจกรรมอื่นๆของวิทยาลัยกับเพื่อนอย่างมีความสุข								
26	ข้าพเจ้ามักได้รับการยอมรับจากเพื่อนอยู่บ่อย ๆ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.701	สอดคล้อง
27	ข้าพเจ้ารู้สึกสบายใจเมื่อได้เพื่อนทำงานร่วมกับเพื่อน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.797	สอดคล้อง
28	เพื่อนของข้าพเจ้ามีความห่วงใยกันและกัน เช่น ไปเยี่ยมเพื่อนเมื่อเพื่อนไม่สบาย	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.715	สอดคล้อง
29	ข้าพเจ้ากับเพื่อน ๆ มีการให้คำปรึกษาเรื่องการเรียน เรื่องส่วนตัวและเรื่องอื่นๆ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.784	สอดคล้อง
30	ข้าพเจ้าจะห้ามเพื่อน เมื่อพบว่า เพื่อนกำลังจะทำในสิ่งที่ผิด	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.690	สอดคล้อง

จากตารางที่ ข.6 ผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับตัวแปร ของแบบสอบถามเกี่ยวปัจจัยสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ที่มีผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน พบว่า ค่า IOC มีค่าอยู่ 1.00 ค่าอำนาจจำแนก มีค่าตั้งแต่ .690 – .797 ค่าความเชื่อมั่นอยู่ที่ .892

ตารางที่ ข.7 ผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับตัวแปร ของแบบสอบถามเกี่ยวความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

วิทยาลัยการอาชีพสตึก

ข้อ	ตัวแปร/ข้อคำถาม	ค่าความสอดคล้อง					ค่า IOC	ค่าอำนาจจำแนก	แปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
ความมีวินัยในตนเอง หมายถึง การควบคุมตนเองของบุคคลและปฏิบัติตามระเบียบกฎ กติกาที่สังคมยอมรับก่อให้เกิดความสุขสงบเรียบร้อยทั้งต่อตนเองและบุคคลอื่นในสังคม ความร่วมมือและประพฤติปฏิบัติตนในสภาพที่มีระเบียบโดยปกติธรรมดา ซึ่งบุคคลทั่วไปพึงกระทำ									
1	ข้าพเจ้าทำงานที่ครูมอบหมายสำเร็จทันเวลาทุกครั้ง	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.697	สอดคล้อง
2	ข้าพเจ้าทำงานช่วยผู้ปกครองโดยที่ผู้ปกครองไม่ต้องบอก	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.726	สอดคล้อง
3	ข้าพเจ้ามาวิทยาลัยแต่เช้าเพื่อทำความสะอาดห้องเรียน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.718	สอดคล้อง
4	เมื่อทำงานผิดพลาดข้าพเจ้ายอมรับความผิดนั้น	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.731	สอดคล้อง
5	ข้าพเจ้าจะตั้งใจทำงานให้สำเร็จทุกครั้งเมื่อได้ทำงานร่วมกับเพื่อน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.639	สอดคล้อง
6	ข้าพเจ้าส่งงานตามเวลาที่ครูกำหนดส่งเสมอ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.795	สอดคล้อง
7	ข้าพเจ้ามาวิทยาลัยทันตามเวลาเข้าแถวหน้าเสาธง	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.661	สอดคล้อง
8	เมื่อมีนัดหมายทำกิจกรรมต่าง ๆ ข้าพเจ้าจะไปตามกำหนดเวลาการนัดหมายของกลุ่ม	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.743	สอดคล้อง
9	หลังจากเลิกเรียนข้าพเจ้าจะรีบกลับบ้านทันที	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.562	สอดคล้อง

(ต่อ)

ตารางที่ ข.7 (ต่อ)

ข้อ	ตัวแปร/ข้อคำถาม	ค่าความสอดคล้อง					ค่า IOC	ค่าอำนาจจำแนก	แปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
10	ข้าพเจ้าเป็นคนรักษาเวลา	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.781	สอดคล้อง
11	ข้าพเจ้าแต่งกายเรียบร้อยถูกต้องตามกฎระเบียบวิทยาลัยกำหนด	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.663	สอดคล้อง
12	ก่อนเข้าห้องเรียนข้าพเจ้าจะถอดรองเท้าก่อนเข้าห้องเรียน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.637	สอดคล้อง
13	ข้าพเจ้าจะทิ้งขยะในที่ที่จัดไว้เสมอ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.611	สอดคล้อง
14	ข้าพเจ้าปฏิบัติตามกฎระเบียบวิทยาลัยกำหนด	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.650	สอดคล้อง
15	ข้าพเจ้าคอยแนะนำเพื่อนให้ปฏิบัติตามกฎระเบียบของวิทยาลัย	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.748	สอดคล้อง
16	เมื่อข้าพเจ้าเก็บของได้จะนำไปแจ้งครูเพื่อประกาศหาเจ้าของ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.578	สอดคล้อง
17	ข้าพเจ้าหยิบของของเพื่อนมาใช้โดยขออนุญาตก่อน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.635	สอดคล้อง
18	เมื่อร้านค้าทอนเงินให้เกิน ข้าพเจ้าจะรีบคืนแก่ร้านค้าทันที	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.534	สอดคล้อง

111

19	เมื่อข้าพเจ้าทำการบ้านไม่ได้ข้าพเจ้าจะขอลอกการบ้านจากเพื่อน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.535	สอดคล้อง

(ต่อ)

ตารางที่ ข.7 (ต่อ)

ข้อ	ตัวแปร/ข้อคำถาม	ค่าความสอดคล้อง					ค่า IOC	ค่าอำนาจจำแนก	แปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
20	ข้าพเจ้าเคยทุจริตการสอบ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.517	สอดคล้อง
21	ข้าพเจ้ารับฟังความคิดเห็นของคนอื่นอย่างตั้งใจ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.657	สอดคล้อง
22	ข้าพเจ้าไม่พูดถึงคนอื่นในทางไม่ดี	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.702	สอดคล้อง
23	ข้าพเจ้าเคาะประตูก่อนเข้าห้องของคนอื่น	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.738	สอดคล้อง
24	ข้าพเจ้าเข้าแถวเพื่อรอคิวซื้อของ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.619	สอดคล้อง
25	ข้าพเจ้าไม่เล่นหรือหยอกล้อกับเพื่อนในห้องสมุด	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.611	สอดคล้อง
26	ข้าพเจ้าจะช่วยครูเมื่อข้าพเจ้าเห็นครูถือของหนัก	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.796	สอดคล้อง
27	ข้าพเจ้ามักจะไปทำกิจกรรมร่วมกับสังคมเสมอ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.652	สอดคล้อง
28	ข้าพเจ้ามักจะอาสาครูในการทำกิจกรรมต่างๆของวิทยาลัย	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.735	สอดคล้อง
29	ข้าพเจ้าจะไปทำงานช่วงเสาร์อาทิตย์กับครอบครัวบ่อยๆ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.644	สอดคล้อง

112

30	เมื่อข้าพเจ้ามักออมเงินเพื่อเก็บไว้ใช้เมื่อจำเป็น	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	.497	สอดคล้อง

จากตารางที่ ข.7 ผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับตัวแปร ของสอบถามเกี่ยวความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก พบว่า ค่า IOC มีค่าอยู่ที่ 1.00 ค่าอำนาจจำแนก มีค่าตั้งแต่ .497–.795 ค่าความเชื่อมั่นอยู่ที่ .958

ภาคผนวก ค

หนังสือขอความอนุเคราะห์

ที่ อว ๐๖๑๙.๐๒/ว.๒๔๐๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม
๔๔๐๐๐

๒๓ มีนาคม ๒๕๖๕

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญในการทำวิทยานิพนธ์
เรียน อาจารย์ต่อศักดิ์ กาญจนทรัพย์สิน

ด้วย นายสุวิจักขณ์ จันทร์สำราญ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการทำวิทยานิพนธ์

เพื่อ ☑ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
☑ ตรวจสอบความถูกต้องด้านการวัดและประเมินผล
☑ ตรวจสอบความถูกต้องด้านด้านสถิติ การวิจัย
☐ เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านข้อมูล และให้สัมภาษณ์ข้อมูล

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์กนกวรรณ ศรีวาปี)
คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดี

สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา ระดับปริญญาโท
โทร. ๐๘๑-๔๓๒๓๘๘๐ (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปิยะธิดา ปัญญา)

ที่ อว ๐๖๑๙.๐๒/ว.๒๔๐๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม
๔๔๐๐๐

๒๓ มีนาคม ๒๕๖๔

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน อาจารย์ ดร.ศิริภิญญา ตะกูลรัมย์

ด้วย นายสุวิจักขณ์ จันทร์สำราญ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ คณะมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการทำวิทยานิพนธ์

เพื่อ ☑ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
☑ ตรวจสอบความถูกต้องด้านการวัดและประเมินผล
☑ ตรวจสอบความถูกต้องด้านด้านสถิติ การวิจัย
☐ เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านข้อมูล และให้สัมภาษณ์ข้อมูล

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์กนกวรรณ ศรีวาปี)
คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดี

สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา ระดับปริญญาโท
โทร. ๐๘๑-๕๓๒๓๘๘๐ (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปิยะชิดา ปัญญา)

ที่ อว ๐๖๑๙.๐๒/๒๔๐๕

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม
๔๔๐๐๐

๒๓ มีนาคม ๒๕๖๕

เรื่อง ขออนุญาตให้นักศึกษาทำการเก็บรวบรวมข้อมูล

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยการอาชีพสตึก

ด้วย นายสุริจักษณ์ จันทร์สำราญ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ คณะมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขออนุญาตให้นักศึกษาทำการเก็บรวบรวมข้อมูลในสังกัดของท่าน เพื่อนำข้อมูลดังกล่าวไปดำเนินงานวิจัยโดยคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จะควบคุมดูแลนักศึกษาให้เก็บข้อมูลโดยมิให้ส่งผลกระทบต่อผู้ให้ข้อมูลและต้นสังกัด

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์กนกวรรณ ศรีวาปี)
คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดี

สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา ระดับปริญญาโท
โทร. ๐๘๑-๕๒๒๓๘๘๐ (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปิยะธิดา บัญญา)

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ที่ คศ.๖.๐๐๙๓/๒๕๖๕ **วันที่** ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๕

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ว่าที่ร้อยตรี ดร.อรัญ ชุยกระเดื่อง

ด้วย นายสุวิจักขณ์ จันทร์สำราญ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสลีก จังหวัดบุรีรัมย์" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการทำวิทยานิพนธ์

เพื่อ ☑ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
☑ ตรวจสอบความถูกต้องด้านการวัดและประเมินผล
☑ ตรวจสอบความถูกต้องด้านสถิติ การวิจัย
☐ เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านข้อมูล และให้สัมภาษณ์ข้อมูล

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์กนกวรรณ ศรีวาปี)
คณบดีคณะครุศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ที่ ศศ.ว.๐๐๙๗/๒๕๖๕ **วันที่** ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๕

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จันทร์เพ็ญ ภูโสภา

ด้วย นายสุวิจักขณ์ จันทร์สำราญ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการทำวิทยานิพนธ์

เพื่อ ☑ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
☑ ตรวจสอบความถูกต้องด้านการวัดและประเมินผล
☑ ตรวจสอบความถูกต้องด้านสถิติ การวิจัย
☐ เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านข้อมูล และให้สัมภาษณ์ข้อมูล

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์กนกวรรณ ศรีวาปี)
คณบดีคณะครุศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ที่ ศศ.ว.๐๐๙๓/๒๕๖๕ **วันที่** ๒๓ มีนาคม ๒๕๖๕

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญในการทำวิทยานิพนธ์

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ บุญส่ง เทียมภักดี

ด้วย นายสุวิจักขณ์ จันทร์สำราญ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการทำวิทยานิพนธ์

เพื่อ ☑ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
☑ ตรวจสอบความถูกต้องด้านการวัดและประเมินผล
☑ ตรวจสอบความถูกต้องด้านสถิติ การวิจัย
☐ เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านข้อมูล และให้สัมภาษณ์ข้อมูล

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์กนกวรรณ ศรีวาปี)
คณบดีคณะครุศาสตร์

การเผยแพร่ผลงานวิจัย

สุวิจักขณ์ จันทร์สำราญ และปิยะธิดา ปัญญา. (2566). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเอง ของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพสตึก จังหวัดบุรีรัมย์. **วารสารการวัดผลการศึกษา**, 29(2), (กรกฎาคม-ธันวาคม).

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ สกุล นายสุวิจักขณ์ จันทร์สำราญ
วัน เดือน ปี เกิด 16 กันยายน 2536
ที่อยู่ปัจจุบัน 12 หมู่ 6 ตำบลทุ่งพระ อำเภอคอนสาร
จังหวัดชัยภูมิ รหัสไปรษณีย์ 36180
สถานที่ทำงาน วิทยาลัยการอาชีพสตึก 100 หมู่ 23 ตำบลนิคม อำเภอสตึก
จังหวัดบุรีรัมย์ รหัสไปรษณีย์ 31150
ตำแหน่ง ผู้ช่วยหัวหน้าแผนกวิชาการโรงแรม

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2559 ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ) สาขาวิชาการท่องเที่ยว
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน วิทยาเขตสุรินทร์

พ.ศ. 2566 ครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาวิชาวิจัยและประเมินผล
การศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม